Asgari yaşam; azami direniş, mücadele ve isyan

TC klikleri arasında yaşanan çatışmada, büyük bir kapışmaya sahne olan yargı alanında, her gün yeni bir gelişme yaşanmakta ve bu mücadele temsilini AKP ve CHP nezdinde düzen partilerinde bulmakta ve bu çatışma geniş kesimler adına özgürlük, demokrasi, değişim sözleri ile yürütülmektedir.

Bu gürültü ve ideolojik bombardıman altında işçi ve emekçilerin gerçek gündemi boğulmakta, sesi ve etkisi yok edilmeye çalışılmaktadır. İşçiler ve emekçiler yoksulluk girdabına sokulurken, onlara bu yaşamı reva görenler, büyük bir aymazlık içinde hareket etmekte ve işsizliğe "çözüm" için bol bol akıl vermektedirler.

31 Mart günü 25 patron örgütünün katıldığı toplantıda da "yaratıcı çözümler" sunuldu. TÜSİAD, MÜSİAD, Ticaret Odası, TOBB, İSO gibi kuruluşların katıldığı toplantıda yapılan "derin" tartışmaların sonucunda işsizliğin sorumlusu bulundu: İşçiler!

Toplantı sonucunda açıklanan "çözüm" paketine göre temel sorun, işçilerin yeterli mesleki eğitimden yoksun olmaları! Bu nedenle eğitim programlarının artırılması ve güçlendirilmesi işsizliği çözecek en önemli adım olarak dikkate alınmış. 1998 yılında Asya Krizi sırasında Güney Kore tarafından uygulanan "esnek çalışma/kölelik büroları" olarak dile getirilen Özel İstihdam Büroları da üzerinde tartışılan çözüm önerilerinden… ❑ *Sayfa 8*

Demokratik Halk İktidarı İçin

İşçi-köylü

Çıktı

Sayı: 63 * 16-29 Nisan 2010 * Fiyatı: 1.50 TL * ISSN: 1307-878X

BİRLEŞİK VE GÜÇLÜ 1 MAYIS İÇİN ALANLARA!

Esenyurt İşçileri:

Esenyurt Belediyesi'nden, sendikalı oldukları için işten çıkartılan, zaman zaman "kabadayı" belediye başkanı ile "yeniçerileri" tarafından saldırıya uğrayan, ancak buna rağmen yılmayan işçilerin direnişi 240'lı günlerinde...

Marmaray İşçileri:

"Yüzyılın Projesi" olarak allanıp pullanan Marmaray Projesi kapsamında İstanbul Yenikapı'daki şantiyede çalışan taşeron işçiler, çalışma şartlarına karşı çıktıkları için 15 Ocak'ta işten çıkartılmış, şantiye önünde direnişe geçmişlerdi.

Tariş İşçileri:

İzmir'deki Tariş İplik Fabrikası'nda çalışan 560 işçi, "borçları" nedeniyle kapatıldığı söylenen fabrika önünde her gün saat 10.00 ila 17.00 arasında nöbet tutuyorlar.

İSKİ işçileri:

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İSKİ'de sayaç açma-kapama işlerinde çalışan 1200 taşeron işçi işten çıkartıldı ve işçilerin bir kısmı Aksaray'daki İSKİ binası önünde direnişe geçti.

Çemen Tekstil İşçileri:

Antep Organize Sanayii Bölgesi'ndeki Çemen Tekstil'de çalışan Tekstil İşçileri Sendikası üyesi 350 işçi, patronun düşük ücret ve sendika düşmanlığı saldırılarına karşı greve çıktı. Patron işçileri işten çıkardı. 74 gün boyunca direnen işçiler, mücadeleyi kazanarak 6 Nisan'da işbaşı yaptılar.

Samatya İşçileri:

İstanbul Samatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde deprem güçlendirme inşaatında çalışan işçiler, taşeron tarafından dolandırılınca inşaat halindeki hastane binasını işgal ederek direnişe geçtiler.

Tüm bu direnişler ve 78 gün süren ve işçi sınıfının mücadelesine ismini kazıyan **TEKEL direnişi** göstermektedir ki; işçi sınıfı ve ezilen emekçi yığınlar açlık, sefalet ve yoksulluğa karşı direnişleri ve öfkeleri ile sınıf mücadelesinin kızgın ateşini harlamakta gecikmeyecektir.

Dipten gelen dalga yüzeyde büyürken, işçi ve emekçilerin kan bedeli kazanımlarının günü olan 1 Mayıs'ı coşkuyla karşılayalım! Egemenlerin ekonomik, siyasal, sosyal tüm saldırılarına karşı **BİRLEŞİK VE GÜÇLÜ 1 MAYIS İÇİN ALANLARDA OLALIM**!

Koca döver, Devlet korur!

Eşi ve eşinin kardeşi tarafından dövüldükten sonra burnu kesilen **Yosma Altunbey**, jandarma tarafından da eşinden şikâyetçi olmaması için şiddet ve tehdide maruz kaldı. Bu olay sistemin en küçük yapı taşına kadar işleyen ve kadının hayatını tam bir abluka altına alan anlayışın en çarpıcı örneklerinden biri… ❑ *Sayfa 10*

"Direnişimiz örnek oldu!"

Marmaray işçileri direnişlerinin 77. gününde, ilk mahkemelerinin ardından direnişlerine ara vermeye karar verdiler. Konuyla ilgili, gazetemizin Aksaray bürosuna davet ettiğimiz işçilerden **Osman Can** ve **Fahri Abi** ile görüştük. ❑ *Sayfa 5*

Taşeron işçilerden bir zafer daha

Okmeydanı, Adana, Bursa derken **Dev Sağlık-İş** öncülüğünde yürütülen ve taşeron sağlık işçilerinin örgütlenmesini hedefleyen çalışmada bir başarı daha sağlandı.

Kartal Koşuyolu Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde Dev Sağlık-İş üyesi işçiler, taşeronun dayattığı hak gasplarını ve tek yanlı hazırlanan sözleşmeyi ret ederek kendi şartlarını hastane yönetimine ve taşeron şirkete kabul ettirdi. ❑ *Sayfa 4*

Esenyurt, TEKEL, Marmaray, Çemen, İSKİ, Tariş...

ŞİMDİ SIRA SAMATYA'DA

TEKEL işçilerinin Ankara'yı inleten onurlu mücadelesi, sağır kulakları delerken; Marmaray, İSKİ, Esenyurt grevi ve son olarak da **Samatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin 1. ve 2. Blokları Deprem Güçlendirme İnşaatı**'nda çalışan işçilerin direnişi, taşeronlaştırma saldırılarına karşı verilen net cevaplardan biri oldu.

Biz de İşçi-köylü çalışanları olarak, sadece gazeteci kimliğimizle değil; süreci omuz omuza örgütlemeye çalışan devrimciler olarak, taşeron şirketin işçilerin hakkını vermemesi üzerine inşaatı işgal eden ve günlerdir burada direnen **Samatya işçileri**yle biraradaydık. ❑ *Sayfa 2*

"DEVLET, TÜRK-İŞ KOL KOLA!"

Bir direnişin başarıya ulaşmasının, zafer kazanmanın en temel gerekliliklerinden biridir **dayanışma**. Evet, 1-2 Nisan günü sendikanın özel çabasıyla TEKEL işçilerinin Ankara'daki sayısı dayanışma için gelenlerden daha azdı. Evet, aralarında öğrenciler, devrimciler, ilericiler vardı. Bir dayanışma ancak ne zaman bir yakınma, uyarı hatta tehdit unsuru olur? Direnişin büyümesinden, hatta devam etmesinden korktuğunuz zaman! Türk-İş ve Tek Gıda-İş yönetiminin korktuğu tam da budur. Tıpkı "Genel grev örgütlüyoruz" deyip çağrı yaptıkları, ancak başarısız geçmesi için özel bir çaba sarf ettikleri 4 Şubat "grevi"nde olduğu gibi, 1 Nisan günü de bu korkularının sonucunu gördük. ❑ *Sayfa 9*

Askeri operasyonlar ve sivilleşme

Kürt ulusal mücadelesinin silahlı yönüyle kazandığı ivmenin de etkisiye faşizmin şiddeti, Kürt meselesi bağlamında daha da belirgin bir hal almaya devam etmektedir. "Açılım" kelimesinin "Kürt" ve "demokratik" kelimeleriyle oluşturduğu tamlamaların günlük dilde bile yoğun bir şekilde kullanıldığı 2009 yılında, önceki birkaç yıla nazaran askeri operasyonların sayısında bir düşüşü yaşanmış olmasına rağmen, **273 operasyon** ve bunların sonucunda **128 asker** ve **94 gerilla**nın yaşamını yitirmiş olması şiddetin boyutuna ilişkin bariz ipuçları sunmaktadır. ❑ *Sayfa 6*

İşçi-köylü'den

Güncel görevlerimize uygun, adımlarımızı hızlandıralım! ❑ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım
Misyon giysisine biçilmiş kaftan: Taksim'de 1 Mayıs — Sayfa 3

Emekçinin Gündemi
Tüm saldırılara karşı her gün 1 Mayıs, her gün mücadele — Sayfa 4

Pusula
İncelemede derinleşmeli, pratikte yaratıcı olmalıyız! — Sayfa 11

Evrensel Bakış
Batı Avrupa'daki çalışmalarımıza kısa bir bakış -2- — Sayfa 13

Esenyurt, TEKEL, Marmaray, Çemen, İSKİ, Tariş... Mücadele sürüyor!

ŞİMDİ SIRA SAMATYA"DA

Dünyanın bel kemiğini büken ekonomik krizin işçi ve emekçi kesimlere yansıması, işten atmalar ve rekor düzeye ulaşan işsizliğin ardından gelen yoksulluk, hak gaspları vb. şekillerde oluyor. Bu saldırıların en çok yaşandığı yerlerden birisi de taşeron çalışma sahaları… Sendikasız, düşük ücretle, sosyal haklardan yoksun kısacası güvencesiz işçilerin bulunduğu bu alanlardaki sömürü dizginsiz şekillerde uygulanıyor.

Kayıt dışı ve sigortasız çalıştırmanın en çok yaşandığı alanlardan birini oluşturan bu iş sahalarının denetimi yapılmayarak tüm işlerini taşerona vererek ve taşeron/güvencesiz çalışma lehine yasal düzenlemeler yaparak yaşanan sömürüye devlet tarafından da çanak tutuluyor. Bugün Türkiye'de taşeron şirkette çalışarak maaşlarını tam olarak alan işçi sayısı oldukça az. Taşeron çoğunlukla işçiye ödemesi gereken parayı bankalara yatırarak, buralardan elde ettiği faizi işçilere harçlık/sadaka olarak sunuyor.

"Daha fazla kâr için daha fazla sömürü"ye karşı…

Egemenler işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını gasp ederek, bizlere en ağır çalışma koşullarını dayatarak krizden çıkmanın yollarını aramaktadır. Bu tabloda güvencesiz işçiler de işçi sınıfının en militan ve kaybedeceği hiçbir şeyi bulunmayan neferlerini oluşturuyor. Özelleştirmelerle, taşeron saldırıları ve işten atmalar ile insafsızca sömürülüp zincirleri aşındırılan ve "sabır taş"ındaki çatlak büyütülmekte olan güvencesiz işçiler, mevcut çalışanların da büyük bir kısmını kapsıyor. TEKEL işçilerinin Ankara'yı inleten onurlu mücadelesi, sağır kulakları delerken; Marmaray, İSKİ, Esenyurt grevi ve son olarak adatmaca, yalan ve entrikalara karşı başlayan Samatya inşaat işçilerinin direnişi, saldırılara karşı verilen net cevaplardan oldu ve olmaya devam ediyor.

Vaatler yalan, gerçek olan direniş

Taşeron şirketlerin işçilere sıkça uyguladığı yönetmelerden birisi de "vaat"lerde bulunma.

Ayın başında veya sonunda ödenmesi gereken maaşların bu yöntemle ertelenmesi ile kârın kapıları aralanmakta. Bu yöntemin uygulandığı yerlerden birisi ise **Samatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi 1 ve 2. Blokları Deprem Güçlendirme İnşaatı.** İstanbul Valiliği'ne bağlı İstanbul İl Özel İdaresi tarafından **3 Eylül 2008** tarihinde yapılan ihale, Çelik Grubu'nun inşaat koluna ait RT Turizm Petrol İnşaat Otomotiv San. Tic. Ltd. Şt.'ne verilmiş. 400 takvim gününde bitirilmesi gereken ve 9.374.877.00 TL karşılığında verilen inşaat, bugüne kadar halen bitirilememekle birlikte, inşaatta çalışan işçilerin ücretleri de ödenmemiş. İhalenin veriliş aşamasında birçok yolsuzluğun döndüğü görülmektedir. 3 Eylül tarihinde ihaleyi alan şirket, 7 Kasım 2008 tarihinde iflasını istemiştir. Yani Özel İdare'nin, iki ay sonra iflasını isteyecek bir şirkete böylesine büyük bir ihaleyi vermesinin, yasal düzlemde açıklanacak bir yanı yoktur. İl Özel İdare Başkanlığı'nın RT'ye ödeme yaptığı, RT'nin de işçilerin bağlı olduğu Cihan İnşaat'a işçilerin maaşlarını ödediği söylenen yalanlardan sadece birkaç tanesidir.

Diğer yandan işçilerin yemek ihtiyacını karşılayan Gülaydın Yemek Dağıtım AŞ'nin de RT'den alacağı 45.000 TL bulunmaktadır. Bundan kaynaklı işçilere verilen yemek, 7 Nisan günü kesilmiştir. Şirketin sicili yalnızca bu kadar da değil; diğer illerdeki şantiyelerde de işçilerin ücretleri ödenmemekte. Erzurum'da yarıda kalan Kervan-Saray Alışveriş Merkezi'nin de inşaatını üstlenen şirket burada da 70 işçinin ücretini ödemeyerek kaçmıştır.

Taşerona Samatya'dan cevap; "Biz Kazanacağız!"

Bu kez şirketin yaptığı hesaplar tutmadı ve sürekli yalanlarla oyaladığı Samatya işçileri şirketin başına "bela" oldu.

Geçtiğimiz haftalarda inşaata "**Bu iş yerinde grev var**" pankartı asan işçiler, 7 Nisan sabahı şantiyeyi işgal etti. "**Hakkımızı istiyoruz**", "Birlik-Mücadele-Zafer", "**Zalimin Zulmüne karşı direnişteyiz**" yazılı pankart açan işçiler, şantiye çatısında eylemlerini devam ettiriyorlar. Direnişin başından itibaren işçileri rahat bırakmayan polis, önce pankart astıkları için işçilere ceza yazmaya kalkmış, TMŞ'den gelen ekipler ise işçileri tehdit etmiş ve bu cezaların sicillerine işleneceği yalanını söylemiş. İl Özel İdaresi ise olayda direkt muhatap olması gerektiği halde işçilerin yaşadıklarına karşı duyarsız kalarak üç maymunu oynamaktadır.

Devlet kurumlarının bu tavırları karşısında sınıf dostlarını yalnız bırakmayan İSKİ, Esenyurt, İtfaiye işçileri de direnişe omuz vererek birlik olmanın önemine vurgu yapmaktadır. Ayrıca hastaneye gelen ve direnişi gören insanlar da işçilere destek vererek haklı olduklarını ve işçilerin haklarının verilmesi gerektiğini söylüyor.

Demokrasi İçin Hukukçular, Dev Sağlık-İş ve SES Aksaray Şubesi de yaptıkları basın açıklamaları direnişe destek verdi.

Direniş dayanışma ile büyür

Biz de İşçi-köylü gazetesi çalışanları olarak direnişin ilk gününden itibaren sadece gazeteci kimliğimizle değil, onlarla bildiklerimizi paylaşan ve süreci omuz omuza örgütlemeye çalışan devrimciler olarak geceleri inşaatta kaldık. Yaşadıklarımız bizlere işçi direnişlerinin aydınlatıcı, öğretici ve örgütleyici gücünü bir kez daha hissettirdi.

Bu süreç içerisinde birçoğuyla sohbet etme ve çok daha yakın ilişkiler kurma şansı yakaladık. Direnişin bu işçiler üzerinde yarattığı etkileri de paylaşmanın anlamlı olduğunu düşünüyoruz. İşçilerin çoğu şehir dışından (Kayseri, Diyarbakır, Elazığ ve Niğde) gelmiş ve çoğu şantiyede yaşıyor. İçlerinde babası kalp krizi geçiren ancak memleketine gidecek parayı bulamayan, yaşanan maddi sıkıntıdan kaynaklı eşinden boşanan, "bıçak parası" bulamadığı için çocuklarını ameliyat ettiremeyen ve 8 Mart günü Elazığ'da yaşanan depremde ailesi zarar görenler var. Şirketin ödeme yapmamasından kaynaklı bir türlü memleketlerine dönemeyen işçiler direnmekten başka çareleri olmadığını dile getiriyor. Yaşanan bu sorunlar işçileri birbirine daha çok yaklaşmasını sağlıyor ve daha şimdiden kendi aralarında yaşadıkları birçok sorun aşılmış durumda.

Mesela; direnişe başlamaları ile birlikte, her şantiyede ola gelen işçi kavgaları-husumetleri son bulurken, ekibin ayrı odada kalmasından kaynaklı oluşan yabancılık da ortadan kalktı. Bunun yanında yiyecek, giyecek vb. ihtiyaçlar ise ortak karşılanır hale geldi. Hastane inşaatının başlamasından bu yana "küs" olan işçiler barıştı ve eylemlerde polis tehdidine karşı ortak cevap verdi. Ceza yazmak isteyen polise "bana da yaz" diyen "küs" işçilerin bu sözleri dayanışmanın ve direnişinin ne kadar değiştirici olduğunu somutluyor. Yine sürecin başından bu yana husumetli olan Elektrik-AlçıPan ekibinin bugünkü dayanışmasını görmek için anlatımın yetmeyeceği ortadayken, dayanışmayı anlamak için direnişi onlarla yaşayıp hissetmek gerekir.

Çatıya çıktıkları ilk gün iki slogan dışında ("**İşçiyiz, haklıyız, hakkımızı alırız**" ve "**Babalar işsiz çocuklar aç**") slogan bilmeyen işçiler sonrasında İSKİ işçilerinin gelmesiyle birlikte belki de hayatlarında ilk defa duydukları sloganları atmakta zorlandılar. İSKİ işçilerinin aşağıdan, Samatya işçilerinin ise çatıdan haykırdıkları sloganların sesi işçilerin tecrübe kazanmasıyla birlikte daha da güçlendi.

Tabi ki bu sürecin öğrettikleri şeyler yalnızca bunlarla sınırlı değil. Örgütlü olmanın ve birlikte mücadele etmenin önemini anlamanın ilk adımlarını atan işçilerin, devrimcilere ve devlete bakış açısına kadar birçok şey değişti ve değişmeye devam ediyor. İşçilerden birinin daha önce 1 Mayıs'a katılan emekçilere bıçakla saldıranlardan biri olması, ancak şimdi 1 Mayıs'ta alana çıkacağını söylemesi bu değişimin en çarpıcı olanı belki de... Bizlere düşen ise bu işçilerin ve direnişte olan tüm işçilerin yanında olarak onlardan öğrenerek, sınıf mücadelesine bakış açımızdaki eksiklikleri gidermek ve bunları pratiğimize yansıtmaktan geçiyor.

(**İstanbul**)

Samatya Hastanesi'nde Yaşananlardan İl Özel İdaresi Sorumludur!

9 Nisan tarihinde inşaat önünde bir basın açıklaması yapan SES Aksaray Şubesi, inşaat ihalesinde yaşanan yolsuzluklara dikkat çekerek işçilerin mağduriyetlerinin bir an önce giderilmesini istedi. Açıklamayı okuyan Şube Başkanı **Songül Beydilli**; bu olayda asıl sorumlunun İl Özel İdaresi ve dolayısıyla Valilik olduğuna değinerek, İstanbul Valiliği'ni göreve çağırdı. Eyleme katılan sağlık emekçileri işçilerin yanına çıkarak burada onlarla sohbet ettiler. (**H.Merkezi**)

Diyarbakır'dan İstanbul'a ekmek parası için gelen ve yaklaşık 7 aydır Samatya Hastanesi'nde Alçıpan işi yapan Hüseyin Yıldız da RT'nin mağdurlarından. İşçiler adına şirket yetkilileriyle görüşmeleri yapan Hüseyin Abi şu an piyasada rahatça iş bulabilecek durumdayken, kendi deyimiyle "artık onur mücadelesi" olarak gördüğü direnişe omuz verenlerden. Lafı fazla uzatmadan sözü Hüseyin Abi'ye bırakıyoruz;

Biz 6 aydır burada çalışıyoruz ve maaşlarımızı hiç alamadık. Ana firmadan senet verildi, ancak bu senetleri ödemediler, verdikleri çekler karşılıksız çıktı. Ana firmayla iki kez görüşmeye gittik, yetkili hiç kimse görüşmeye gelmedi. İkinci sefer gittiğimizde ise bize silahlarını gösterdiler. RT grubun yetkilisi beni çağırdı "**sana 20 günlük senet verelim, bu işi kapatalım**" dedi. Biz bunu Hastane Müdürüne, baştabip yardımcısına, İl Özel İdare'ye kadar her yere bildirdik. SSK ya da bizlerin sigortalarını yapmadıklarına (veya eksik yapıldığına) dair başvuru yaptık, ancak kimse bizimle görüşmeye gelmedi.

Alt taşeron olan Cihan İnşaat'ın bize söylediğine göre RT'nin 800 milyarlık bir vergi borcu olduğundan kaynaklı ödenen paraya el konulmuş. "**Bizim de ödeyecek gücümüz yok**" diyorlar ve 4-5 gündür onlar da uğramıyorlar buraya.

Biz ekip olarak normalde 30 kişiydik ancak bazıları ailelerinden kaynaklı gitmek durumunda kaldı. Şu an bizim gruptan yaklaşık 15-16 kişi var. Ancak tesisatçılar, duvarcılar vs. 60-70 kişiyi buluyor sayımız. Ayın 1'i itibarı ile bizlerin sigorta çıkışları da verilmiş, şu an ne sigortamız ne yevmiyemiz çalışıyor.

Tüm çabalarımıza rağmen hakkımızı alamayınca, sesimizi duyurabilmek için biz de çatıya çıkmaya karar verdik. Yetkililerin bu konuda gerekenleri yaparak bizlerin mağduriyetlerini gidermeleri için başka çaremiz yoktu. Sadece hakkımız olanı istiyoruz yani. Ancak karşımıza birçok engel çıkıyor. Daha önce polisler geldi, "**bu yaptığınız kanun dışı**" deyip pankartımızı indirmek istediler, bizlere kişi başı 3 milyar ceza yazacaklarını ve ödemediğimiz takdirde bunun 6 milyar olacağını söylediler. Hiçbirimizin bu parayı ödeyecek gücü olmadığı için biz de pankartları indirdik.

Yaklaşık 45 günden bu yana burada hiçbir iş yapmıyoruz. Buradaki insanlar ne yapsın? Kimisinin elektriği kesik, kimisinin evi tahliye edilmiş kirasını ödeyemediği için, kimisi sırf bu yüzden eşinden boşandı. Bizim de bunu yapmaktan başka çaremiz kalmadı.

Aileleri Elazığ depreminden etkilenen arkadaşlar vardı. Onlar mecburen gitmek zorunda kaldı, onların da paralarını vermediler. Ellerine 500 TL verip yolladılar, alacakları hala duruyor.

Polisler diyor ki "hukuksal yollardan mücadelenizi yürütün". Ancak burada bu kadar insanız cebimizde sigara alacak para yok. Dava açmak için bir sürü para lazım ancak bizim paramız yok ki. Biz nasıl avukat tutalım, nasıl dava açalım?

BAŞSAĞLIĞI

Ankara Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan tutsak Partizan Tayyar Eroğlu'nun annesi Menekşe Eroğlu yaşamını yitirmiştir. Yoldaşımıza yakınlarına başsağlığı diliyoruz.

PARTİZAN

İşçi-köylü'den

Güncel görevlerimize uygun, adımlarımızı hızlandıralım!

Egemen sınıf klikleri arasındaki çatışma, sistemin çeşitli temel kurumları içinde şiddetlenerek devam ediyor. Gündemdeki "yeni" anayasa tartışmaları ve giderek yaklaşan seçim tarihini de hesaba kattığımızda bu eksende tartışmaların gündemden düşmeyeceği açık. Bu tartışmalarla geniş yığınlar din bekçiliği ve Kemalizm savunuculuğu arasında tercih yapmaya zorlanıyor. Ve böylece kitleler gerçek gündemlerden uzaklaştırılmış oluyor. Bu durum da burjuva kliklerin işine yarıyor. Çünkü halkın gerçek gündemleriyle ilgilenme ve çözümler sunma konusunda hiçbirinin söyleyebilecek sözü yoktur. Hatta her fırsatta "çözüm" diye yeni çözümsüzlüklerönümüze sürüyorlar.

Hiç şüphesiz iç iktidar mücadelesinde birbirine öfke kusanlar, Kürtlere dönük imha ve inkar siyasetinde, emperyalizme uşaklıkta, sömürü ve zulüm düzeninin devamından yana birleşiyorlar. Keza derinleşen kriz ile birlikte kitlesel işsizlik ve yoksulluk çığ gibi büyümeye devam ediyor. Burjuva-feodal basında borçlarını ödemedikleri için intihar edenlerin haberleri gün geçtikçe çoğalıyor.

Gerçekler bu denli orta yerde dururken hala "ekonomik büyüme" -ki kimlerin büyüdüğü ortada- ısmarlama anketlerle "asgari ücretle geçinenlerin % 43'ü mutludur" vb. sonuçları ortaya çıkarmak, yoksulluk sınırı altında yaşayan milyonlarla alay etmektir. Egemen sınıf sözcülerinin yapmaya çalıştıkları da budur. Üretime dönük yatırımlar olmadan, işsizlik nasıl asgari düzeye indirilebilinir? Her gün on milyonlarca dolar borç faizi ödeyen bir ülke nasıl üretime dönük büyük yatırımlar yapabilir? Aslında yapmaya çalıştıkları hileli rakamlarla ve halkın manevi değerleri üzerinde politika yaparak, sistemin devamını ve klik hakimiyetini daha da pekiştirme çabasıdır. AKP'nin dün de bugün de yapmaya çalıştığı budur.

Bu gerçekleri kitlelere taşımak için krizin yaratmış olduğu yokluğu, yoksulluğu, işsizliği gündeme alacak ve bu eksenli propaganda/ajitasyon faaliyetlerinde yoğunlaşmak şarttır. Çünkü geniş yığınlar, somut olarak açlığı, yoksulluğu yaşıyorlar. Onların yoksulluğu arttıkça, bir avuç işbirlikçi hain servetine servet katıyor. Dolayısıyla emekçilerin yaşamakta olduğu sefaletin "neden ve niçin"lerini anlatacak alternatif çözümler sunacak yöntem ve araçlar üzerinde yoğunlaşmalıyız.

Son süreçte özellikle işçi sınıfı cephesinde lokal düzeyde de olsa gelişen direnişler ve bu direnişler karşısında egemenlerin uyguladığı sert politikalar yalnız kitlesel tepkilere yol açmadı, aynı zamanda bilinç düzeyinde bir gelişmeye de yol açtı. Bizlerin böyle bir sürece daha aktif olarak karışması, sürecin doğru bir rotada devam etmesine hizmet eder. Bu eksende yürütülecek yoğun çaba, bir yanda sınıfla var olan bağların daha da güçlenmesini sağlarken, diğer yanda bu çaba içinde olan bizlerin ideolojik, siyasal ve örgütsel olarak tecrübe kazanmamıza vesile olacaktır. TEKEL direnişinin ortaya çıkardığı eksikliklerimizden biri olan "**sınıfa yabancılık**" tespitini tersine çevirmek sendika hakkı direnen Esenyurt işçisinin, hakları için mücadele eden İSKİ, Marmaray, Samatya işçilerinin yanında olmaktan, TEKEL'den öğrendiklerimizi buralarda pratikleştirmekten geçiyor. Kısacası böylesi süreçlerde daha planlı ve hızlı hareket ederek, birçok eksikliğimizi giderilmeyi sağlamamız mümkündür.

Emekçilerin emeğini çalanlarla, Kürt halkının ulusal demokratik taleplerini hiçe sayanlara karşı ezilenler cephesinde ortak bir tutum geliştirme güncel bir görevdir. İşçilere dönük yürütülen saldırılara karşı ortaya konulan ortak tutum, Türkiye Kürdistanı'nda yürütülen operasyonlara karşı da geliştirilmelidir. Burada önemli olan ne kadar geniş kesimin harekete geçirilmesinden çok böyle bir yönelim içine girilmesidir. Zulme karşı çeşitli milliyetlerden emekçilerin kardeşliğinin, birliğinin alanlarda sağlanmasıdır. Proleter devrimci güçler bu konuda üzerlerine düşen görevleri azami ölçüde yerine getirme çabası içine girmelidir. Teşhir faaliyetlerine, sokağa dönük pratiklere önem vermelidir. Tabii ki daha etkin bir çalışma için mümkün olduğu kadar en geniş kesimlerle ortak hareket etme tutumu içine girilmelidir.

TEKEL direnişi ve sonuçları üzerinde tartışmalar yürütmek, ortaya doğru sonuçlar çıkarmak sınıf çalışmasındaki eksikliklerimizi görme ve kavrama bakımından olumlu etkiler yaratacaktır. Elbette ki bizler açısından işçi sınıfının devrimdeki rolü TEKEL veya başka bir işçi direnişiyle hatırlanan bir durum değildir. O halde sorun nedir? Sorun, direniş ile birlikte oluşan bu nesnel durumdan hareketle sınıf çalışmasında mevcut olan politikalarımızda daha derinleşmek, eksikliklerimizi görerek üzerine gitmektir. Sınıfın devrimdeki tarihsel rolüne dair yaratılan bilinç bulanıklığına karşı tereddütsüz mücadele etmektir.

İşçi sınıfına dönük saldırılar, Kürt Ulusal Hareketi'ne dönük askeri operasyonların gündemde olduğu bir dönemde işçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı karşılamaktayız. 1 Mayıs kutlamalarına, tüm bu saldırılara karşı ortak bir mücadele hattı oluşturma bilinciyle yaklaşmalıyız. Birçok ilde bu noktada örgütlenen toplantılarla birlikte çalışmalar başlamış durumdadır. İşçi sınıfına yönelik saldırılar ve bunların karşısında irili ufaklı birçok direnişin örgütlendiği bu süreçte birleşik-kitlesel ve devrimci bir 1 Mayıs'ı örgütlemek güncel bir görevdir.

Günün hem tarihsel hem güncel önemini dikkate aldığımızda bu süreçte tüm güçlerimizin bulundukları her alanda çalışmalarını esas olarak bu noktalarda yoğunlaştırmaları önemlidir. Tüm hazırlıklarımızı kolektif bir çabayla yaparak, görevlerimize sorumluluk bilinciyle yaklaşarak bu mücadele gününü anlamına uygun olarak kutlamak önümüzdeki önemli görevlerdendir.

Emekçilerin "işleri iyi gidiyor"!

Toplumsal yaşamın her alanını, sınıfların konjonktürel ihtiyaçlarına göre biçimlendirme çabaları, olanca hızıyla sürüyor.

Son birkaç yıl içinde iyice artan bu çabalar, kendini en belirgin biçimde bir yandan askeri-sivil otorite arasındaki sözde çatışma olarak dışa vururken diğer taraftan da sivil kamusal alanlarda iyiden iyiye kendini hissettiriyor.

Sivil kamusal alanlarda gerçekleştirilmek istenen –ve aslında önemli oranda da gerçekleştirilen- yeniden biçimlendirme girişimleri içinde, şu sıralar en öne çıkanın **Anayasa Değişikliği** üzerine yürütülen tartışmalar olduğu söylenebilir.

"Anayasa Değişikliği" tartışmalarına paralel olarak yargıda yaşanan gelişmeler ise değişiklik yapma ısrarının arka planına dair de epeyce ipuçları sunuyor. Yargı alanında yaşanan gelişmeler tek başına bu arka planı oluşturmasa da, arada önemli bir yerde duruyor.

TC tarihinin gelmiş geçmiş en takiyeci hükümeti olmaya aday AKP hükümetinin "yargıya dönük müdahalesi" olarak da adlandırılan son gelişme ise, hükümetin artık takiyeye ilaveten –önceleri üstü kapalı denecek biçimde başvurduğu- "hülle" taktiğine açık açık başvurmaktan çekinmediğini de gösteriyor.

Son yaşananlar (yargı özgülünde) AKP'nin YÖK, emniyet, daha çok da Ergenekon operasyonları vasıtasıyla TSK üzerinde ve daha bir dizi alanda sağlamaya çalıştığı, büyük ölçüde de sağladığı denetiminin, yargı üzerinde de oluşturulmak istenmesi yorumlarını beraberinde getirdi.

Yargı alanındaki gelişme Cumhurbaşkanı A. Gül'ün hukukçu Alparslan Altan'ı Anayasa Mahkemesi yedek üyeliğine atamasıyla yaşandı. Özde Anayasa Mahkemesi'ne atanacak bir konumu olmayan Altan, 1.5 ay kadar önce Denizcilik Müsteşarlığı'na atanarak bürokrat yapılmıştı. Böylelikle Anayasa mahkemesi üyeliğine atanmaya "hak kazandırılmış" ve hemen bir ay sonra da bunun üzerinden tartışılan göreve getirilmişti. Yani ortada açık bir "hülle" vardı. Bu "hülle" aracılığı ile ataması yapılan Altan, sadece sıradan bir yedek üye pozisyonuna da getirilmiyordu. AKP'ye yakınlığı ile bilinen Anayasa Mahkemesi Başkanı Haşim Kılıç'ın sağ kolu denebilecek bir göreve getiriliyordu. Altan, mevcut Anayasa'ya göre bu görevde 23 yıl kalabilecek; ancak yedek üye olarak ve asil üye olamayacak. Ancak Anayasada istenen değişiklik yapıldığı takdirde yine 23 yıl görevde kalabilecek ve ayrıca asil üye de olabilecek.

İşte yargıya dönük bu son "müdahale" ısrarla "demokratikleşme" diye yutturulmaya çalışılan "Anayasa Değişikliği" tartışmalarının daha da alevlenmesine, "değişiklik" ısrarı üzerindeki şüphelerin buna taraf gibi görünen kesimlerde de artmasına neden oldu.

Yandaş medya "ikna" ediyor

Taslağa şüpheyle bakanları "ikna" etme görevini ise büyük ölçüde ve bir kez daha yandaş medya üstlendi. Bunlar içinde Ergenekon operasyonlarını başlatan ilk "darbe" planlarını ve sonrakileri "açıklayan" "yeri ve zamanı" geldikçe de yeni belgeler piyasaya süren "Taraf Gazetesi"nin "Anayasa Değişikliği"ni merkezi gündemi haline getirmesi dikkat çekicidir. Yakın zamana kadar kimselerin gündeme getiremediği, dil uzatamadığı "tabuların" üzerine "cesaretle" giden bu gazetenin etrafında oluşmuş olan "garip bir dokunulmazlık" zırhının verdiği güvenle bir kez daha işlevini yerine getirme çabasının olduğu görülüyor.

Sayfalarının büyük bölümünü bu yönlü "ikna" çabalarına ayıran bu vb. yayın organlarının oluşturduğu koroya "Anayasa değişikliğine 12 Eylül anayasasının değişmesi; bununla başlansın devamı getirilir" gözüyle bakan kimi "sol" olma iddiasındakiler de çoktan eklemlenmiş bulunuyor.

Oysa, "Memura TİS hakkı" vb. emekten yanaymış gibi gösterilmeye çalışılan bu sözde değişiklikler üzerinden allanıp pullanmaya çalışılan değişiklik paketi, hiç kuşku yok ki ezilen emekçi kesimlerin temel hak ve özgürlüklerine dair var olan kırıntıları da ortadan kaldırma hedefiyle ele alınmaktadır.

İyileştirme gibi gösterilen birkaç maddenin öne çıkarılması, ancak bir referandumun gündeme gelmesi durumunda tek tek maddeler halinde değil paketin bir bütün olarak halk oylamasına sunulacak olması bile tek başına bu yönlü kuşkuları artırmaya yetmektedir. Hem zaten Erdoğan da ne diyor; "Paketi halka hap gibi sunacağız."

İçeriğin öz olarak hangi emperyalist çıkarlara hizmet edeceği-ettiği ise meselenin bir diğer önemli yanını oluşturmaktadır. Çünkü bu değişiklik kararı ve de değişikliğin içeriğinin ne olması gerektiği ülkeyi hayati derecede ilgilendiren tüm kararlar gibi Türk egemen sınıflarının tek başına aldıkları bir karar değildir. Erdoğan'ın değişiklik paketinin meclise geleceği günlerde ABD'ye gitmesi boşuna değildir. Tıpkı diğer ziyaretler gibi… Bu ziyaret de yine diğerleri gibi konuyla alakasız bir toplantı vb. olarak gerekçelendirilse de ziyaretin merkezi gündemlerinden birinin de Anayasa Değişikliği olduğuna kesin gözüyle bakılabilir. Çünkü bu değişiklik Türkiye'nin olduğu kadar ve esas olarak emperyalizmin hem ülkedeki hem de bölgedeki geleceğiyle yakından alakalıdır.

Bu arada "Ermeni meselesi" nedeniyle ABD ile "gerilen" ilişkilerin hemen birkaç hafta içinde "onarılmış" olması "tepki" olarak geri çekilen büyük elçinin Erdoğan'ın ziyaretiyle eş zamanlı olarak görevine dönmesi de dikkatlerden kaçmadı. Çünkü ilişkiler zaten hiç gerilmemişti ki!

Ermeni meselesinde yapılan "çıkışları" da tıpkı benzerleri gibi danışıklı bir dövüşün parçası olarak ele almak gerekiyor. Ermeni meselesinin bugün yandaş medyada geniş yer bulması soykırıma ilişkin geniş röportajlar yapılması vb. gelişmeler boşuna değildir.

Bu ülkelerde karşılaştıkları yasalarla da belirlenen ırkçı-ayrımcı uygulamalar, eşit işe daha düşük ücret (o ülke vatandaşına kıyasla) eğitim ve daha bir dizi alanda yaşadıkları zorluklar ülke egemen sınıflarını hiçbir zaman ilgilendirmemiştir. "Gurbetçiler" geçtiğimiz günlerde bir kez daha Almanya başbakanı faşist Merkel'in ziyareti vesilesiyle kirli pazarlıklara malzeme yapıldılar.

Söz konusu yine bu kez de gurbetçilerin ağır çalışma-yaşama koşulları, giderek tırmanan ırkçı-şoven saldırılar, birbiri ardına çıkarılan bir dizi anti-göçmen yasa ve bunlara karşı koyma değildi "doğal" olarak. Çünkü herkes önce kendisinin aynaya bakması gerektiğinin farkındaydı.

Hükümet, göçmen işçilerin çocuklarının eğitimine el atmaya çalışıyordu. Bu talep "Gülen okullarının Almanya'da da yaygınlaştırılmak istenmesi" olarak yorumlanmakta gecikmedi.

Avrupa'da (ve diğer emperyalist ülkelerde) II. Paylaşım Savaşı'na götüren ırkçı-faşist yükselişe yakın bir yükselme seyri izleyen günümüz ırkçılığının bugün buralarda daha çok da Müslüman karşıtı bir ırkçılık olarak kendini gösterdiği bilinmekte. Bunun içindir ki, Türk hükümetinin Türk İslam sentezi doğrultusunda ve tamamen Türk tarafının denetiminde bir eğitim hedeflediği kesin olan okul açma talebinin ne kadar karşılık bulacağı şüpheli. Alman tarafının yaptığı, bu talebi, "entegrasyona uygun bulmadıkları" yönlü açıklamalar da bu şüpheyi artırır nitelikte.

Zaten ABD emperyalizmi gibi, Avrupalı emperyalistlerin de, kendilerine bağımlı bir ülkenin her talebini yerine getirecekleri beklenemez. Bu vb. talepler kendi politikaları ve bu politikaların hedefindeki çıkarları ile örtüşmediği sürece de, bunun aksi pek düşünülemez. AB üyeliği konusundaki –on yıllardır tam üye yapmama vb.- gelişmeler de bunun göstergelerindendir.

Merkel'in ziyaretinin merkezinde de zaten Türk egemen sınıflarının bu vb. taleplerini karşılama bulunmuyordu. Bu ziyaret daha ziyade Avrupalı emperyalistlerin başta enerji yollarının açılması olmak üzere bölgedeki çıkarlarını korumaya, yeni çıkarlar sağlamaya dönüktür.

Egemenlerin "işleri" kötü, emekçilerin "iyi" gidiyor!

Tüm bu gelişmelerin yaşandığı ülke egemen sınıflarının ve onların günümüz temsilcisi AKP'nin "işlerin iyi gittiği" yalanıyla hem kendilerini hem de geniş yığınları aldatmaya çalıştıkları sırada, "işlerin iyi gitmediği" gerçeğiyle –bir kez daha- yüzleşmek zorunda kaldılar.

TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu) raporlarına göre son 8 yılın en yüksek ekonomik daralmasının ve bütçe açığının yaşandığı, işsizlik oranının yaklaşık on yılın en yüksek seviyesine çıktığı (resmi rakamlara göre % 14, gerçekte daha yüksek) artan yoksulluk ve işsizliğe paralel olarak toplumun yöneten kesimlerine karşı hoşnutsuzluğunun her gün büyüdüğü bir dönemde "işlerin iyi gitmesi" zaten mümkün de görünmüyordu.

Bu gerçeğin pratikteki en somut yansıması da yine aylarca süren direnişlerine de hükümet (ve de sendikal önderlikler) tarafından "bitti" –daha doğrusu "bitirdik"- gözüyle bakılan TEKEL işçilerinin 1 Nisan eylemi oldu.

1 ay aradan sonra Ankara'da buluşan TEKEL işçisinin kendilerine destek için gelen emek dostlarıyla birlikte gerçekleştirdikleri eylem karşısında "işler ne güzel gidiyordu, bunlar da nereden çıktı?" diyen Erdoğan, bu sözleriyle duydukları korku ve öfkeyi de dışa vurmuş oluyordu.

Neyse ki, "malum" sendikal önderlikler imdatlarına yetişmekte gecikmediler. İşçiler kendilerine ait olan sendikanın kapısından içeri alınmayı bırakalım yakınına bile yaklaştırılmadı, üstüne üstlük azami bir şiddete maruz kaldı. Sendikacılar ise "yatıştırıcı" açıklamalar yapmaktan öte, neredeyse kıllarını bile kıpırtmadı. Ancak polis arasında saatler boyu devam eden çatışmalar, öfkeyi (emekçilerin –TEKEL işçilerinin) daha da büyütmüştü, öyle kolay pes edilmeyecekti. Tek Gıda-İş Başkanı Türkel bu kararlı öfke karşısında 2 Nisan'da Türk-İş önünde yapılması planlanan eylem kararını mangalda kül bırakmayan söylemler eşliğinde açıkladı.

Ancak bilenler biliyordu ki, Türkel ve benzerleri ne zaman mangalda kül bırakmasalar pratikleri bunun zıddını söylüyordu. Nitekim 2 Nisan'da da öyle oldu. Türkel yine saldırıya uğrayan işçilere, eylemi bitirme çağrısı yaptı. Emekçilerin bu son Ankara'da buluşması da ezilenlere dönük tüm hesaplara karşın, işlerin egemen sınıflar ve onların uzantıları açısından giderek kötüleştiğine, ibrenin emekçilerden yana dönmeyi sürdürdüğüne işaret ediyor. Yani "işler" emekçiler açısından iyiye gidiyor!

Sınıfsal Yaklaşım

MİSYON GİYSİSİNE BİÇİLMİŞ KAFTAN: TAKSİM'DE 1 MAYIS

Ebru, Nevin, Kader, Nermin ve Necmiye'nin Anısına…

1 Mayıs'a hızla yaklaşıyoruz ve mesafe kısaldıkça bütün direniş ve mücadele alanlarında tansiyon yükseliyor. Bunun nedeni çok bellidir ki her sonuç 1 Mayıs'taki **hesaplaşmaya** tahvil edilmektedir. Bundan dolayı 1 Mayıs için hazırlık, her alanda mücadeleyi yükseltmenin tarifi olmaktadır. Ama zaten böyle "özel" bir çabayı gerektirmeyen keskinlikte akan bir sınıf mücadelesinden söz etmemiz gerekecektir. Tekel'in yaktığı ateş yalnızca işçi-emekçi cephesini değil bütün ezilenleri bir biçimde etkilemiş, ateşlemiş ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı bir koridor açmıştır.

Abartılı tespitlerden kaçınmak gerekir ama gerçekliklerin hakkını teslim etmeksizin yapılacak yürüyüşlerin de benzer **"hüsran"**lara ebelik ettiğini unutmamak lazımdır. Tekel direnişi elbette 15-16 Haziran'ın dönemsel rolüyle kıyaslanamaz ama günümüz koşullarındaki etki gücü ve fonksiyonu itibarıyla "sıradan" bir direnişin çok ötesindedir. Bunu bütün yönleriyle açığa çıkarmanın yararları üzerinde durmak bile gerekmez ama esas sorun, değer yaratacağı alanda **tutuşturucu ve birleştirici** bir kimlik kazanmasıdır. Bunun için sınıf kavgasının bütün kızışma noktalarına yüklenmek gerekiyor.

Bu noktalar yalnızca sınıfla ilgili değildir şüphesiz. Nitekim direniş döneminde açık bir biçimde görülmüştür ki mücadelenin ortak bir ekseni vardır ve bu zemin üzerinde birlikte doğrulmak, birlikte yönelmek şarttır.

Egemen sınıflar kendi duruşlarını aslında hiç de gizlemeye gerek durmayan bir bilanço sergiliyor. Bunu pervasızlık olarak okumak da mümkündür ama bütün icraat ve tasarruflarında hiç de **"rahat"** olmadıkları görülebilmektedir. O halde kendi aralarındaki dalaşın kazandığı ivmenin, daha derin ve kapsamlı mesajlar taşıdığı görülmelidir. Nitekim, seçimlere yönelik atraksiyonları da yalnız bu yönüyle ele almamalıyız.

Bunların başında anayasada "değişiklik" paketi gelmektedir. 15 seferde 80'i aşkın maddesinde değişime uğratılan anayasa, faşizme **statü** kazandırmanın aracıdır ve bunu layıkıyla yerine getirdiğine kuşku duymamak gerekir. 12 Eylül'ün halkın boğazına doladığı bu kölelik zincirinin çok zorlandığı ve sıkıştığı birkaç noktada gevşetilmek zorunda kalınmasından söz etmeliyiz ama çoğu değişiklik onların güncel **ihtiyaçları** bağlamında işletilmiştir. Nitekim yeni paket de kimi makyaj kıvamındaki "tadilat"ın eşliğinde, "yargı" üzerindeki hesaplarla devreye sokulmuştur. Bütün yanılsama ve boş "ümit"lerin aksine bu süreçte beklentiye girmenin kitlelerin aldatılmasından öte bir işlev kazanmayacağı görülmelidir.

Kitlelere anlatılacak olan bu konudaki samimiyetsizlik bağlamında faşizmin teşhiridir ama esas olarak bunun pratikteki karşılığı üzerinden yürümek gerekiyor. Pratikteki karşılığın somut olarak getirip dayattığı gündemlerden birisini Kürt sorunu oluştururken diğerini işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılar çerçevesinde tarif etmeliyiz. Ulusal Hareket'e yönelik tasfiye ve imha operasyonu olarak tasarlanan **"açılım"**ın maskesi daha ilk günden düşmüş ve gelinen aşamada itiraflar yeni baskılar yaparak çeşitlenmiştir.

Bunlardan sonuncusu, açılımın *"getirisi"* olarak *"Avrupa'daki operasyonları"* gösteren Egemen Bağış'tır. Daha önce de bilindiği gibi Beşir Atalay, esas amacın tasfiye olduğuna dair samimi beyanlarda bulunmuştu. Bırakın anayasada kimlik tanımı ve dil yasağı kapsamındaki değişiklikleri; seçim barajına ve kültürel kapsamdaki haklara dahi yer vermeyenlerin **riyakârlığı**, seçim propagandasında Türkçeden başka dillere yer verilebilmesi konusundaki yeni düzenlemeyle de kendini ortaya koymuştur. Yasağı tv ve radyolarda muhafaza eden "reform"un ne kadar sınırlı bir etkiye sahip olduğu görülebilmektedir. Aslında bu uygulama tipiktir ve ana çekirdeğe dokunmamak kaydıyla bu tür **"ileri"** görünen adımlarla esas pratik/yaptırımlar daha da güçlendirilmektedir. Yapılması planlanan "tadilat"ları da böyle okumak gerekir.

Van'da 14 yaşındaki **Mehmet Nuri Tamçoban** jandarma tarafından vurulmuş ve ardından kazma saplarıyla dövülerek öldürülmüştür ama bu cinayet önce inkâr edilmiş sonra da "yanlışlık" olduğu söylenmiştir. Azadiye Welat gazetesinin Adana'daki dağıtımcılarından **Metin Alataş** bir portakal ağacına asılı olarak bulunmuştur ve fakat intihar ettiği söylenmektedir. TSK'da askerlik yapan Kürt gençlerine dair intihar vakaları da **"istikrarlı"** biçimde sürmektedir. Binlerce yurtseveri ve elleri kirli ya da terli olduğu için yüzlerce çocuğu taş atma iddiasıyla tutuklayan mahkemeler, Diyarbakır 4. Ağır Ceza Mahkemesi örneğinde olduğu gibi *"sanat yapmama"* cezası verebilecek kadar gözü dönmüş bir pozisyon almaktadır. Ancak diğer yandan Osman Baydemir'e yönelik suikast bütün yönleriyle deşifre olduğu halde, açığa çıkan "katil adayı" serbest kalabilmiştir.

Soykırımcıların has torunu Tayyip'in BBC'ye verdiği demeçte 100 bin Ermeni göçmeni **sınır dışı** edebileceğinden bahsetmesi karşısında kimin hangi demokrasiyi, hangi açılım ve insan haklarını tartıştığı gerçekten çok enteresan bir hal almaktadır. Faşist diktatörlük kimliğine/niteliğine dair bas bas bağırmaktadır ama birileri ısrarla ondan başka bir şey yaratma derdindedir ve bunun "yanlış" bir tespitten ileri geldiğini düşünmek hiç de akıllıca değildir.

Milyoner sayısı bir ayda bin kişi artan (BDDK verilerine göre Ocak-Şubat 2010 arasında **28** binden **29** bine çıktı) ülkede, bin dört yüz liralık dershane borcu yüzünden annesi hapsedildiği için 18 yaşındaki genç (**Semih Sipahi**, Muğla) intihar etmekte, borç batağına gömülen **Metin Yavuz** isimli Tuzla Tersanesi işçisi böbreğini satışa çıkarmakta ve kadın işçilerin payına sık sık olduğu gibi "kaza" sonucu (**Ebru, Nevin, Kader, Nermin, Necmiye,** 09.04) katliama uğramak düşmektedir. Bu örnekler ülke çapında büyük bir yaygınlık arz etmekte, yoksullaşma oranı hızlı biçimde artmaktadır. Bunun bir diğer göstergesi mahpus nüfusunda son dört yılda görülen yüzde yüzlük artıştır. "Suç" oranında büyük bir patlama yaşanmaktadır ama bunun sistemin tam kalbine inen bir bıçak olduğu da unutulmamalıdır. Son dönemde rejimin yaşadığı sarsıntının fotoğrafını en net biçimde çekenler ise elbette ki Tekel işçileridir. Tekel direnişine ait değerlendirmelerimizde altını çizdiğimiz zaafların başrol oynadığı bir pratik olsa da, **1 Nisan** eylemi küçümsenmemelidir. 1 Nisan, devletin yaklaşımı ve duruşuna ait algıların güçlenmesi ve görüntünün netleşmesi için rol oynamaktan başka **aczin ve gücün** de tartıya çıktığı bir sahne olmuştur. Ankara'daki "sıkıyönetim"in **sıkı** ve "tehlikeli" bir direnişin eseri olduğunu anlamak zorundayız. O günkü sahnede eksik, yetersiz ve yanlış olanların, bu özü karartmasından söz edilemez.

Tekel'in Tariş'ten Esenyurt'a bir dizi alandaki direniş ve mücadele üzerindeki tesirinden söz etmek bile anlamsızdır. Ama Tekel günlerinde de söylediğimiz gibi çıtayı daha da yükseltecek ve direnişi sürekli büyütecek bir mücadele hattını örmek gerekiyor. Bunun için nesnel koşullar elverişli olduğu gibi takvim de uygun olanaklarla işlemektedir. 1 Mayıs'ın genel olarak sınıf savaşımında bir zirveyi temsil etmesinden öte şu aşamada somut bir **misyon** üstlenmesinden söz ediyoruz. Üstelik bunun **26 Mayıs** gibi yine belli bir sıçrama noktası üzerinden daha ileri kazanımlar getirecek bir sürece bağlanma koşulları da bulunmaktadır.

Öyleyse çok iyi değerlendirilmelidir. Bunun için 1 Mayıs'ın kendi özgülünde kat ettiği gelişmenin katlanarak büyüyen bir raya oturtulması da yeterli değildir. Taksim'i kazanmak elbette nihai bir zafer değildir ama bu platformda ısrarın nedenleri artık ortaya çıkarılmak zorundadır. Taksim, 1 Mayıs'a olabildiğince güç katmanın, misyon giysisini kuşandırmanın biçilmiş kaftanıdır. Ülke çapındaki yaygınlık, militan ve kitlesel duruşun Taksim merkezli vereceği mesajdan çok, harekete geç(ir)me komutundan söz ediyoruz.

2010 **Newroz'**unun son yıllarda görülmeyen bir kitlesellik ve coşku taşıması, tam da bu bağlamda iyi okunmalıdır. Faşist diktatörlüğün saldırısı ve buna karşı yürütülen mücadelenin verdiği **güç ve güven**le büyüyen umut, Newroz ateşinin çekim merkezi olma sebebidir. Bir başka güçlü potansiyel, Taksim'deki kavga ateşinin merkezine kurulacak, Tekel'de somutlanmış bulunan işçi sınıfının direngenliği, mücadele azmi ve kararlılığı sayesinde açığa çıkartılabilir. Buna uzlaşmaz ve boyun eğmez bir karakter kazandırmanın **iktidar** perspektifli bir yönelimi egemen kılmaktan geçtiği malumdur ve bu yönde en kritik rampa yine **1 Mayıs'tır**. O halde görev ve hedef bellidir, 1 Mayıs dosta ve düşmana, ufku kızıllaştıran bir resim sunmalıdır…

İşçi'den...

Akkardan işçilerinden destek çağrısı

Gebze'de bulunan **Akkardan Sanayi ve Ticaret AŞ**'de çalışan ve 26 Ocak tarihinde işten çıkartılan işçilerin direnişi sürerken, işçiler, **4 Nisan** günü yazılı bir açıklama yaparak destek çağrısı yaptılar.

Saldırıların kendi işyerleriyle sınırlı olmadığını söyleyen işçiler, yakın bir zamanda yine Birleşik Metal-İş üyesi Isuzu fabrikasında çalışan 220 işçinin işten atılmasını örnek verdiler. Akardan işçileri, direnişlerini sürdürmekte kararlı olduklarını ve bu konuda destek beklediklerini söylediler.

Vodatech işçisinden protesto

Yalova Çağrı Merkezi Çalışanları Derneği, işten atılma ve hak ihlallerini protesto etti. Çağrı Merkezi Çalışanları Derneği adına yapılan açıklamada "Yalova'da bulunan Vodatech Çağrı Merkezi'nde çalışan kişiler asgari ücret bile alamamakta, çok düşük maaşlarla zor şartlar altında görev yapmaktadırlar. Biz Vodatech firmasının Bölge Çalışma Müdürlüğü tarafından denetlenmesini istiyoruz. Firmada örgütlenme hakkı önündeki engeller de kaldırılsın" denildi.

Haber-Sen üyelerine maaş cezası

25 Kasım 2009 tarihinde KESK'in almış olduğu karar üzerine gerçekleştirilen bir günlük uyarı grevine katılan Haber-Sen Ankara 2 No'lu Şube ve yöneticilerinden 9 emekçiye **Ankara PTT Başmüdürlüğü** tarafından 1 günlük maaş kesim cezası verildi.

Haber-Sen, 31 Mart günü cezayı protesto etmek için Ankara Adliyesi önünde yaptığı basın açıklamasının ardından, üye ve yöneticilerine idari ceza veren PTT Başmüdürlüğü yöneticileri hakkında Cumhuriyet başsavcılığına suç duyurusunda bulundu.

Dev Sağlık-İş Kartal Koşuyolu Hastanesi'nde taşeron sağlık işçilerini örgütleyerek taşeronda ilk toplu sözleşmeyi yaptı

Taşeron sağlık işçilerinden bir zafer daha...

Okmeydanı, Adana, Bursa derken Dev-Sağlık İş öncülüğünde yürütülen ve taşeron sağlık işçilerinin örgütlenmesini hedefleyen çalışmada bir başarı daha sağlandı. **Kartal Koşuyolu Eğitim ve Araştırma Hastanesi**'nde Devrimci Sağlık-İş üyesi taşeron sağlık işçileri taşeronun dayattığı hak gasplarını ve tek yanlı hazırlanan sözleşmeyi reddederek kendi şartlarını hastane yönetimine ve taşeron şirkete kabul ettirdi.

"**Sağlıkta Taşeron Olmaz, İnsan İhaleyle Çalıştırılmaz**" diyerek uzun süredir Dev Sağlık-İş Sendikası'nda örgütlenen taşeron işçilerin önüne, taşeron firmanın el değiştirmesi üzerine yeni bir sözleşme çıkarılarak, zaten sınırlı olan hakların daha da daraltılması dayatılmıştı. 260 işçiden çok azının hastane yönetiminin baskıları sonucu imzaladığı sözleşmeyi, büyük bir çoğunluk kabul etmeyerek bu durumu protesto etmekteydi.

30 Mart itibariyle önceki taşeronda iş akitleri son bulan 100'ün üzerinde işçi 2 Nisan günü hastanenin önünde toplandı. Kendilerine dayatılan bu durumun hukuksuz olduğunu söyleyen işçiler, sözleşme maddeleri arasında olan "2 aylık deneme süresi, işverenin işçiyi istediği ile gönderebilmesi ve daha önce ayın 5'inde aldıkları maaşlarını ayın 15'inde alacakları" gibi maddelerinin düzeltilmesi istedi.

Sabah 08.00'de işçiler hastane önünde toplanırken, hastanenin yoğun bakım servisinde çalışan işçilere işten atıldıkları bildirildi. Hastaneden zorla çıkarılmaya çalışılan işçiler, direnişe geçince polisin saldırısıyla karşı karşıya kaldılar. İşçilerin büyük çoğunluğunun dışarıda olması nedeniyle tüm hastanede hizmet önemli ölçüde durdu.

İşçilerin kararlı duruşu sonucunda, hastane müdürü, sendika temsilcisi ve sendika avukatıyla görüşmek zorunda kaldı. İşçilerden bir kısmının işten çıkartılacağı tehdidi karşısında, hastanenin TEKEL'e çevrileceği, hiçbir işçinin arkadaşlarını ortada bırakmayacağının söylenmesi üzerine hastane yönetimi toplanarak tüm işçilerin işe başlatılacağı garantisini verdi. Öğleden sonra da işçilerin itiraz ettikleri maddeler değiştirilerek yeni bir sözleşme hazırlandı.

İşçiler tarafından incelenen sözleşme aralarında yapılan oylama ile kabul edildi ve işçilerin yeni hazırlanan sözleşmeyi imzalamalarıyla eylemleri de son buldu. İşçilerin talebi üzerine daha önceden baskı ile sözleşme imzalayan işçilerin eski sözleşmeleri de iptal edilerek yeni sözleşme maddeleri onlara da tekrar imzalattırıldı. Böylece taşeron sisteminde ilk kez bir toplu sözleşme imzalanmış oldu.

Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde sendikal baskılara net cevap!

Taksim İlkyardım Hastanesi'nde de bir süre önce örgütlenmeye başlayan Devrimci Sağlık-İş 8 Nisan günü Hastane ana kapısı önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Sendikaya üye olan taşeron sağlık işçilerini istifaya zorlayan Hastane yönetimi ve taşeron firmaların baskılarının pervasızlaşması üzerine gerçekleştirilen basın açıklamasına Sendika Genel Başkanı Dr. Arzu Çerkezoğlu da katıldı.

SES üyeleri ve Samatya Devlet Hastanesi'nden inşaat işçileri temsilcilerinin de destek verdiği eyleme 100'ün üzerinde sağlık emekçisi katıldı. Basın metnini Sendika Eğitim ve Örgütlenme Uzmanı Erhan Güneş'in okumasının ardından Dr. Arzu Çerkezoğlu da bir konuşma yaptı. Çerkezoğlu, sendika düşmanlığının sebebini güvencesizleştirmenin bir gereği olarak ifade etti. Ülkenin dört bir tarafında sağlık alanında ve diğer tüm alanlardaki işçilerin insanlık dışı koşullarda çalıştırıldığına ve haklarının gasp edildiğine işaret eden Çerkezoğlu "Bu güvencesizleştirmenin sebebi siyasal iktidardır" dedi.

40 Yaş Direnişi Devam Ediyor

Mersin Toros Devlet Hastanesi'nde 40 yaşını doldurdukları gerekçesi ile işten atılan ve Yargıtay'ın işe iadelerini onaylamasına karşın, yargı kararının uygulanmaması nedeni ile hastane bahçesinde Dev Sağlık-İş tarafından başlatılan oturma eylemini sürüyor. Çeşitli eylemler yapan emekçileri ziyaret eden demokratik kurumlar da desteklerini sunuyor. (**H. Merkezi**)

CEVAT DURAK'TAN HUKUKA SAYGI(!): "BİRİNİ BİLE İŞE ALMAYACAĞIZ!"

İzmir Karşıyaka Belediyesi tarafından işten çıkarılan 1 Mayıs 2009 tarihinden bu yana işlerine geri alınmak için mücadele eden Kent A.Ş. işçilerinin hukuk alanında yürüttükleri mücadeleyi, kazanımla sonuçlanmıştı.

91 Kent A.Ş. işçisinin işe iade davasına bakan Karşıyaka 1. İş Mahkemesi'nin işçileri haklı görmüş ve işe iade davasını kazanmışlardı. Hukuk sürecinin başlamasıyla beraber açıklama yapan CHP'li Karşıyaka Belediye Başkanı Cevat Durak "**Hukuka saygılı olacağız**" demişti. 1. İş Mahkemesi'nin kararıyla beraber işlerine dönme hakkı kazanan Kent A.Ş. işçilerine Cevat Durak'tan "hukuka saygılı" bir açıklama geldi: "**Bir tanesini bile işe almayacağız.**"

Meclis toplantısında konuşan Durak, işçilerin kesinlikle belediyeye dönemeyeceklerini söyledi. Durak, "Hukuka karşı saygılıyız, fakat bazen arzu etmediğimiz kararlar çıkıyor. İşten çıkartılan arkadaşlarımızdan bir tanesinin bile belediyede tekrar işe başlaması kesinlikle mümkün değil" dedi. Bu konuda soru bile sorulmasını istemeyen Durak, "**Artık çıkan işçiler belediyede çalışamaz. Herkes bunu böyle bilsin**" diyerek net tavrını belirtti.

Açıklamaya tepki gösteren Genel-İş Sendikası Genel Başkanı **Erol Ekici**; "Hukuk hepimize lazım. Kendileri sıkışınca hukuk nerede diye bağıranları kararı uygulamaya çağırıyoruz" dedi.

Hukuka karşı "saygı" hangi temelde bir saygıdır, Durak açık bir şekilde belirtmiş. Bazen hukuk arzu etmediği kararlar verebiliyor. Kendilerini sosyal belediye diye tanıtan kesimler, sosyal belediyeden ne anladıklarını açık bir şekilde göstermektedirler. Kendi hukukları "bazen" arzu etmedikleri kararlar vermekte ama "o hukuk kurallarını biz uygulamayarak doğru hukuku gösteririz" diyen Durak ve onun gibilerin iç yüzü böylesi durumlarda daha bir gün yüzüne çıkmaktadır. (**İzmir**)

Altındağ Belediyesi Tasarrufta Sınır Tanımıyor!

Tasarruf diyerek hak gasplarında sınırları zorlayan AKP'li **Altındağ Belediyesi** ve Belediye Başkanı **Veysel Tiryaki** tüm ekibiyle gittiği İspanya seyahatinden döner dönmez kâr amaçlı belediyecilik anlayışına yeniden sarıldı. Biraz tuzlu gelen İspanya seyahati Belediye'nin belini bükmüş olacak ki faturayı hemen işçilere kesmeye koyuldular. Sözleşmeye göre 5 yıllık "ulaşım, ikramiye, kıdem, kömür yardımı" gibi sosyal hak alacakları birikmiş olan 34 Belediye işçisi "geriye dönük belediyeden hiçbir alacağım yoktur" ibareli bordroları imzalamadıkları gerekçesiyle işten atıldı.

Birçoğu 20 yıllık çalışan olan işçiler, emekli olmak için yeni sigortalı işler aramak durumunda kaldılar. Belediye, işçilere "kötü niyet!" tazminatlarını öderken 5 yıllık birikmiş alacağın esamesi bile okunmuyor. Bu hukuksuzluk karşısında 34 işçi mahkemeye başvurdu. İşçiler Altındağ Belediyesi'nde sömürünün bu yaşananlarla sınırlı olmadığını "zorunlu görevlendirme, sürgün, yasal izinli oldukları günlerde zorla çalıştırılıp izinli gösterilme" gibi saldırıların tüm pervasızlığıyla sürekli yaşandığını dile getirdiler. (**Ankara**)

Diyarbakır Göğüs Hastalıkları Hastanesi kapatılmak isteniyor!

Diyarbakır ve çevre illerde yaşayan 5 milyon insana hizmet veren Göğüs Hastalıkları Hastanesi kapatılma tehlikesi ile karşı karşıya. Personel yetersizliği, nitelik düşüklüğü ve ek birimlerin olmadığı iddiası 14 Mart Tıp Bayramı'nda açıklanan kapatılma kararına karşı sağlık emekçileri sokağa çıktı.

Konuya ilişkin bir açıklama yapan Diyarbakır Sağlık ve Meslek Örgütleri Platformu kapatılma gerekçelerinin inandırıcı olmadığını, hastanenin Amed ve çevresindeki 12 ile hizmet verdiğini ve mevcutları içinde en iyisi olduğunu dile getirerek hastanenin kapatılmasını isteyen Sağlık Müdürü'nün de buradan sağlık hizmeti aldığının altını çizdi.

Sağlık Emekçileri Sendikası Diyarbakır Şube Başkanı **Vahdettin Kılıç** devletin kamu hastanelerini önce ödeneksiz ve bakımsız bıraktığını ardından da özel sektöre peşkeş çektiğini söyledi. Yapılması düşünülen proje ile birlikte hastanenin şehir dışına taşınmasında öngörülüyor. Tüm bu gelişmeler karşısında harekete geçen sağlık emekçileri hastanelerine sahip çıkmak ve halkın sağlık hakkını savunmak amacıyla çeşitli eylem ve etkinlikler gerçekleştirdiler. Amed'in çeşitli yererine stand açan Platform bileşenleri, başlattıkları imza kampanyası ile işçi ve emekçileri bilgilendirmeye çalışıyor. Sağlık örgütleri gerçekleştirdikleri eylem yürüyüş ve basın açıklamalarına işçi ve emekçileri çağırıyor. (**H. Merkezi**)

Mutaf Ambar işçilerine destek

Balıkesir'de özel bir işletme olan Mutaf Ambarları isimli işyerinde çalışırken sendikaya üye oldukları gerekçesiyle 8 ay önce patron tarafından işlerine son verilen ve işyeri önüne kurdukları çadırda direnişe geçen 10 işçiye destek sürüyor. **1 Nisan** günü Türk-İş ve KESK Eğitim-Sen temsilcileri ile sendika üyeleri ve üniversite öğrencileri protesto gösterisi yaptı. Mutaf işçilerinin de yer aldığı basın açıklamasına iki Tekel işçisi de katılarak destek verdi. Basın açıklaması yapan Eğitim-Sen Şube Başkanı **Sibel Öztürk**, eylemlerinde 215 günü dolduran ve bu sürede işsiz ve sosyal güvencesiz kaldıklarını söylediği işçilere haklarının iade edilmesini istedi.

İncirlik'te işten çıkarmalara protesto

İncirlik Üssü'nde işten çıkarmaların artması üzerine **1 Nisan** günü üs önünde bir eylem yapıldı. Eyleme katılan Türk Harb-İş Sendikası Genel Başkanı **Ahmet Kalfa**, "Üyelerimizi toplu işten çıkarmaların bir an önce sona erdirilmesini istiyoruz" dedi.

"Müteahhit firma İncirlik, Ankara ve İzmir'deki işyerlerinde çalışan üyelerden 119'unu işten çıkarmak istiyor" diyen Kalfa, işten çıkarma girişiminin, toplu iş sözleşmesinin 35. maddesinde belirtilen esas ve usullere aykırı olduğunu da vurguladı.

DİSKİ'de direniş

Diyarbakır Su ve Kanalizasyon İdaresi Genel Müdürlüğü'nün (DİSKİ) sayaç okuma işi için yeni ihale açılmayınca taşeron firma tarafından işten çıkarılan 58 işçinin, Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi önünde başlattıkları süresiz oturma eylemi 26. gününe girdi.

İşçiler işlerine geri dönünceye kadar eylemlerini sürdüreceklerini ve gerekirse açlık grevine gireceklerini belirtirken, DİSKİ yetkilileri ise, yeni ihale açmadıklarını ve kendi personelleriyle çalışacaklarını söyledi.

Emekçinin gündemi

Tüm saldırılara karşı her gün 1 Mayıs, her gün mücadele!

İnsanları diğer canlılardan ayıran en önemli özelliklerden birisi de, yorum yaparak tepki vermektir. Tabi tepki derken bilinçli tepkiden bahsediyoruz. Tepkiyi geliştiren şey ister olumlu olsun ister olumsuz olsun olayın **algılanışıyla** alakalı bir durumdur. Mesela bir kediye bağırırsınız, kötü davranırsınız kedi korkar kaçar; onun tepkisi **içgüdüsel olarak** tehlikeli bir durumdan kaçmaktır. Fakat kötü davranılan bir insan o davranışı yorumlama ve kendince geliştirdiği metotlarla karşılık vermeye çalışır. İşte diğer canlılarda içgüdüsel, fakat insanlarda **yorumlama** ve **iradeyle** beraber geliştirilen tepkiler insanlığın tarihinde milatları oluşturmuştur. Öyle ki bu tepkiler bin yıllardır kolektifleşerek isyan halini alıp tarihleri bizzat yazmışlardır. Köleciliği yıkan, feodal derebeyliklerini dize getiren, kapitalizmin insanlığa onurlu bir yaşam sunmadığını gören ve insanca,onurlu bir yaşam özlemini-umudunu taşıyanlar sosyalizmi birçok ülkede inşa etmişlerdir. Tepkiler gücünü haklılığından aldığı için zorbayı yıkma ve yeniyi yaratma kudretini göstermiştir. Ezenle-ezilen, emekle-sermaye arasındaki savaş, yüzyıllardır süregelen ve hala en yakıcı biçimiyle günümüzde yaşadığımız bir gerçeklik. Biçimleri değişmekle beraber. Dün imparatorluktu bugün devlet, dün atölyeydi bugün fabrika, dün derebeyiydi bugün holding patronu….

İnsanlık ve özellikle bizler, işçi sınıfı ve emekçiler şu içinden geçtiğimiz zaman diliminde adeta yeniden köle gibi çalıştırılmaya ve ilik-lerine kadar sömürülmek isteniyor. Üstelik devleti de arkalarına alarak patronlar, bizlerin dizginsizce sömürülmesi için yasal düzenlemeleri yaptırarak,en ufak hak talebine coplarla,biber gazlarıyla,panzerlerle saldırarak, medyasıyla,eğitim sistemiyle bizleri ve çocuklarımızı yozlaştırarak-biri birimize karşı - kendimize karşı yabancılaştırarak,durmadan ama durmadan dini-milliyetçiliği-bölgeciliği kullanarak parçalayarak, kendi tarafında olmamız için kandırarak, işyerlerinde aşağılayarak, işten çıkartarak, düşük ücretle daha fazla saat çalıştırarak, hiçbir sosyal hak vermeyerek,bizleri korkak-bencil ve kişiliksizleştirmeye çalışarak…

Bütün bu yoksulluğu,sömürüyü ,aşağılanmayı bizlere reva görenler tabiki bunları ve daha fazlasını bilerek isteyerek yapıyorlar. Çünkü bu onların varlık koşulunu oluşturuyor. Bizleri sınırsız sömürmeleri için önce kendi değerlerimize, sonra aynı şekilde sömürülen diğer işçi ve emekçi kardeşlerimize yabancılaştırarak, devamlı bir zor (baskı)altında tutarak, düşünemez-sorgulayamaz-korkak,geleceksiz birer robot haline getirmek istiyorlar. Ki kendine yabancılaşan insan emeğine de, dayanışma ve birlikte hak arama-hesap sorma bilincine de yabancılaşmış oluyor. Dahası geleceğine yabancılaşmış oluyor. Çünkü artık geleceği artık kendi elinden alınmış oluyor.

Yaşamı bizzat yaratanlar ister Türk- ister Kürt,ister Alevi- ister Sünni,ister Müslüman- ister Hristiyan olsun biz işçi sınıfından başkası değildir. Yine bizleri sömürenler ister Türk- ister Kürt, ister Alevi-ister Sünni,ister Müslüman-ister Hristiyan olsun Emperyalizmle işbirliği yapan yerli burjuvalardan başkası değildir. Ve bu gerçeklik ister kabul edelim ister etmeyelim böyledir.

Bugün yaşamın bir çok alanında bir hakkımız, hukukumuz var ise bu şüphesiz bizden önce nice bedeller ödeyerek yüzyıllardır bize miras bırakan, yine işçilerin-emekçilerin-köylülerdir. Peki bizler? Nasıl bir gelecek bırakmak istiyoruz çocuklarımıza? Hep onlar için çalıştığımızı söylediğimiz geleceklerimize?

Bütün saldırılara karşı örgütlü ve kararlı gücün her saldırıyı bertaraf edebilecek özelliklere sahip olduğunun tarihe yeniden not düşüldüğü günlerden geçiyoruz. Aynı zamanda elinde saldırı ve yalandan başka yapacağı kalmamış, acizleştikçe saldıran, saldırdıkça panikleyen emperyalizm ve uşaklarının acizliklerini de… Öyle ki en küçük hak talebine bile azgınca saldırmayı şiar edinmişler için en küçük örgütlü eylem dahi ciddi tehdit olarak algılanmaktadır. Gelecek sürece bugün ki duyarlılığımız ve çabamızın renk vereceğini bir an bile aklımızdan çıkarmadan işçi sınıfının ortak ve güçlü sesini daha yüksek sesle haykırmanın, bütün kazanımları sahiplenmenin- saldırılara karşıda bu güçle kararlı-militan bir duruş sergilememiz gereken 1 Mayıs gibi önemli bir gün durmaktadır. Her gün "1 Mayıs ve her gün mücadele" şiarıyla, daha militan, daha kararlı ve daha coşkulu bir işçi sınıfının kızıl "Birlik-Mücadele ve Dayanışma" gününü örgütlemeye.

Marmaray işçileri; "Direnişimiz örnek oldu!"

Marmaray işçileri olarak bilinen ve "Yüzyılın Projesi" Marmaray Projesi'nin üst taşeronu olan Gama-nurol'un alt taşeron Polat İnşaat'a devrettiği Yenikapı şantiyesinde çalışan işçiler, işten çıkartıldıkları 15 Ocak'tan beri şantiye önünde direnişe geçmişlerdi. Esnek ve güvencesiz çalıştırmanın yani dizginsiz sömürünün en yaygın biçimi olan **taşeron sistemin** mağduru olan işçiler; bu süre zarfında, İstanbul Valiliği önünde defalarca eylem yapmış, iki kez Ankara'ya giderek Çalışma Bakanı Ömer Dinçer ile görüşmüş, TEKEL işçilerini ziyaret etmiş ve birçok eyleme pankartlarıyla katılarak seslerini duyurmaya çalışmışlardı.

Marmaray işçileri direnişlerinin 77. gününde, ilk mahkemelerinin ardından biraraya gelerek direnişlerine ara vermeye karar verdiler. İşçiler, direniş nedeniyle çalışamadıkları için maddi durumlarının giderek kötüleşmesi ve direniş yerine gelecek yol paralarının dahi olmayışının etkisiyle bu kararı aldıklarını söylüyorlar. Ancak direnişin geldiği noktada elbette onlarla dayanışmayı büyütemeyen biz devrimcilerin ve diğer duyarlı kesimlerin de payı olduğu açıktır. Direnişe ara verilmesiyle ilgili, gazetemizin Aksaray bürosuna davet ettiğimiz işçilerden **Osman Can** ve **Fahri Abi** ile görüştük.

"Arkadaşlarımız yol parası bulamadıklarını, maddi durumlarının giderek kötüleştiğini söyleyerek, 'iş bulup çalışmak zorundayız' dediler. Biz de kendi aramızda bir karar aldık. Diğer mahkememizin ilk gününe (13 Mayıs) kadar bir direnişimize ara verdik. Mahkeme günü bir araya gelerek ne yapacağımıza karar vereceğiz" diyen Can, direnişin bitmediğini belirtti. Kendilerinin şantiye önündeki direnişleri ile birlikte şantiyede çok şeyin değiştiğini anlatan Can şunları söyledi:

"Önceleri yalnızca bir tane tuvaletimiz vardı. Ama ne temizleyeni ne sabunu vardı. Şimdi ise bir temizlikçi tutmuşlar, daha sabunlar bitmeden kutulara sabun dolduruyorlarmış ve tuvalet sayısını artırmışlar. Çalışırken, bir tentenin altında, çadırda yemek yiyorduk. Yağmur yağdığında, direkt tabaklarımıza doluyordu. Şimdi ise kırklık konteynırlar getirmişler. Eskiden bir soyunma yerimiz bile yoktu. Her gün bir arkadaşımızın bir şeyi kayboluyordu ya da çalınıyordu. Şimdi herkese özel dolap verildi. İşten çıkarılmadan önce yaklaşık 100 kişi çalışıyorduk, biz direnişe geçtikten sonra orada 300'e yakın işçi çalışmaya başladı. Her biri için iş giysisi, bareti, ayakkabısı, kalın çizmesi verildi. Yevmiyelere zam yapıldı ve bizden her ay bir hafta/10 gün kesinti yaptıkları sigortaları tam yatırmaya başladılar."

Çalışma Bakanlığı'ndan sık sık teftişe gelindiğini belirten Can, tüm bunların kendi direnişlerinin sonucu elde edilen kazanımlar olduğunun altını çizdi. "Böylece biz, bizden sonrakiler için bir örnek olduk. Etrafımızda çeşitli taşeron şirketlerin çalışmaları vardı. Oradaki şirketler, korkularından işçilerin haklarını rahatça ellerinden alamıyorlar. O işçilere örnek olduk. Direniş güzel bir şeydi." (**İstanbul**)

Emekliler sokakta

Emeklilerin iradesi dışında **Türkiye Emekliler Derneği**'ne üye olduğu iddia edilerek 18 TL para kesintisi yapılması DİSK'e bağlı **Emekli-Sen** tarafından yapılan eylemlerle protesto edildi.

Yaklaşık 770 bin emekliden yapılan kesinti ile toplam 13 milyon gibi bir meblağın çalınması emeklilerde tepkiye neden olurken Emekli-Sen bu tepkiyi alanlara taşıma çağrısında bulundu. 6 Nisan günü İstanbul Sütlüce'de bulunan AKP ilçe binası önünde **"Sadaka Değil Toplu Sözleşme"** yazılı pankart açarak "**İşbirlikçi dernek hesap verecek**", "**Tekel işçisi yalnız değildir**" sloganlarını atan emekliler, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Emekliler yanlarında getirdikleri ampulleri kırarak yaşananları kınadı.

Kitle adına açıklamayı okuyan Emekli-Sen Aksaray Şube Başkanı **Pevrüldane Dündar** emeklilerin gözleri önünde oynanan bu oyunun AKP ve işbirlikçi dernek tarafından planlandığını belirtti. Açıklamanın ardından bir heyet emeklilerin aylardır beklediği intibak yasasının yeni anayasa taslağında bulunması talebini AKP ilçe temsilcilerine sundu. Görüşmenin ardından açıklama yapan Pevrüldane Dündar bu işin takipçisi olacaklarını belirtti. **(İstanbul)**

Mevsimlik işçilerin çadırları yandı

Adana'nın Tuzla ilçesine bağlı Karaköçel Köyü'ne tarım işinde çalışmak için gelen mevsimlik işçilerin kaldığı çadırlarda çıkan yangında maddi hasar meydana geldi.

Bölge illerinden binbir türlü zorlukla gelen ve geldikleri yerde de çok kötü yaşam koşullarında yaşamaya mahkûm bırakılan işçiler bu kez de yine başka illerden Tuzla ilçesi Karaköçel Köyü'ne gelerek tarım işinde çalışan mevsimlik işçilerin kaldığı çadırlarda saat yangın çıktı. Yangında, Baran, Uğur ve Korkmaz ailelerinin kaldığı 5 çadır kül oldu. Can kaybı ve yaralanmanın olmadığı yangında ailelerin tüm eşyaları yandı. (**Mersin**)

HES'ler Bahane, Amaç Bölgeyi İnsansızlaştırmak!

Dersim'de bal üreticilerinin sıkıntıları bitmek bilmiyor. Ülkedeki organik bal üretiminde birinci sırada bulunan ve yılda 200 ton civarında üretim yapan üreticilerin, Genel Kurmay Başkanlığı tarafından ilan edilen "Güvenlik Bölgeleri"nden sonra şimdi de HES'lerle başı dertte.

48 bin kovanın ve 3 bal işletmesinin bulunduğu bölgede baraj yapımından kaynaklı birçok çiçek türü yok olacak ve bu da arıcılığı olumsuz yönde etkileyecek. Konuyla ilgili bir açıklama yapan Nazimiye Çevre Köyleri Kalkındırma ve Dayanışma Derneği Başkanı **Hakkı Kalkan**, Munzur Vadisi üzerinde yapılan barajların ve bölgedeki operasyonların kendilerini olumsuz etkilediğine dikkat çekerek, "eğer operasyon ve barajların yapımını durduramazsak bizim buradan göç etmemiz söz konusu. Bu durumda bölge tamamen insansızlaşır. Bölgeyi insansızlaştırma politikalarına karşı tek seçeneğimiz örgütlenmektir" dedi. Nazimiye çevresinde 20 yıldır yaylaların operasyonlar nedeniyle yasaklandığını söyleyen Kalkan "Devletin hesabı elektrik falan değildir. Çünkü yapılacak olan barajlar 50 yıla kadar ancak zararlarını karşılayabilecek, zaten 50 yıl sonra bu barajlar yok olacak. Bu Kürtleri bölgede yok etme projesidir" diyerek baraj yapımlarına karşı koymanın önemine değindi. (**H. Merkezi**)

Köylüler HES Nöbetinde!

Rize'nin Çayeli ilçesi Çataldere köyünde yapılmaya çalışılan Uzundere-2 Regülatörü ve Hidroelektrik Santrali Rize İdare Mahkemesi tarafından 23 Şubat 2010 günü verilen "Tedbiren Yürütmeyi Durdurma" kararı ile yapımı durdurulan santralin inşaatı devam ettiği için köylüler elinde tahralarıyla nöbet tutuyor.

Atabey Enerji firması tarafından yapılmakta olan santralin durdurma kararına rağmen devam eden inşaatı engellemeye çalışan köylüler, soruna kendileri çözüm arıyor. Şantiye girişine taşlardan barikat kuran ve odun kesmede kullandıkları tahralarıyla inşaat sahasında gece-gündüz nöbet tutan köylüler "burada verilen yargı kararına rağmen inşaatta çalışmalar sürüyor. Gece-gündüz gizli gizli çalışmalarını sürdürüyorlar. Bu adamlar kanun tanımıyor, neye güveniyorlar, arkalarında kim var. Madem mahkeme kararını dinlemiyorlar biz de burada nöbet tutarak buna izin vermeyiz. Elimizdeki aletlerle de kendimizi koruyoruz" diyerek inşaatın devam etmemesi için nöbetlerine devam edeceklerini söyledi. (**H. Merkezi**)

Yeni kazanımlar yolumuza ışık tutuyor

Ataşehir Belediyesi'nde 60 günlük bekleyiş sürecinde olan DİSK Genel-İş'te örgütlü belediye işçilerinin, Toplu İş Sözleşme (TİS) süreci anlaşmayla sonuçlandı. 8 Nisan günü anlaşmayla sonuçlanan süreci sendika şu şekilde değerlendiriyor: "Sendikamıza üye tüm işçilerin günlük taban ücretleri 80.00 TL olarak belirlenip, bu miktara 1. yıl için % 14 oranında zam yapılacaktır. Ayrıca zamlı günlük ücretlerine, her hizmet yılı için, 0.20 TL kıdem zammı ilave edilecektir. 2. yıl için ise enflasyon + 2 puan oranında zam yapılacaktır. Diğer sosyal haklara ise ortalama % 30 oranında zam yapılacaktır. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü çalışan üyemiz kadın işçiler 1 gün ücretli izinli sayılacaklardır. Sendikamız üyesi işçilere 1 Mayıs İşçi Bayramı nedeniyle, 100.00 TL net 1 Mayıs ödemesi yapılacaktır. Diğer idari ve sosyal maddelerde de anlaşma sağlanmıştır."

Kararlı bir şekilde bu sürecin örülmesi, işçi sınıfının kararlı bir şekilde ilerlemesi, zafere giden yolun temellerini atıyor. Özlük haklarına sahip çıkmak ve bunun sonucunu almak hem kendilerine hem tüm işçilere moral ve motivasyon katıyor. **(Kartal)**

Büyükşehir Belediyesi'nde Toplu Görüşmeler Tıkandı!

Belediye-İş Sendikası ile İstanbul Büyükşehir ve ilçe belediyelerde devam eden Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri uyuşmazlığa doğru gidiyor.

Ocak ayından bu yana devam eden görüşmelerde 60 günlük süre **11 Nisan** günü doluyor. Edindiğimiz bilgilere göre 20 madde üzerinde sendika ile Büyükşehir arasında anlaşmazlık yaşanıyor. Şubeler bu toplu görüşmelerde önceki sözleşmede kazanılmış haklarına ek olarak yeni haklar talep ediyor. Tartışma konusu 20 maddenin önemli bir bölümü de işçilerin **demokratik haklarını** kapsıyor. Ekonomik taleplerle birlikte demokratik taleplerin öne çıkacağı ve bu noktada kazanım elde edilebileceği ifade ediliyor. Bu durumun TEKEL direnişinin işçi ve emekçiler üzerinde yarattığı etkinin bir sonucu olduğu açık. TEKEL direnişinin sınıfın hareketine katkıları bu görüşmelere de yansıdı.

Büyükşehir'in öne sürülen taleplerin geri çekilmesini ve mevcut üzerinden bir sözleşme imzalanması teklifine karşı görüşmeler uyuşmazlığa doğru gidiyor.

İstanbul'da yaklaşık 10 bin işçiyi kapsayan Toplu Sözleşme Görüşmelerine ilişkin 14 Nisan Çarşamba günü Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirilecek. (**İstanbul**)

İşçinin parası patronun cebinde!

Tarsus'ta **Berdan Tekstil**'e bağlı çalışan işçiler kriz bahanesiyle 6 aydan fazla bir zamandır maaşlarını, sosyal haklarını ve tazminatlarını alamıyor.

31 Mart'ta işten atılan işçilerle patron arasında yapılan ve basının girmesine izin verilmeyen görüşmelerde patron Muhteşem Ekenler, işçilere "Fabrikayı dış ülkelere götürürsem, yabancılara satarsam ya da yabancı ortak bulursam, mal varlığımı satabilirsem vb. koşullar ne olursa olsun, fabrikayı yeniden açsam bile ihbar tazminatlarınızı ve ikramiyelerinizi vermeyeceğim. Yasal yollara başvursanız bile, malların ipotekli olduklarından kaynaklı hiçbir şey alamazsınız, onun için iş çıkışına siz başvurun" dedi.

31 Mart'ta yapılan görüşmede Teksif Sendikası Başkanı'nın işçilerin hakkını savunan herhangi bir açıklama yapmamasına işçiler tepki gösterdi. Berdan Tekstil işçileri, sendika başkanının görüşmede sessiz kalması ve işçiden yana hiçbir açıklama yapmamasının patrondan taraf olduğunun göstergesi olduğunu vurgulayarak, yaptıkları açıklamada, "Birebir patronla bir yıldır görüşüyorlar, 'işçileri parçalasınlar' diye. Sendikayı feshetsinler. Bizler sendikanın son üyeleriyiz ve sendika kendi sonunu hazırlıyor" diyerek sendikanın kimin sendikası olduğunu bir kez daha anlamış olduklarını belirttiler. Yapılan toplantıda, 535 işçinin 6 ikramiye, kıdem, ihbar tazminatları, izin paraları ve 2009'un Mart maaşlarının yarısının halen patronun cebinde olduğunu belirten işçiler, amaçlarının bu haklarını geri almak olduğunu dile getirdiler. (**Mersin**)

Direnişteki işçilerden işyeri işgali

Krizin başlangıcından bu yana işten atılanların sayısı milyonları bulurken, Gebze'de faaliyet gösteren **Teknik Katı Atık** firması da 30 Mart günü 20 kişiyi işten çıkardı. İşçiler sessizce evlerinin yolunu tutmayarak 2 Nisan günü İZAYDAŞ Gebze tesislerini işgal etti. İşyeri işgaline kadar işten atılan işçiler, tesislerin önünde bekleyerek, çöp kamyonlarının tesislere girişini engelledi. Boşaltma işlemi yapamayan çöp kamyonları, tesislerin önünde uzun kuyruklar oluşturdu. "**Ekmeğimizi geri istiyoruz**" diyerek tesislerin çalışmasına izin vermeyen Teknik Katı Atık çalışanları bir günde işlerine son verildiğini ve hiçbir haklarını alamadıklarını söyleyerek mağdur edildiklerini belirttiler.

Gebze'nin tanınmış isimlerinden olan Yaşar Alkan'ın taşeron olarak işlettiği İZAYDAŞ Gebze tesislerindeki işletme hakları 30 Mart tarihinde Teknik Katı Atık firmasından alınarak **Albayrak** firmasına verilmişti. Yaşanan değişiklik sonucu birçok işçi mağdur edilmişti.

Bu eyleme karşı patron 55 işçiyi daha işten çıkardı. Sayıları 75 olan işçiler 4 Nisan sabahı İZAYDAŞ Gebze Tesislerine giderek kapı önünde oturma eylemi başlattı. (**H. Merkezi**)

Öğretmenler işsiz okullar öğretmensiz

Eğitim-Sen Bursa Şubesi 10 Nisan günü Fomara Meydanı'nda KPSS'nin kaldırılması ve tüm öğretmenlere kadro verilmesi talebi ile bir imza standı açarak basın açıklaması gerçekleştirdi. Eğitim-Sen Şube Sekreteri **Betül Öztürk**, 17 Nisan'da Ankara'da gerçekleştirilecek mitinge katılım çağrısı yaptı. Eylemde çalışma koşullarından dolayı girdiği bunalım sonucu intihar eden 24 yaşındaki öğretmen Fikret Ercan'ın da hayatını kaybetmesinin sorumluluğunun AKP'ye ait olduğunu söylendi. (**Bursa**)

Süt Üreticileri Grevde!

Türkiye Süt Üreticileri Merkez Birliği, süt fiyatlarının sürekli düşürülmesi üzerine sanayicilere süt vermeme eylemi başlattı. Yapılan açıklamada, "Sanayicinin çiğ süt fiyatlarını üreticiyi mağdur edecek fiyatlara çekmesi ve bu fiyatları üreticiye dayatması sebebiyle Türkiye genelinde bu günden itibaren sanayiciye üretici birliklerimizce süt vermeme eylemi başlatılmıştır" denildi.

Türkiye genelinde 155 ilçede örgütlü süt birliklerinin grevinin olası etkilerine değinilerek bundan kendilerinin sorumlu tutulamayacağı kaydedildi. 2 gün içinde marketlerde günlük pastorize sütün tükeneceği belirtilen açıklamada, şunlar ifade edildi: "5 gün içinde marketlerde yoğurt ve ayran bitecek, 10 gün içinde kutu süt sıkıntısı başlayacak, 15 gün içinde peynir sıkıntısı başlayacak."

Yine servis aracı, yine ölümler…

Yalova'da 7.5 liralık fazla mesai ücreti için çalışan 5 tekstil işçisi kadın, mesai dönüşü geçirdikleri kazada yaşamlarını yitirdiler. **Ebru, Nevin, Kader, Nermin ve Necmiye…** Onların umutlarını ve yaşamlarını karartan iş cinayeti tıpkı daha önce Ceylanpınar ve İkitelli'de olduğu gibi servis yollarında yaşandı. Aynı kazada 17 işçi ise yaralandı.

Resmi istatistiklerde iş kazası olarak yer almayan bu ölümler, özellikle mevsimlik işçilerin yollara düştüğü aylarda dehşet verici boyutlara varıyor. Nitekim yapılan araştırmalar da en çok ölümlü iş kazasının karayollarında ve inşaatlarda meydana geldiğini gösteriyor. Sadece Mart ayında meydana gelen iş kazalarında 19 işçi hayatını kaybederken 66 işçi de yaralandı. Servis araçlarının yaptığı kazalar sonucu 5 işçi ölürken 13'ü mevsimlik tarım işçisi 50 işçi yaralandı. İnşaatlarda meydana gelen iş kazalarında ise 4 işçi yaşamını yitirirken 7 işçi de yaralandı.

İşçilerin servis araçlarına balık istifi doldurulması, insan taşımanın yasak olduğu araçların kullanılması, araçların çok eski ve trafiğe çıkmaya uygun olmaması ve servis yollarının bakımsızlığı bu kazaların yaşanmasında en büyük etken durumunda. Sadece bu nedenlerden dolayı her yıl onlarca işçi bu iş kazalarında yaşamını yitirmekte. Bunların hepsinin, alınacak önlemlerle engellenmesi mümkünken, bu önlemlerin alınmaması ve teftişlerin yapılmaması da işçi yaşamına verilen değeri gösteriyor. Sonuç ise, 7.5 liralık yevmiye için yitirilen 5 işçi yaşamı... **(H. Merkezi)**

Askeri operasyonlar ve sivilleşme

Yasal siyaset sınırlarının olabildiğince daraltıltığı konjonktürde illegal/askeri alana yönelik saldırının da buna paralel kapsamlı yürütülecek olması kaçınılmazdır.

Ergenekon Davası ve sonrasında ortaya çıkan **Balyoz Harekat Planı**'na yönelik soruşturma, hükümetin askeri vesayet rejimine son vermeye başladığının, devletin sivilleşmeye doğru yol aldığının, hatta daha ileriye gidilerek, **demokratikleşme yolunda önemli adımlar attığının göstergeleri** olarak halka sunuluyor. Hatta buna inanmamız, "milli birlik" adı altında sisteme angaje olmamız isteniyor. Ne var ki, bizden yana, yani en geniş kategoride ezilenler olarak bizden yana tablo, onların iddialarını teyit etmek bir yana, açık bir şekilde bu iddiaları çürütmektedir. Emek cephesinde kazanılmış hakların gaspı ve hak talebi karşısında şiddete başvurmaktan kaçınmayan pervasız tutum, Kürt ulusal sorununda inceltilmiş inkar ve imha siyasetinin sürdürülmesi, hiçbir yenilik vaadinde bulunulmadığının **apaçık belirtileri** olarak çıkıyor karşımıza.

Kürt ulusal mücadelesinin silahlı yönüyle kazandığı ivmenin de etkisiyle faşizmin şiddeti, Kürt meselesi bağlamında daha da belirgin bir hal almaya devam etmektedir. "Açılım" kelimesinin "Kürt" ve "demokratik" kelimeleriyle oluşturduğu tamlamaların günlük dilde bile yoğun bir şekilde kullanıldığı 2009 yılında, önceki birkaç yıla nazaran askeri operasyonların sayısında bir düşüş yaşanmış olmasına rağmen, 273 operasyon ve bunların sonucunda 128 asker ile 94 gerillanın yaşamını yitirmiş olması şiddetin boyutuna ilişkin bariz ipuçları sunmaktadır. Ve bu yıl, bahar aylarıyla beraber gerilla alanlarına yapılan askeri yığınak ve gerçekleştirilen operasyonların daha şimdiden başlatılmış olduğu gerçeği, "açılım"ın bir tasfiye projesi olduğunun ayan beyan ortaya çıkması gerçeğiyle birleştiğinde, 2009'un **geçici bir duraksama evresi** olduğuna işarettir. Özellikle son operasyonların sınır noktalarından yapılması ve bunun sonucunda Zap Bölgesinde 3 PKK gerillasının şehit düşmesi, sınır ötesi operasyon hazırlığını akıllara getirmektedir.

Yasal siyaset sınırlarının olabildiğince daraltıltığı konjonktürde illegal/askeri alana yönelik saldırının da buna paralel kapsamlı yürütülecek olması kaçınılmazdır. TC'nin kuruluşundan beri izlemekte olduğu ve inkar-imha olarak tanımlanan bu siyaseti, bazı hakların "bireysellik" kaydıyla tanınması nedeniyle anlamsızlıkla malul olsa bile, "inkar" yönünden inceltilmiş bir hale sokuyor. Hatta bu açıdan tehlikeli bir hal de alıyor. Ama bunun bir de "imha" yönü var. Üstelik KCK tarafından yapılan bütün uzlaşı/barış çağrılarına rağmen imhaya odaklanan bu yön, TC siyasetinin **asıl niteliğini** belirliyor. Devletin Kürt sorunundaki geleneksel çizgisinde AKP ve TSK'nın uzlaşısı sonradan bir uzlaşı değildir, ya da bu konuda bir uzlaşmazlıktan bahsetmek mümkün değildir. Olsa olsa tali planda ve üstesinden rahatlıkla gelinebilecek küçük uzlaşmazlıklardan bahsedilebilir. Mesela, (elbette, ABD'den icazet alındıktan sonra) 2007'de sınır ötesi operasyon için "asker yetki istesin, verelim" diyen ve diğer düzen partileriyle birlikte tezkereye onay veren AKP ile TSK arasında bir uzlaşmazlıktan bahsetmek mümkün olabilir mi? Ya da, sınıra ve genel olarak gerilla alanlarına yapılan askeri yığınak konusunda, "Kürt sorununda sivil ve demokratik çözüm" adına AKP'nin en küçük bir muhalefeti bile söz konusu olmakta mıdır?

Ordunun bu faşist diktatörlük rejimindeki yerinin komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarlarını korumakla kayıtlı olması, ordunun bu sınıfların emrinde olması, bu sınıfların emperyalizme bağımlı niteliği gözetildiğinde, ordunun da (asli bir nitelik olarak) emperyalizme bağımlılığı, hilafında bir tartışmaya yer bırakmayacak kadar açıktır. Bugün hakim sınıfların çıkarları gereği Kürtler bir ulus olarak yadsınmaktadır, silahlı Kürt mücadelesine de tasfiye dayatılmaktadır. **O halde ordu, bu tasfiye dayatmasının bir ayağı olan askeri operasyona koşulacaktır.** Bu siyaseti, tek başına TSK'nın niteliğiyle, hatta daha daraltılmış bir şekilde TSK içindeki bazı unsurların varlığıyla açıklamak gafilliktir. Sadece, Kürt sorununun gerçeklendiği coğrafyanın jeo-politik ve jeo-stratejik konumu bile bu yönlü açıklamaları boşa çıkarmaktadır. Nihayet, ABD'nin Irak'ta kurmak istediği denge/düzen için Türkiye'ye ihtiyacı vardır. Türk hâkim sınıflarının da ABD'nin Irak işgalinden çıkarları... Her ne kadar, bir bağımlılık ilişkisi olsa da, ABD, bu uşaklarına da, uşaklıkları ölçüsünde bir pay vermektedir/verecektir. Sadece bu bakımdan bile PKK'nin bölgedeki varlığının belirleyici bir yönü bulunmaktadır.

Böylesi bir gerçeklikte, "sivilleşme" söylemi bir aldatmacaya denk gelmektedir. Askerin bilhassa yargı alanındaki etkisine yönelen hiçbir hamle halka yeni bir kazanım getirmiyor. Bu hamleler, sadece daha profesyonel bir devlet mekanizmasını kurmaya yönelmektedir. Yani egemenler, bir sömürü ve baskı mekanizması olarak devlet aygıtına daha fazla işlerlik kazandırmaya çalışmaktadır. (Sistemin yaşadığı bir kriz mevcuttur ancak bunun derinleştirecek sosyal muhalefet henüz belirleyici bir düzeye ulaşmamıştır.) Bu yapılırken de yaşanan kriz, hakim sınıfları temsilde yarışan klikler arasında, bürokratik gücü ele geçirme savaşımından doğmaktadır. Ve bu klikler halka karşıdırlar, Kürt halkına karşıdırlar. Devletin sivil ve demokratik maskesi, bilhassa Kürt halkı nezdinde, kendisine reva görülen yoksulluğun, baskının, evlatlarına sıkılan kurşunların, atılan bombaların karşısında tuzla buz olmuştur, olacaktır.

Devletin Kürt sorunundaki geleneksel çizgisinde AKP ve TSK'nın uzlaşısı sonradan bir uzlaşı değildir, ya da bu konuda bir uzlaşmazlıktan bahsetmek mümkün değildir.

Daha dün "analar ağlamasın" diyerek timsah göz yaşları döken, riyakarlık timsali bu hakim sınıf sözcülerinin, mevzubahis "son terörist kalana kadar" savaş olduğunda "ulusun ve devletin bekası" olarak dile getirdikleri, temsilcisi oldukları hakim sınıfların ve elbette bu sınıflardan gelme birer unsur olarak kendilerinin servetlerinden başka düşünecek bir şeylerinin olması düşünülemez. Dolayısıyla, halk çocuklarının dimağlarını zehirledikleri şovenist histeriyle ve esasen elindeki "zor"a dayanarak onları savaşa yollaması, bu çocukların ölmesi, yani bu gencecik çocukların analarının ağlaması; bu burjuva, feodal alçakların vicdanında bir nebze olsun, bir muhasebeye, bir iç hesaplaşmaya yol açmayacaktır.

Halk, yani o geç uyanan dev, uyandığında, artık bir vicdan muhasebesini bekleyemeyecek kadar biriktiğinde öfkesi, açıldığında bilinci, yani sıkılı bir yumruk gibi kurduğunda birliğini, ensesine çökerek zalimin, kusmasını bilecektir kinini. İşte, "**Bunu bekliyor gözevleri kurutulmuş analar. Bunu bekliyor açlık, kuraklık, ılık ılık akan kan.**"

BDSP'ye Alaattin Karadağ operasyonu!

19 Kasım 2009 tarihinde İstanbul Esenyurt'ta polis tarafından sokak ortasında kurşunlanarak katledilen Alaattin Karadağ'ın cenazesine katıldıkları gerekçesiyle Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) faaliyetçilerine yönelik 31 Mart günü İzmir, Ankara, Bursa ve Samsun'da eş zamanlı olarak gerçekleştirilen operasyonlarda 20 kişi gözaltına alındı.

Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararı ile gerçekleştirilen operasyonda polis, BDSP'lilerin evlerine ve Kızılbayrak dergisinin bürolarına da baskın düzenleyerek burada bulunan kitap ve CD'lere el koydu.

Gözaltına alınan 20 BDSP'liden beşi tutuklanarak Sincan F tipi Hapishanesi'ne konuldu.

Gözaltı terörü Taksim'de protesto edildi

BDSP'ye yönelik olarak gerçekleştirilen gözaltı terörü yapılan bir basın açıklaması ile protesto edildi. 31 Mart günü saat 18.00'de Taksim Tramvay Durağında bir araya gelen BDSP'liler "**Gözaltılar serbest bırakılsın**" yazılı pankart açtı. "**Baskılar bizi yıldıramaz**" sloganlarının atıldığı eylemde yapılan basın açıklamasında böylesi saldırıların işçi ve emekçilerin mücadelesini durduramayacağı dile getirildi. Eyleme Partizan, DHF, PDD, Halk Cephesi, EHP de katılarak destek verdi.

Sokak Ortasında İnfaz mı, Cenazeye Katılmak mı Suç?

Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçiler Platformu da BDSP'lilerin tutuklanmasını protesto etmek amacıyla Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Devlet terörünün teşhir edildiği açıklamada baskıların devrimcileri yıldıramayacağı vurgulandı. BDSP'nin yalnız olmadığı ifade edildi.

BDSP'ye yönelik birçok ilde eşzamanlı olarak gerçekleştirilen gözaltı ve tutuklama saldırısı 31 Mart günü Bursa'da da protesto edildi. Kent Meydanında BDSP tarafından yapılan basın açıklamasında "Faşist baskılar devrimci mücadelemizi engelleyemez" denilerek, operasyonların tüm işçi ve emekçilere yapılmış bir saldırı olduğu ifade edildi. Açıklamaya Partizan'ın da içinde bulunduğu TEKEL İşçileriyle Dayanışma Platformu da destek verdi.

(**İstanbul-Ankara-Bursa**)

"Metin Alataş ölümsüzdür!"

Kürt ulusu, onlarca kez kitlesel katliamlara uğradı, yüzlerce "faili meçhul" geride bırakıldı. Yakılan köyler, tecavüzler, işkenceler, aşağılamalar… Kürt ulusuna yönelik sistemli bir biçimde yapılan katliamlar ve asimilasyon politikaları, arkasında çığ gibi büyüyen bir acı, öfke ve direnişi besliyor. Bu direniş ki emperyalist destekli bir devletle savaşıyor, binlerce çocuğunu bağrına basıyor. İşte bu direnişin evlatlarından biriydi **Metin Alataş.**

Yıllardır tüm baskı ve yasaklamalara rağmen Kürtçe yayın yapan Azadiya Welat gazetesi çalışanı Metin Alataş, Adana'da bir portakal ağacına asılı halde bulundu. 3 Nisan günü dağıtım yaptığı mahalleden saat 14.00 civarında ayrıldıktan sonra kendisinden bir daha haber alınamayan, Alataş, bir portakal bahçesinde ağaca asılı halde bulundu. Alataş'ın cenazesini yaklaşık 20 bin kişi uğurladı.

Egemenler, her ne kadar Metin Alataş'ı öldürdüğünü inkâr etseler de, ailesinin de iddiasıyla öldürüldüğü gerçeği şüphe götürmemektedir. Zira Alataş, ölümünden bir gün önce de ablasına polisin o günlerde özel bir yoğunlaşması olduğunu dile getirmiş ve ayrıca bu sistem binlerce ilericiyi gözünü kırpmadan öldürmüş, işkenceden geçirmiştir.

En küçük demokratik bir talebe bile tahammül gösteremeyen kan emiciler; ilericileri, devrimci ve demokratları kaçırarak, tecrit altında tutarak ve katlederek susturabileceklerini düşünedursun, katliamların ardında bıraktığı çığ günbegün büyümekte, gelişmektedir. Anaların büyüyen öfkesi, elbet günü geldiğinde katillerin hepsini boğacaktır. (**Mersin**)

Adalet Hem Kör, Hem Yüzsüz!

17 Mart'ta Adana'da yapılan Newroz kutlamalarında polisin saldırısı sonucunda sol gözünü kaybeden 13 yaşındaki R.A'nın evine 1 Nisan günü polis baskın düzenledi. Hastaneye kontrole gittiği için R.A.'nın ve ailesinin evde bulunmadığı baskında evi arayan ve bu arada her şeyi dağıtan polis R.A.'nın abisine ait bir kazağı alarak ve R.A'nın çocuk şubesine gelmesini isteyerek evden ayrıldı. (**H.Merkezi**)

Kürtlere ve demokratlara ölüm!

Kürtsen demokrat isen yaptığın her ne olursa olsun katledilmeye adaysın. Tıpkı Metin Alataş gibi Mehmet Nuri gibi…

Bir taraftan "taş atan çocuklar"a onlarca yıl hapis cezası veren, diğer taraftan 7 yaşındaki çocuk için "terörist" olduğu iddiasıyla ev baskını gerçekleştiren, 7'den 77'ye herkesi katleden, anne karnındaki bebelerin yaşamına bile tahammül edemeyen devlet, şimdi de, 14 yaşındaki bir çocuğu, "kaçakçılık" yaptığı iddiasıyla önce silah yaraladıktan sonra kazma sapıyla katletti.

Van'ın Çaldıran ilçesinin sınırında bulunan Hangedik Köyü'nden 14 yaşında **Mehmet Nuri Tamçoban** isimli bir çocuğu yaylım ateşine tutan Hendek Jandarma Karakolu'na bağlı askerler, yaralı haldeki çocuğa kazma sapıyla da vurarak öldürdü. Askere ve devlete zaten öfkeli olan halk, olayın ardından bölgedeki askerleri taşladı. (**Mersin**)

Açılım kutusundan 127.5 yıl hapis çıktı!

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın çağrısıyla Maxmur ve Kandil'den Türkiye'ye gelen Demokratik Çözüm ve Barış Grubu üyesi 34 kişiden 17'si hakkında açılan davalarda toplam 127.5 yıl hapis cezası isteniyor.

Dönüş yapanları yargılamadıklarını ve gelenlerin "normal" bir hayat sürmesi için ellerinden geleni yapacaklarının propagandasını yapan egemenler gerekeni yapmakta gecikmedi. Diyarbakır Cumhuriyet Savcılığı, demokratik çözüm ve barış grubu üyelerine 30 Kasım 2009 tarihinde Diyarbakır İHD Şubesi'nde yaptıkları basın açıklamasında "örgüt propagandası" yaptıkları gerekçesiyle dava açtı. "PKK propagandası yapmak" ve "suçu ve suçluyu övmek" iddialarının yer aldığı iddianamede 1'er yıl 6'şar ay ile 7'şer yıl 6'şar ay arasında değişen hapis cezaları isteniyor. (**H.Merkezi**)

İşkenceciler İş Başında!

Şanlıurfa'nın Birecik İlçesinde iki aile arasında çıkan bir kavga sonucunda oradan geçmekte olan ve olayla bir ilgisi olmayan **İbrahim Demir** çevrede bulunan 10 kişiyle birlikte gözaltına alındı. Götürüldüğü karakolda işkence yapılan Demir'in kafatasında çatlak oluştu.

Karakolda 4 polis tarafından gözlerinin bağlanarak ağır işkencelere maruz kaldığını söyleyen Demir mahkemede "bana ağır işkence yaptılar" diyerek şikâyette bulundu, ancak polisler hakkında bir işlem başlatılmadı. Gördüğü işkenceler sonucunda ağrıları dinmeyen Demir, Birecik Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı, ancak hiçbir şeyinin olmadığı söylenerek evine geri yollandı. Gece saatlerinde fenalaşan Demir, Nizip Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Aldığı darbeler nedeniyle kafatasında çatlak oluştuğu belirlenen Demir'in tedavisi sürerken aile polisler hakkında suç duyurusunda bulunacağını söyledi. **(H. Merkezi)**

Amara'da binler biraradaydı

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın doğum günü olan 4 Nisan'ı kutlamak için bu yıl da binlerce kişi Amara'daydı. "**Güneşe Yolculuk**" sloganıyla yapılan yürüyüşte geçtiğimiz yılki kutlamalarda jandarmanın saldırısı sonucu yaşamını yitiren **Mustafa Dağ**'ın mezarı da ziyaret edildi.

Aralarında BDP Şırnak Milletvekili Sevahir Bayındır, Urfa Milletvekili İbrahim Binici, TUHAD-FED, Barış Anneleri İnisiyatifi ve çeşitli kurumların da bulunduğu bir heyet Mustafa Dağ'ın Suruç ilçesine bağlı Qeruk Köyü'ndeki mezarını sonrasında da evini ziyaret etti. Burada konuşan Sevahir Bayındır "geçen yıl iki gencimizi Amara yürüyüşünde kaybettik, birileri o gün işbasındaydı. Bu iki arkadaşımız Kürt halkının her zaman kalbinde olacaklar. Bizler sonuna kadar yaşamlarını yitirenlerin verdiği mücadeleyi devam ettireceğiz. Kürtler özgürlüklerine, kimliklerine kavuşana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz, mücadeleleri mücadelemizdir" dedi. Ziyaretin ardından grup Aligor'da yapılan kutlamalara katıldı. (**H. Merkezi**)

Okul: Hapishane Sınıf: Koğuş/hücre Öğretmen: TC Ders: Faşizm

Ulusal hareketin tasfiyesine dönük faşist saldırılara (seçimler sonrası düzenlenen operasyonlar, DTP'nin kapatılması A. Öcalan'a dönük tecritin artırılması gibi), Kürt halkı, T. Kürdistanı ve göçün yoğun yaşandığı kentlerin sokaklarında militan eylemlerle yanıt vermişti. Bu eylemlerin özelikle burjuva medya tarafından öne çıkarılan tarafı; zafer işareti yapan parmakları ile kendilerine teknolojik silahlarını yönelten kolluk kuvvetlerine karşı "taş atan" çocuklar oldu! Çektiği dizi filmlerindeki gibi "mafyaya" dönen Oktay Kaynarca'nın, bir televizyon programında "biz çocuklara kıyamadığımız için terör eylemlerinde öne çıkarılıyorlar" (!) tarzı söylemlerine rağmen, bu ülkede çocuklar kurşunlanıyor, parçalanarak öldürülüyor.

Organları için yüzlerce çocuk kaçırılıyor ve bu ülke, "pedofoli" denilen insanlık suçunun en yüksek oranda yaşandığı yer! "Çocuklara kıyılmayan" ülkemizde sadece 2009 yılında 17 yaşındaki **Yahya Menekşe** (Şırnak), 14 yaşındaki **Abdulsamet Erip** (Hakkâri), 8 yaşındaki **Maziye Aslan** (Van), 10 yaşındaki **Hakan Uluç** (Siirt), 16 yaşındaki **Caziye Ölmez** (Şırnak), 12 yaşındaki **Ceylan Önkol** (Amed) ve yaşını doldurmamış **Mehmet Uytun** (Şırnak) TC'nin kolluk kuvvetlerinin saldırısı esnasında katledildi. Daha geçtiğimiz gün, İran sınırında 14 yaşındaki M. Nuri Tamçoban adlı çocuk, TC askeri

tarafından kurşunlanıp, sabanla başı ezilerek öldürüldü. Bu ülkede yaşayan ve azıcık kafasını kumdan kaldıran tüm insanlar, Kaynarca'nın bu söylediklerinin "palavra"dan başka bir şey olmadığını bilir.

Hapishaneler çocuklarla doldu, taştı!

"Çocuklara kıyılmayan" ülkemizde, özellikle "kadın da olsa çocuk da gereğini yaparız" diye konuşan TC Başbakanı Erdoğan'ın bu açıklamasının ardından, kolluk kuvvetleri adeta birbirleriyle yarışırcasına "çocuk avına" çıktılar. Kürt çocukları "beşer onar" gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi, DGM'lerde yargılanarak tutuklandı. Okullarda kara tahtaya yazılanların; 2006'da genişletilen "**Teröre Mücadele Kanunu**" (TMK) yani gerçek adıyla "**Toplumla Mücadele Kanunu**"nun ardından 28 bin çocuğun yargılandığı ve hâlihazırda 2 bin 721 çocuğun tutsak bulunduğu ülkemizde,

Okul: *Hapishane*
Sınıf: *Koğuş/hücre*
Öğretmen: *TC*
Ders: *Faşizm*

olarak kullanmanın daha "doğru" olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü tutsak edilen bu çocuklar, gittikleri hapishanelerde, sistemin gerçek yüzünü açıktan görüyor/yaşıyorlar.

Sistemin Kürt halkı üzerinde bir baskı aracı olarak kullandığı tutsak Kürt çocuklarının bulunduğu hapishaneler -özelikle Kürkçüler ve Diyarbakır D Tipi hapishaneleri- işkence ve hak gaspları konusunda "uzmanlaşmış" hapishanelerdir. Ve özelikle çocuklar için buralarda "özel ekipler" oluşturulmuştur. Kürkçüler'deki "A Takımı" adlı işkenceci grup bunun en açık örneğidir.

Burası çocuk hapishanesidir abim!

Tutsak çocuklar, ilk hapishaneye getirildiklerinde önce "*hoş geldin*" merasimi ile karşılanıyorlar! Yani çırılçıplak soyularak, bayıltılana kadar işkenceye maruz kalıyorlar. Kimi hapishanelerde, gardiyanlar, çocukların sırtlarına binerek koridor boyu kendilerini taşıttırıyorlar!

Çocukların her biri bir yardım çığlığı olan mektuplarından, görüşlerine giden ailelerinin anlattıklarından yetişkinlerin kaldıkları hapishanelerde yapılamayan işkencelerin, çocuklar üzerinde kolaylıkla uygulandığını anlıyoruz. Geceleri ansızın basılan koğuşlarda, gereksiz yere tekrar tekrar yapılan aramalarda çocukların eşyaları parçalanıyor ve çocuklar darp edildiğini; temizlikten bihaber koğuşlarda yaşayan çocuklara, banyo yapmaları ve çamaşırlarını yıkamaları için yalnızca 5 dakika sıcak su verildiğini; bazı hapishanelerde, her gün aynı yemekler veriliyor, yemeklerden küçük lastikler, diş, paslı demir parçacıkları, toplu iğneler, tırnak, saç telleri, akla gelen her şeyin çıktığını söylüyor gelen mektuplar… Bir de eğer çocuklar, yaşadıklarını dışarıya anlattıkları öğrenilirse, sosyal aktivitelerden men cezasından "süngerli oda" cezasına kadar birçok yönteme cezalandırılıyorlar.

İstanbul Maltepe Çocuk Hapishanesi'nde kalan tutsak çocuklar hasta arkadaşlarının tedavi edilmesi ve adli tutsakların yanına konulan arkadaşlarının yerlerinin değiştirilmesi için açlık grevi başlatınca, 50-60 gardiyan tarafından koğuşları basılır ve çocuklar darp edilerek eylemlerini sonlandırmaları istenir. Yine **Pozantı Çocuk Hapishanesi**'nden, "isyan çıkarttıkları" gerekçesiyle Nevşehir ve Kırşehir hapishanelerine sürgün edilen iki tutsak çocuk, mahkemelerine "araç ve ödenek yokluğu" denilerek getirilmedi. Ve belki de tahliye olacak olan çocukların kendilerini savunma hakları elinden alınmış oldu.

Tüm bu yaşananlar daha çok TMK kapsamında yargılanan Kürt çocukları için geçerli olsa da, adli çocuk tutsaklar da, TC'nin hapishanelerdeki "güç gösterisi"nden nasiplerini alıyorlar! Bunlardan biri de suça itilen çocuklardan **Abdullah Akçay** (17)'dır. 2 yıldır bulunduğu hapishanenin koşulları yüzünden kan kanseri olan Akçay, tahliye edilmesi gerekirken 6 aydır İstanbul Okmeydanı Hastanesi'nin mahkûm koğuşunda kalıyordu. "Tahliye edilmesine gerek yok" raporu verilen Akçay'ın durumu, şimdi de hastanede yakalandığı zatürree nedeniyle ağırlaştı. Hapishanelerde tutsak olmayan ancak annelerinin yanında kalan küçük yaşta çocuklar da bu sağlıksız ortamlardan etkilenmektedirler.

Hemen hepimizin özlemle andığı çocukluk dönemini hapishanelerde, işkence ile geçiren binlerce tutsak çocuk var. Devletin ırkçı saldırılarında bir koz olarak kullandığı ve "güçsüzlük"lerinden faydalanarak fiziki işkenceye varana dek çeşitli yöntemler uyguladığı bu çocuklar için duyarlı bir kamuoyunun oluşturulması ciddi ve acil bir konudur.

Sessiz imhaya izin vermeyeceğiz!

36. Hafta

2 Nisan günü yapılan eylemde açıklamayı ÇHD İstanbul Şube Yönetimi'nden **Av. Süleyman Gökten** okudu. Açıklamanın ardından lösemili hastası olan **Abdullah Akçay**'ın yazdığı mektup okundu.

Akçay hakkında 108 yıla varan cezalar istendiğini belirterek, tutsak koğuşunda askerlerin başında beklediğini ve bir "fare" kadar değer verilmediğini, kendisi ve tüm hasta tutsaklar için verilen mücadelenin kendisini ayakta tuttuğunu belirtti.

Her ayın ilk Perşembe günü hasta tutsaklar için Adli Tıp Kurumu önünde yapılan eylemlerden biri 8 Nisan tarihinde gerçekleşti. Burada bir açıklama yapan platform üyeleri hasta tutsaklara özgürlük talebini bir kez daha dile getirdi.

37. Hafta;

Hasta Tutsaklara Özgürlük Platformu'nun her Cuma günü gerçekleştirdiği eylemi 37. haftasına girdi.

Hapishanelerde tedavisi yapılmayan hasta tutsakların tedavilerinin yapılması ve serbest bırakılmaları talebi her hafta İstiklal Caddesi'nde yükseliyor.

Eylemin 37. haftası olan 9 Nisan Cuma günü saat 19.30'da Taksim Tramvay Durağında bir araya gelen kitle "**Hasta tutsaklara özgürlük**" sloganını haykırarak Galatasaray'a doğru yürüyüşe geçti.

Okmeydanı Hastanesi'nde tutulan ve kan kanseri olmasına rağmen tahliye edilmeyen Abdullah Akçay'ın ailesinin de katıldığı eylemde basın açıklamasını BES 1 No'lu Şube Başkanı **Dursun Doğan** okudu. (**İstanbul**)

HASTALIK DEĞİL, TECRİT ÖLDÜRÜYOR!

İzmir Tecrite Karşı Mücadele Platformu (TKMP) bileşenleri **4 Nisan Pazar** günü saat 17.00'de eski Sümerbank önünde biraraya gelerek bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasında son dönemde yaşanan hapishanelerdeki hak gasplarına ve hasta tutsakların durumlarına değinildi. Hasta tutsakların isimlerini taşıyan TKMP bileşenleri "**Hastalık Değil, Tecrit Öldürüyor**" eksenli basın açıklamasında tecritte tutsakların yaşadığı sorunları dile getirdi. Açıklamanın sonunda şöyle denildi "Tüm bu uygulamalar gösteriyor ki tecridin kendisi başlı başına bir işkence kaynağıdır, hastalık sebebidir. Biz tutsakların dışarıdaki sesiyiz, onların sesini dışarıda duyurmaya devam edeceğiz. Hasta tutsakların özgürlüğüne kavuşmaları ve tecritin yıkılması için mücadele etmeye devam edeceğiz." (**İzmir**)

Hapishanelerden Aziz Nesin'lik manzaralar

* Hasta tutsaklar için yapılan mücadelede ismi kritik noktadaki hastalar içinde yer alan ve kanser hastası olan **Taylan Çintay** isimli PKK tutsağının dosyası kayboldu(!) Dosyayı kaybeden ise **Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Balcalı Hastanesi**! Dosyası kaybolduğu için hastane heyetinin karşısına çıkarılmayan Çintay, 1 yılda yaptığı bütün tetkiklerini yeniden yaptırmak zorunda. Doktorun konuyla ilgili soru sorduğu Çintay'a verdiği yanıt ise "Bu tümör senin vücudunun tamamını kaplamadıkça biz sana rapor vermeyiz" oldu.

* Adana Pozantı Hapishanesi'nde kendisiyle birlikte kalan 32 çocuğa hapishane idaresi tarafından gardiyanlar tarafından işkence ve kötü muamele yapıldığı iddiası ile Cumhuriyet Savcılığı'na yaptığı başvuru reddedilen F.S hakkında "iftira suçu" işlediği gerekçesiyle kamu davası açıldı. Yani çocukların üzerlerine soğuk su dökülerek pimapen plastik borularla dövülmeleri, açılan yaralarına tuz basılması suç değilken, bunlar için şikayette bulunmak suçmuş! Adana Cumhuriyet Savcılığı'ndan hukuk sistemine yeni katkı olsun bu da!

* F tipi hapishaneler, sadece hukuk alanında değil, tıp alanında da uzmanlar! Kandıra F Tipi Hapishane'de bulunan Musa Çakı isimli tutsak göz rahatsızlığı nedeniyle çıktığı revirde Çakı'nın şikayetleri karşısında doktorun önerisi tıp tarihine geçecek türden: "Fazla okuma, 5 dakika oku yeter!"

* Tutsaklar için işkence yöntemlerinde sınır yok. Tekirdağ F Tipi Hapishane'de tutsaklara ses ve gürültü işkencesi yapıldığı öğrenilirken, Kandıra F Tipi Hapishane yönetimi bu yöntemi geliştirerek tutsakları sessizliğe mahkum ettiği kaydedildi. Tekirdağ'da görme engelli ve dolayısıyla da seslere aşırı duyarlı Gülnaz Akkurt, hapishanenin en gürültülü hücresinde tutuluyor ve tüm girişimlere karşın hücresi değiştirilmiyor. Kandıra'da ise hapishane kantininden satın alınan radyo tutsaklara hoparlörü söküldükten sonra verilerek kulakla dinlemeleri dayatılıyor.

UNUTMAYIN!

Kaybedilen o insanların anneleri, babaları, kardeşleri, eşleri, çocukları hatta şimdi de torunları var.

Cumartesi insanları var.

En önemlisi de vicdanlarımız var…

Kayıplarımızın akıbetlerinin açıklanmadığı her an sizler, işte o vicdanlarımızda yargılanacaksınız!

262. hafta

Kayıp yakınlarının haykırışları 262. haftada da dinmedi. Bu hafta 25 Ocak 1995 tarihinden bu yana kayıp olan **Bedri Algan**'ın akıbeti soruldu. Yapılan açıklamada; "1990 yılında köylerine yapılan baskınlarda kendisine koruculuk dayatılan ve bunu kabul etmeyerek Diyarbakır il merkezine göç eden Algan iş yerine yakın bir yerde çıkan bir olaydan kaynaklı görgü tanığı olarak gözaltına alınmış ve bir daha kendisinden haber alınamamıştır. Ailesinin yaptığı araştırmalar sonucunda gözaltındaki diğer kişilerden Algan'ın işkence gördüğü ve durumunun çok kötü olduğu öğrenilmiştir. Algan'ın gözaltı kayıtlarının olması, ancak sonrasına dair hiçbir kaydın olmaması gözaltında kaybedilmesinin kanıtıdır" denildi.

263. hafta

10 Nisan günü 263. kez bir araya gelen Cumartesi Anneleri, bu hafta 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası sonrasında 1981'de askerliğini Yalova'da yaptığı sırada gözaltına alınan ve kendisinden bir daha haber alınamayan **Zeki Altunbaş**'ın akıbetini sordu. Ağabey Cafer Altunbaş yaptığı konuşmada devletin kardeşini unutturmaya çalıştığını ancak buna izin vermeyeceklerini söyledi. Konuşmanın ardından basın açıklamasını EHP Genel Başkanı **Hakan Öztürk** okudu. (**İstanbul**)

Festus Okey davası yerinde sayıyor!

20 Ağustos 2007'de Beyoğlu'nda polis tarafından gözaltına alınan Nijeryalı **Festus Okey**, Beyoğlu Polis Karakolu'nda polis tarafından kurşunlanarak katledildi. Polis memuru Cengiz Yıldız'a ait silahla öldürülen Okey davası açık kanıtlara rağmen geçen süre içinde bir arpa boyu kadar yol alamadı. Okey'in öldürülmesinin ardından polis memuru **Cengiz Yıldız** hakkında "taksirle adam öldürmek"ten dokuz yıla kadar hapis cezası ile dava açıldı. Aradan geçen 34 aya ve yapılan sekiz duruşmaya rağmen Festus Okey'i kurşunlayan polise dokunulmadı. Festus Okey'in öldürüldüğü görüntüleri kaydeden kamera kayıtları silindi, öldürüldüğüne dair en önemli kanıt olan kanlı gömleği de kaybedildi. Festus Okey'i savunmak amacıyla başvuru yapan Çağdaş Hukukçular Derneği'nin bu talebi sekiz duruşma boyunca reddedildi.

Sanık avukatı ilk duruşmadan itibaren Festus Okey'in gerçek adının farklı olduğunu ve Okey'in terörist olabileceğini iddia ederek gerçek ismin öğrenilmesi amacıyla Nijerya'dan bilgi istenmesini talep etti.

Hiç telaşa kapılmayan mahkeme, bu talebi kabul etti. Okey'in avukatı olmadığı için duruşmalarda Okey'i savunan da olmadı. Son olarak 1 Nisan 2010'da gerçekleşen duruşmada Nijerya'dan istenen bilgiler gelmediği gerekçesiyle ertelendi. (**İstanbul**)

Yaşam hakkına en vahşi saldırı

Sadece 2009 yılında 366 kişiyi idam eden ve halen idam sırasında 132 kişinin olduğu İran'ı protesto etmek isteyen İHD İstanbul Şube üyeleri Cağaloğlu'ndaki İran Konsolosluğu önünde bir araya geldi. İran devletine ulaştırılmak üzere hazırlanan mektubu okuyan Şube Başkanı **Gülseren Yoleri,** ülkede meydana gelen idam olaylarında yaşanan artışa dikkat çekti ve idam cezasının "**yaşam hakkına yapılan en vahşi ve en acımasız uygulama**" olduğunu söyledi. Yoleri ayrıca İran devleti tarafından PJAK üyesi olduğu iddiasıyla idam cezasına çarptırılan Zeynep Celaliyan'dan da uzun süredir haber alınamadığını belirtti. **(İstanbul)**

Hapishanelerde katliam sürüyor!

Devlet, hapishanelerde gerçekleştirdiği katliamlara bir yenisini daha ekleyerek katilliğini bir kez daha tescillemiş oldu.

DTP Uşak İl Başkanı iken "örgüt üyeliği"nden tutuklanarak Kırıklar F Tipi Hapishanesi'ne konulan Mehmet Kılınç, 3 Nisan günü yoğun bakıma kaldırıldı. "İntihar a teşebbüs ettiğini" söylüyordu asker! Oysa Kılınç'ın vücudunda morluk ve yara izleri vardı. Kılınç'ın avukatı olayın nasıl gerçekleştiğini sorduğunda ise bir asker, "merdivenden düştü" derken, diğer bir asker ise "kafasını duvara vurdu" şeklindeki "çelişkili" cevaplarıyla işkenceyi gizlemeye çalıştılar. Şiddetli travma sonucu beyin kanaması geçirdiği öğrenilen Kılınç, 9 Nisan günü hastanede yaşamını yitirdi. Kılınç'ın cenazesi memleketi Mardin'e gönderildi.

Hak gaspları protesto edildi

Kırıklar F Tipi Hapishane'de tutsaklara yönelik saldırılar, 8 Nisan Perşembe günü siyasal partiler, sivil toplum kuruluşları, DKÖ'ler ve devrimci kurumlar tarafından hapishane önüne gidilerek yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

Açık görüş kısıtlamasına durdurma

Sincan 2 Nolu F Tipi Hapishane'de Musa Şanak isimli tutsağın 5 yıl önce "Hükümlü ve Tutukluların Ziyaret Edilmeleri Hakkında Yönetmelik'te yer alan 'ziyaret edebilecek kişiler' başlıklı 14. maddesi için açtığı iptal davası sonuçlandı. Ve Danıştay, Adalet Bakanlığı Genelgesinin bu hükmünü durdurdu. Yeni bir değişiklik yapılıncaya kadar ziyaretlerin, 5275 sayılı kanunun 83. Maddesi uyarınca yapılacağı kaydedildi. İptal edilen madde, tutsakların anne, baba, eş, çocuk ve torunlarıyla ayda bir açık görüş yapmasını öngörürken, iptal kararında "Dayanağı yasaya aykırı olarak açık görüşe gelebilecek ziyaretçileri sınırlayıcı düzenleme getiren yönetmeliğin dava konusu 14. maddesinde, Anayasanın 124. maddesine ve normlar hiyeraşisine uyarlık bulunmamaktadır" denildi. Siyasi tutsakların türlü gerekçelerle (kapı dövmek, toplu dilekçe vermek, bir eşyayı "amacı dışı kullanmak" vs. vs.) aldıkları disiplin cezaları sonucu açık görüş hakkını kullanamamaları ise bir sorun olarak varlığını sürdürüyor. Zira hangi disiplin cezasını alınırsa alınsan, bu direkt tutsağın açık görüş hakkını ortadan kaldırıyor. (**H. Merkezi**)

Kandıra F Tipi'nde sürgün

23 Mart günü hükümlü **Veli Dikme, Reşat Güvenilir** ve **Rıza Kartal**'ın aralarında bulunduğu 8 kişi hapishaneden istemleri dışında Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishane'ye sevk edildi. Sevkleri yapılan tutsaklara ise öncesinde sevk edileceklerine dair hiçbir bildirim yapılmadığı gibi ikamet adresleri de dikkate alınmadı. 25 Mart'ta ise **Gökhan Gündüz, Ufuk Keskin** ve **Ali Teke** de yine istemleri dışında Kırıkkale F Tipi Hapishane'ye sevk edildi. Kandıra F Tipi Hapishane'de kalmakta olan TKP/ML dava tutsağı **Hasan Gülbahar** ise Samsun Bafra T Tipi Hapishane'ye sürgün-sevk edildi. Edindiğimiz bilgiye göre sevklerin ardından kalan tutsaklar 26-27 ve 28 Mart tarihleri arasında 3 günlük açlık grevi yaparken, sevk edilenler ise 7 günlük grev yaptılar.

Samsun'a götürülen tutuklulardan Cihan Deniz Tarakçı ailesine gönderdiği faksta karşılaştıkları uygulamaları anlattı. Buna göre tutsaklar, hapishane girişinde çıplak arama dayatmasına maruz kaldı. Bunu kabul etmeyen tutsaklara, görevliler saldırdı ve tutukluların kol ve bacaklarında yaralanmalar meydana geldi. Tarak, hafta boyunca ayakta sayım verme dayatmasına maruz kaldıklarını, Günlük, Evrensel ve Azadiya Welat gazetelerinin verilmediğini ifade etti.

"Onlar" anıldı!

30 Mart 1972'de Tokat'ın Niksar ilçesi Kızıldere köyünde toprağa düşen on devrimci sloganlar ve marşlarla anıldı. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamını engellemek amacıyla THKP-C ve THKO militanları 26 Mart'ta Ordu-Ünye Radar üssüne bir baskın yaparak burada çalışan İngiliz askerlerini esir aldı.

Büyük yankı uyandıran ve ülke gündemine bomba gibi düşen olayın ardından tüm ülkede adeta bir sürek avı başlatan devletin kolluk güçleri Kızıldere'de devrimcilerin izini buldu. 30 Mart günü mevzilendikleri evde etrafları kuşatılan Mahir Çayan ve yoldaşları "teslim ol" çağrılarına ülkemiz devrimci hareketinde derin izler bırakan "**Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik**" sözleri ile yanıt verdi. Son mermisine kadar çatışan devrimciler ardıllarına önemli bir direniş geleneği armağan etti.

Kızıldere'nin 38. yıldönümünde Mahir Çayan ve yoldaşları Gençlik Dernekleri Federasyonu tarafından mezarı başında anıldı. Karşıyaka Mezarlığı'nda yapılan anmanın ardından otobüslerle Kızıldere köyüne gelen kitle "**Yolumuz Çayanları yoludur**" yazılı pankart açarak sloganlarla çatışmanın yaşandığı eve kadar yürüdü. "Onlar" şiirler, marşlarla ve kavga türküleri ile anıldı. (**H. Merkezi**)

HAKLARIMIZ, ALINTERİMİZ VE GELECEĞİMİZ İÇİN;

BİRLEŞİK VE GÜÇLÜ bir 1 MAYIS İÇİN ALANLARA!

Yıl 1 Mayıs 1886. Üretimden gelen gücünü kullanan yaklaşık 350 bin ABD'li ve Kanadalı işçi "**8 saatlik işgünü**" hakkı için, ağır çalışma koşullarını protesto için greve çıktı. İşçi sınıfının bu topyekün ve haklı isyanı sonucu Şikago'da greve çıkan yaklaşık 40 bin işçinin üzerine ABD hükümeti polisiyle ve patronlar sokak çeteleriyle anlaşarak adeta bir katliam başlattılar. Polisin işçilerin üzerine ateş açması sonucu 4 işçi yaşamını yitirdi. Ardından ülkede işçilere ve mücadelesine karşı büyük bir saldırı dalgası başladı. Birçok işçi işinden atıldı ve işçilerin "8 saatlik işgünü hakkı" mücadelesine önderlik edenler tutuklanarak idamları istendi.

Dört yiğit işçi önderi **Albert Persons, Adolph Fischer, George Engel** ve **August Spies**, 1 Mayıs 1886'da "8 saatlik iş günü" mücadelesinde önderlik yaptıkları için idam edildi. Albert PERSONS isimli işçi, özür dileme şartıyla affedileceğinin söylenmesi üzerine, mahkeme heyetinin karşısında tarihe geçecek sözlerini söyledi: ***"Bütün dünya biliyor suçsuz olduğumu. Eğer asılırsam cani olduğumdan değil, emekçi olduğumdan asılacağım."*** En nihayetinde ABD'de yaşanan bu olaylar uluslararası işçi örgütlerini harekete geçirdi. II. Enternasyonal 1889'da Paris'te düzenlediği kongrede, Amerikan işçilerinin mücadelesini desteklemek amacıyla dünya çapında gösteriler düzenledi. 1890'dan başlamak üzere 1 Mayıs'ı da, **"Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü"** olarak kabul etti.

Şüphesiz ki 1886 1 Mayıs'ı, egemenlerin işçiler üzerindeki ne ilk saldırısı ne de son olacaktır. Yüzyıllardır daha fazla sömürü ve kâr hırsıyla yaşamları adeta bir karabasana çevrilen işçi sınıfının her uyanışı, her üretimden gelen gücünü kullanması ve başkaldırısı egemenler tarafından zulümle ve kanla bastırılmaya çalışıldı.

Ülkemizde de 1900'lü yılların başından itibaren Üsküp ve Selanik'te kutlanmaya başlanan 1 Mayıs kendi dönemlerinin izlerini taşıdılar. 1920-21 yıllarında "bağımsızlık, anti-emperyalist" sloganları yükselirken, 1950-60'lı yıllarda direnişin yoğun olduğu zamanlarda sınıf mücadelesinin gerisinde kalırken, 1976'da ve nihayetinde 1977'de 500 binden fazla işçi ve emekçi saldırılara bir cevap olarak mücadele ve kararlılıklarını Taksim Meydanı'nda ortaya koydu. CIA ve MİT'in bizzat yer aldığı 77 1 Mayıs'ında emperyalizm ve yerli uşakları yükselen işçi sınıfı hareketinin önünü kesmek için yeni bir katliam başlatırlar. 37 işçi ölür, 200'den fazla işçi yaralanır. 1980 AFC (Askeri Faşist Cunta) sonrası özellikle 80'lerin sonuna doğru yükselen sınıf hareketine paralel yine saldırılar sahnelenir. 89'da Taksime çıkmak isteyen işçiler ve devrimcilere polis azgınca saldırır ve **Mehmet Akif Dalcı** şehit düşer. 90'da Harbiye'den Taksim'e çıkmak isteyenlere açılan ateş sonucu İTÜ öğrencisi **Gülay Beceren** felç olur. 1980 sonrasının en kitlesel 1 Mayıs kutlaması 1996 yılında Kadıköy'de gerçekleşti. Toplanan yaklaşık 150 bin işçi ve emekçiyi engelleme yöntemi öncekilerden farklı değildi. Faşist kolluk güçleri 150 bin kişilik kitlenin üzerine ateş açtı ve açılan ateş sonucu **Dursun Adabaş, Yalçın Levent ve Hasan Albayrak** yaşamını yitirir. Ve belli bir dönemdir durgun seyreden sınıf hareketinin son birkaç yılda yavaş yavaş direnişler, grevler, işgallerle yükselmesi, beraberinde Taksim'in tekrar işçi sınıfının kutlama alanı olarak gündemine girmiş ve bu talep yüzlerce yaralı, gözaltıyla bastırılmaya çalışılmıştır.

Emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği krizle beraber işçi sınıfına ve emekçilere dönük kapsamlı bir saldırıya girişmesi sadece ülkemiz açısından değil dünyanın birçok yerinde sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini yükseltmektedir. Ortadoğu halklarının işgal karşıtı mücadeleleri, Asya halklarının sosyal kurtuluş mücadeleleri, Avrupa işçi sınıfı ve emekçilerinin AB emperyalistlerinin sosyal yıkım politikalarına karşı gerçekleştirdikleri fabrika işgalleri, grevleri geçmişteki mücadele geleneklerine geri dönmeye başladıklarını gösterdiği gibi emperyalizmin krizini daha fazla derinleştiren bir nitelik taşımaktadır.

Ülkemizde de emperyalist efendilerinin neo-liberal politikalarını; her hükümetin yaptığı gibi özellikle 2002'den bu yana yerine getirmeye çalışan AKP hükümeti geldiği günden beri azgın saldırılarla uygulamaya geçirmiştir. Bu politikaların ürünü olan özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalıştırma, işten çıkarma vb. sonucu, yoksulluk, işsizlik, açlık ve sefalet her geçen gün artmaktadır. Egemen sınıfların çıkarı için çıkartılan bir dizi yasayla kazanılmış hakların gasp edilmesi sonucu, işçi sınıfı ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları ağırlaşmıştır.

Bugün haliyle AKP hükümetinin tüm yalanları, gözdağı ve azgınca saldırıları ülkemizde yavaş yavaş işçi ve emekçilerin mücadelesinin yükselmesine, üretimden gelen güçlerini daha örgütlü ve kararlı kullanmasının önüne geçememiştir. Çünkü tıpkı efendileri emperyalizm gibi AKP hükümetinin de krize karşı işçi sınıfını ve emekçileri kalkan olarak kullanmaktan başka çaresi kalmadığı gibi, işçi sınıfının da saldırılara karşı direnmekten ve mücadele etmekten başka çıkar yolu yoktur. Çünkü yaşamı yaratanlar yine yaşamın bizzat hükümlerinden yola çıkarak saldırılara karşı haklarını korumanın bilincini kazanmaya başlamışlardır. Desa'da Emine Arslan, Meha Tekstil, Sinter Metal işçileri, Çemen Tekstil, Yörsan, Telekom, Belediye işçileri, Mersin Liman işçileri, Marmaray vb… en son işçi sınıfının örgütlü-birlikte mücadele etmesinin değerinin ve gücünün en çok da hissedildiği bugünlerde bizlere yeniden gösteren TEKEL ve Samatya Hastanesi İnşaat işçileri…

Gelecekleri, alınteri, onurları için bazen tek başına bazen en örgütlü biçimde saldırılara karşı, gücünü haklarından alarak fiili ve meşru hatta direnmekten ve mücadele etmekten başka çıkar yolunun olmadığını bizlere tekrar tekrar gösterdiler. Bugün örgütlülüğün ve örgütlü mücadele etmenin zorunluluğunu ve gücünü bizlere yeniden gösterdiler.

Bugün; tüm direnişlerin egemenlerin paniğini ve krizini daha da derinleştiği bilinciyle güvencesiz çalışmamak için, işsizlik, işten atmalara dur demek için, düşük ücret ve fazla mesaiye karşı,

Bugün; 4/C'ye ve özelleştirmelere karşı, işçi sınıfının haklarına yapılan saldırıları içeren tüm yasalara karşı,

Bugün; çocukların ve kadınların ağır şartlarda çalıştırılması ve sömürülmesine karşı,

Bugün; tarımın tasfiyesine karşı köylülerin ve emeğinin hakkını alamayan tarım işçilerinin hakları için,

Bugün; esnek çalıştırmaya ve sağlıksız koşullarda çalışmaya karşı,

Bugün; Kürt ulusuna yönelik katliam, baskı ve inkar saldırılarına karşı,

Bugün; işbirlikçi-bürokratik sendikal önderlik ve anlayışlara karşı,

Bugün; sendikalaşmaya yönelik tüm saldırılara karşı,

Bugün; haklarımız, alınterimiz ve geleceğimiz için,

Kızıllığını saldırılara karşı cesaretle ve inançla dövüşen işçi kardeşlerimizin kanından alan işçi sınıfının birlik-mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta alanlarda yerimizi almanın zamanıdır.

(İstanbul'dan bir DDSB'li)

Asgari yaşam; azami direniş, mücadele ve isyan!

Anayasa tartışmaları ekseninde demokratikleşme, değişim propagandası giderek ağırlık kazanırken işçi ve emekçiler cephesinde değişimin aynı rotada ilerlediğini söylemek oldukça zor.

Klikler arasında yaşanan çatışmada, büyük bir kapışmaya sahne olan yargı alanında, her gün yeni bir gelişme yaşanmakta ve bu mücadele temsilini AKP ve CHP nezdinde düzen partilerinde bulmaktadır. Süreç bir yandan Anayasa'nın değiştirilmesi temel gündemi etrafında değişik biçimler altında yol alırken öte yandan Ermenistan'la "gerilen" ilişkiler ve İsrail'le yaşanan "atışmalarla" başka bir mecrada akmaktadır. Güne, ülke gündemini sarsacak gerçekte işçi ve emekçiler açısından incir kabuğunu doldurmayacak gelişmelerle başlamak olağan bir durum. Gazetelerden televizyon ekranlarına, köşe yazarlarından kanaat önderlerine ve düzen partilerinin çeşitli temsilcilerine kadar sistem boşluk bırakmama hedefi ile manipülasyonunu gerçekleştirmektedir. Klikler arasındaki çatışma ve mücadele geniş kesimler adına özgürlük, demokrasi, değişim sözleri ile yürütülmektedir.

Bu gürültü ve ideolojik bombardıman altında işçi ve emekçilerin gerçek gündemi boğulmakta, sesi ve etkisi giderek yok edilmeye çalışılmaktadır. Yaşanan ekonomik krizle birlikte içinde bulunduğu açlık ve sefalet büyüyerek katlanan işçi ve emekçiler böylelikle kendi gerçekliğine yabancılaştırılmakta, karanlıkta el yordamı ile yol almaya mahkûm edilmektedir.

Peki; etkileyici sözler ve parlak ışıklar altında bize gösterilen bu fotoğraf işçi ve emekçilerin yaşam koşullarına ne kadar yansıtmaktadır? Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı yapısal krizle birlikte tüm dünyayı derinden sarsan işsizlik ve yoksulluk girdabı ülkemiz işçi ve emekçilerini de sarmalına almıştır. İşsizler ordusunun büyümesi, yoksulluğun çığ gibi artması ile bu süreç yıkıcı bir şekilde işlemeye devam etmektedir. İşçi ve emekçiler cephesinde böylesine kara bir tablo çizilirken emperyalistler, işbirlikçi ve uşakları cephesinde neler yaşanmaktadır?

gelişmeler yaşanmaktadır. Başbakan R. T.Erdoğan'ın tüm bir sürece damgasını vuracak "krizi fırsata çevirin" sözleri ile yaklaşımlarını sergileyen egemen sınıflar efendilerine yakışır bir performans sergilemektedir.

Kriz büyük patronlara yaradı!

Emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği krizle birlikte tüm dünyada artçı dalgaları halen hissedilen sarsıntılar yaşadı.

Bu süreçte avazı çıktığı kadar bağıran burjuvazi krizden en kârlı çıkan kesim oldu. Amerika'da yayımlanan Forbes dergisinin Mart sonunda açıkladığı dünyanın en zenginleri listesinin sonuçları bu gerçekliği net bir şekilde gözler önüne sermektedir. Uluslararası şirketlerin dünyayı adeta bir ahtapot gibi kuşattığı günümüzde, açıklanan rakamlar dudak uçuklatacak türden. Meksikalı telekominasyon devi Carlos Slim Helu'nun 53.5 milyar dolarlık servetiyle kupayı kaldırdığı listede 55 ülkeden zenginler bulunuyor. Listede adı geçen her ismin servetinin birkaç ülkenin bütçesinden fazla olduğunu ve birkaç şirketin dünyanın önemli bir bölümünün toplam gelirine eşit bir servete sahip olduğunu hatırlatmakta yarar görüyoruz.

Geçen yıl 793 olan milyarder sayısı krizle birlikte 1.011'e yükseldi. Krizin büyük patronlara yaradığı anlaşılıyor!

Ülkemizde de krizle birlikte aynı paralelde Türkiye'nin Ortadoğu bölgesi kapsamında değerlendirildiği listeye göre en zengin Türk 3 milyar dolarlık servetiyle **Hüsnü Özyeğin** olarak açıklandı. Özyeğin'i 2.9 milyar dolarla **Mehmet Emin Karamehmet** ve 2.6 milyar dolarlık servetiyle **Şarık Tara** takip etmektedir. Tıpkı efendileri gibi ülkemizde de sanki krizin yükünü çekiyormuş gibi kriz çığırtkanlığı yapan egemen sınıflar, büyük servetler kazandı. Listeye bu yıl 15 milyarder daha sokarak sayıyı 28'e çıkardı. Listeye göre Türkiye'nin en zengin 25 ailesinin serveti iki kat arttı. 17 ailenin toplam serveti de 1 milyar doları geçmektedir.

Derginin açıklamasına göre Türkiye'nin en zengin ailesi 10 miyar dolarlık serveti ile **Sabancı** ailesi oldu.

Rakamların soğuk dili krizin yükünü kimin çektiğini yeterince açıklamıyor mu?

Açlık sınırında asgari yaşam!

Emperyalistler ve ülkemizdeki uşakları patron-ağalar kârlarına kâr katarken kriz işçi ve emekçileri büyük bir yıkıma uğrattı.

Kriz rüzgârı ile yelkenlerini şişiren emperyalistler sosyal yıkım saldırılarına tüm dünyada hız verdi, özelleştirmelerin kapsama alanını genişletti, esnek ve güvencesiz çalışma koşullarını yaygınlaştırdı. Büyük bir işsizler ordusunun eşlik ettiği bu yolculuk sınıf mücadelesinin azgın dalgaları içinde yoluna devam etmektedir. Ülkemizde arkasında büyük bir enkaz bırakan kasırga misali işleyen bu süreç işsizler ordusunun saflarına her geçen gün binlerce insanı daha eklemekte, açlık ve sefaletin yarıçapını belirlediği çemberi büyütmektedir.

TÜİK tarafından açıklanan Mart ayı rakamlarına göre 2009 yılında işsiz sayısı bir önceki yıla göre 860 bin kişi artarak 3 milyon 471 bin kişiye yükseldi. Üniversitelerde istatistik yalanları konulu derslere vesile olan TÜİK'in araştırması tahmin edileceği üzere resmin küçük bir bölümünün "iyi niyetli" bir yorumunu içermektedir.

DİSK tarafından aynı günlerde yapılan bir araştırmaya göre ise ülkemizde 15 yaşın üzeri nüfusun yalnızca yüzde 47'si çalışma yaşamına dahil olabilmektedir. Çalışabilen kesimin yarısının işsiz olduğu anlamına gelen bu açıklamaya göre 6 milyonu aşkın sürekli işsiz bulunmaktadır. İşsizlerin kayıtlı işgücü üzerinden hesaplandığı dikkate alındığında tablo daha korkunç bir hal almaktadır.

Türk-İş tarafından açıklanan Mart ayı verileri işçi ve emekçilerin gerçek gündemlerinin ne olduğuna dikkatleri bir kez daha çekmektedir. Araştırmaya göre dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 845 lira, yoksulluk sınırı ise 2.753 TL'dir. Net 576.57 TL asgari ücretle bir aile yalnızca 6 gün boyunca insan onuruna yakışır bir geçim sağlayabilmektedir.

Birçok tüketim maddesinin fiyatları artarken ücretler yerinde saymaktadır. **Mart ayı içinde fiyatı en çok artan ürünler ise karnabahar ve kuru soğan oldu.**

İşçi ve emekçiler böylesine bir yoksulluk girdabına sokulurken onlara bu yaşamı reva görenler yüzsüzlükte de sınır tanımamaktadır. Ortaya çıkan tablonun sorumlusu kendileri değilmiş gibi büyük bir aymazlık içinde hareket eden egemenler yoksulluk ve işsizlikten çıkış için bol bol akıl vermektedir.

Müjde; Patronlar işsizliğe çözüm buldu!

Yaşanan işsizlik sendromuna daha fazla sessiz kalamayan patronlar "çözüm için" bir araya geldi.

31 Mart günü 25 patron örgütünün katıldığı toplantıda "yaratıcı çözümler" sunuldu. TÜSİAD, İstanbul Ticaret Odası, MÜSİAD; TOBB, İSO gibi kuruluşların katıldığı toplantıda yapılan 'derin' tartışmaların sonucunda işsizliğin sorumlusu bulundu; **İşçiler!**

Toplantı sonucunda kamuoyuna açıklanan çözüm paketine göre temel sorun işçilerin yeterli mesleki eğitimden yoksun olmaları! Bu nedenler mesleki eğim programlarının artırılması ve güçlendirilmesi işsizliği çözecek en önemli adım olarak dikkate alınmış. 1998 yılında Güney Kore'nin Asya Krizi sırasında uyguladığı ve adı esnek çalışma/kölelik büroları olarak dile getirilen Özel İstihdam Büroları da üzerinde tartışılan çözüm önerilerinden.

Öne çıkan diğer bir öneri de Türk egemen sınıflarının zekasına şapka çıkartacak cinsten; Pet şişe topla, poşet topla, bina boya! Buna göre 120 bin işsize sözü edilen işlerde istihdam yaratılarak işsizliğin önüne geçilecek. Ülkemizde karikatür dergilerine bir malzeme daha!

Bu kadar örgüt gerçekte ise Özel İstihdam Büroları'nın hayata geçirilmesi ve İşsizlik Sigortası Fonu için bir araya gelmişti. Patronlar Tekel direnişi ile bir süre ertelemek zorunda kaldıkları bu saldırı paketlerini şimdi yeniden gündeme getirmektedir.

Tüm dünyada ve ülkemizde yoksul ve zengin arasındaki gelir uçurumu giderek açılırken bunun sınıf mücadelesinde önemli bir kaldıraç rolü oynayacağı ise tarihsel bir gerçek olarak karşımızda durmaktadır.

Ezilen emekçi yığınlar her gün biraz daha yoksunlaşırken kaybedeceklerinin sayısı da git gide azalmaktadır.

Emperyalistler, onların işbirlikçi ve uşakları dünyayı kendileri için bir cennet, ezilenler içinse bir cehennem olarak kurgulamaktadır. Ne var ki tarih kaybedecek hiçbir şeyleri kalmayanların yarattığı korkunç değişimin gücüne tanıklık etmektedir.

İşçi sınıf ve ezilen emekçi yığınlar açlık, sefalet ve yoksulluğa karşı direnişleri ve öfkeleri ile sınıf mücadelesinin kızgın ateşini harlamakta gecikmeyecektir!

"Devlet, Türk-İş kol kola"
1 Nisan'da, Ankara'da sinemalardaydı!

TEKEL direnişi; Ankara'nın göbeğinde, o soğuk kış günlerine inat 78 gün sürdü ve başta direnen işçilerinin kendileri olmak üzere halk üzerinde büyük bir etki bıraktı. Bu süreç, devletin sınıfsal konumunu bir kez daha gözler önüne sererken, başta Türk-İş olmak üzere birçok sendikanın rengini açığa çıkarmış ve sendika ağalarının teşhir etmiştir. Binlerce işçinin güvenceli iş talebi ile ördüğü bu direnişten biz devrimciler de çeşitli deneyimler çıkararak, işçi sınıfına olan yabancılığımızı aşmada daha ileri adımlar attık.

78 günün sonunda Danıştay'dan çıkan kararı, adeta bir zafer edasıyla kutlayan sendika, işçilere 1 Nisan sözü vererek apar topar çadırları toplatmıştı. İçerisine girdikleri TEKEL "çıkmazı"ndan kurtulmaya çalışan sendikacılar, tam da bu doğrultuda 1 Nisan'ın kendileri açısından olumlu geçmesini sağlayacak hazırlıkları yapmaya başladılar. Bu nedenle bırakın 1 Nisan'a yönelik çalışma yapmayı, aksine oraya mümkün olan en az sayıda işçiyi göndermek için ellerinden geleni yaptılar. İşçilerin memleketlerinden gelebilmeleri için araç tutulmamasından, yerellerde yapılan eylemliliklere katılmama\izin vermemeye kadar sergiledikleri bütün pratikler, direnişi kırmaya hizmet ediyordu.

Tıpkı bir TEKEL işçisinin de belirttiği gibi, sendikacılar, ilmek ilmek bu süreci kendi cephelerinden ördüler.

Direnişin başladığı ilk günden itibaren saldırganlıkta sınır tanımayan egemenler bunu süreç içerisinde gerek fiziki, gerek sözlü müdahaleleriyle de devam ettirdiler. 1 Nisan'daki eylem içinde eteğindeki taşları döken Erdoğan, "*TEKEL işçilerinin buraya gelmesi olayı da tamamı ile provokatif, ideolojik olarak değerlendiriyorum. Gelenler TEKEL işçileri değil, içinde aşırı uçlar vardır. Bütün bunlar ülkemizin içine girdiği olumlu süreci gölgelemeye yöneliktir*" diyerek halkı kandırma çabalarına devam ediyordu. Korkularının büyümesini sağlayan TEKEL direnişini, acilen bitirilmesi gereken bir görev olarak önlerine koyan egemenler, 1 Nisan sabahı Ankara'da 12 Eylül sabahını aratmayacak bir manzarayla çıktılar işçi ve emekçilerin karşısına.

Şehre girişlerin tamamen tutulması, otobüslerin aranıp "**aranızda TEKEL için gelenler var mı?**" diye sorulması, eylem için gelen otobüslerin şehre alınmayarak eylemcilerin yürümeye zorlanılması ve hatta yürüyüş sırasında "askeri nizama" uymayanların (ikişerli sıra halinde yürüme) yollarına barikat kurularak saldırı uyarısı yapılması bunlardan yalnızca bir kaçıydı. Sabahın ilk ışıklarından itibaren Kızılay bölgesinin tamamını abluka altına alan polis, 4-5 kişilik gruplara bile saldırarak iki gün boyunca ne kadar saldırgan olacaklarının da sinyalini veriyordu bir yandan.

Türk-İş'in olduğu bölgede kuş uçurtmayan kolluk güçleri sendikayla el-ele geçirdiler 1-2 Nisan'ı. İşçilerin kendi paralarıyla yapılan sendikalarına girmemeleri için ellerinden geleni ardlarına koymayan Türk-İş yönetimi, daha öncesinde de "**TEKEL işçilerini Ankara'da istemiyoruz**" diyerek asıl tavrını belirlemişti. 1 Nisan'da da işçileri Ankara'da ve Türk-İş önünde istemeyen **Mustafa Kumlu**, bir TEKEL işçisinin deyimiyle, işçileri ve onlarla dayanışmaya gelenleri "**polisin kucağına attı!**" Sendikanın içinin dahi polisle doldurulmasının, yine işçilerin de hemfikir olduğu üzere, bunun sendikanın izni/çağrısıyla gerçekleştiği açıktır.

Ancak "bizi sendikamıza almıyorlar" diyen Mustafa Türkel işçileri tam anlamıyla karşısına almamak ve direnişi bitirmek ve kendisine yüklenen misyonu yerine getirebilmek adına "mazlum" pozları takınmaktan da geri durmuyordu. Çünkü hala kendisine "güvenen belli bir işçi kitlesi vardı" ve bunları tamamı ile karşısına almaktan sakınıyordu.

"TEKEL işçileri nerede?"

78 günlük direnişin en önemli kazanımlarından biri, işçilerin devrimcilere, demokratlara karşı önyargılarında çatlakların yaşanması ve aradaki yabancılığın bir nebze de olsa aşılması olmuştu. Ancak bir aylık sürenin ardından tekrar Ankara'da buluşulduğunda, işçilerle iletişimde gelinen noktada belli gerilemeler yaşandığı gözlemlenmiştir. Devrimcilerin, TEKEL işçilerinin memleketlerinde onlarla birlikte hareket etmede yaşadığı eksikliklerin yanı sıra sendikanın işçilerle, dayanışmaya gelenleri biraraya getirmeme çabaları bu durumda oldukça etkili olmuştur. Devlet cephesinden gelen açıklamalarla, "**marjinal grupların yine iş başında**" olduğu belirtilirken; sendika da "**aranızda öğrenciler var, onların provokasyonuna gelmeyin**" diyerek devletle aynı söylemleri kullanıyordu.

Oysa bir direnişin başarıya ulaşmasının, zafer kazanmanın en temel gerekliliklerinden biridir dayanışma. Evet, 1-2 Nisan günü yukarıda da belirttiğimiz gibi Türk-İş'in özel çabalarıyla TEKEL işçilerinin Ankara'daki sayısı dayanışma için gelenlerden daha azdı. Evet, aralarında öğrenciler, devrimciler, ilericiler vardı. Ancak

dayanışma, ne zaman bir yakınma, uyarı hatta tehdit unsuru olur? Direnişin büyümesinden, hatta devam etmesinden korktuğunuz zaman! Türk-İş ve Tek Gıda-İş yönetiminin korktuğu tam da budur. Tıpkı "Genel Grev örgütlüyoruz" deyip çağrı yaptıkları, ancak başarısız geçmesi için özel bir çaba sarf ettikleri 4 Şubat "grevinde" olduğu gibi 1 Nisan günü de, bu korkularının sonucunu gördük Ankara'da. Başarı umudunun olmadığı yerde direniş de biter. Sendikanın tavrı da umudu ve dayanışmayı kırma çabasından öte bir anlam ifade etmemektedir. Ve bu noktada tam da devletin amacıyla paralellik arz etmektedir. 12 Eylül faşizminin de ilk yasaklarından birinin dayanışma grevlerini yasaklamak ve halkın umudunu kırmak olduğu hatırlanmalıdır.

Ancak değinmemiz gereken bir nokta daha var ki o da bazı "maceracı" anlayışların eyleme doğru anlayışla yaklaşmamaları ve bunun da devlet ile sendikanın açıklamalarına zemin yaratarak, işçilerin dayanışma için gelenlere soru işareti ile bakmasına neden olmalarıdır. Ayrıca bazı reformist yapıların direnişin başında beri sergiledikleri tutumlar, 1-2 Nisan'da polisle anlaşma yapmaya kadar varmış ve dar-grupçu anlayışları onları bu noktaya kadar sürüklemiştir. Unutulmamalıdır ki, bir direnişte esas olan kazanıma odaklanmak, bunun için çaba harcamak ve sistemi teşhir edebilmektir. Bu durumun aksinde davranmak, işçi sınıfında gerçek kurtuluş propagandamıza güvensizlik yaratmaktan başka bir getiri sağlamaz. Ki biz bunu 1-2 Nisan'da bir kez daha gördük.

TEKEL'in ardından...

2 Nisan'da, Sakarya Caddesi'nde işçileri küçümseyen, yok sayan tavırları ve Türk-İş'in önüne gitmemek için sergilediği "inadı" ile tepki toplayan Mustafa Türkel, burada yaptığı konuşmada, işçiler için kazanım sağlamayacak bir eylem takvimini "devrim yaparcasına" açıkladı. Bu açıdan da devletin ve onunla işbirliği içinde olan sendikanın teşhirinin yaygın bir şekilde yapılması önemlidir.

TEKEL işçileri ile geliştirilen ilişkilerin sürekliliğinin sağlanması bu direnişten neyi, ne kadar öğrendiğimizin somut kanıtı olacaktır. (Ancak şu da açıktır ki, şimdiki nicel ve nitel gücümüzle TEKEL işçilerinin bulundukları tüm alanlarda olmamız ve onlarla ilişkiler yakalayıp süreklileştirmemiz kolay değildir.) Bunun diğer bir göstergesi de TEKEL'in etkisiyle canlanan işçi hareketlerine karşı duruşumuz, onları ele alış tarzımız olacaktır. TEKEL'de öğrendiklerimizi, Ankara Keçiören'de; İstanbul'da Esenyurt, İSKİ, Samatya'da ne kadar pratikte uygulayabiliyorsak, biz o kadar çok şey öğrenmişiz demektir. Sınıf hareketine "yabancılığımızı" ne kadar yenebiliyorsak, TEKEL bize o kadar şey öğretmiş demektir. Ne kadar "**TEKEL'de şunu yaptık, bunu yaptık**"tan çok "**TEKEL'le şunu öğrendik, Esenyurt'ta, Samatya'da, İSKİ'de, Keçiören'de uyguladık**" diyebiliyorsak, tarihe geçen bu 78 günlük direniş bizi o kadar ileriye taşımış demektir.

Ve en önemlisi, rüzgarın bizden yana esmeye başladığı ve dipten gelen dalganın büyüdüğü şu günlerde her şeye yeniden, el yordamıyla değil, deneyimlerimizle başlayabiliyorsak, biz bu direnişten çok şey öğrendik demektir.

1-2 Nisan'dan İşçi Değerlendirmeleri...

"Biz inandık, herkes inansın!"

Sunay Uyman (İzmir) : Ben ilk defa böyle bir şeyle karşılaşıyorum! Sendika işçinin aidatıyla yapılan bir yerdir ancak bizi kendi paramızla yapılan bir yere yani evimize almadılar. Türk-İş'e gitmek istiyoruz, gidemiyoruz; bütün yollar polisler tarafından kapatılmış. Sanki biz işçi değilmişiz gibi davrandılar bize. Böyle bir başbakanım olduğu için utanıyorum. Ama biz gördük ki, onları korkutmuşuz, tekrar çadırları kurmamızdan, onların karşısına tek yumruk çıkmamızdan korktular. Sendika bu konuda üzerine düşeni yapmadı. Ancak biz işçiler direnişte ısrarlıyız. Sendikaya yaptıracağız dediğimizi. Bundan sonra da aynı kararlılıkla devam edeceğiz. Tekrar bir toplantı alacağız arkadaşlarla. Ona göre bir karar alıp bir şeyler yapacağız ve kaldığımız yerden devam edeceğiz. Özlük hakkımı, kadromu alana kadar tek kişi dahi kalsam eylemime devam edeceğim. Bir çocuk büyütüyorum, çocuğumun, daha doğrusu çocuklarımızın geleceği için buradayız. Biz inandık herkes inansın; Ölmek var dönmek yok!

"Sendikamdan utanıyorum!"

Sezai Kuş (İzmir) : Burada bütün sendikaların ihanetini, ihanet pazarlıklarını açık ve net olarak gördüm. Tarih mutlaka yanlışları düzeltir ama düzeltirken hesap da sorar. Ben şunu biliyorum; Türk-İş=rejim'dir. Ancak hiçbir sendikacı, çalışan işçi arkadaşına bu ahlaksızlığı ve namussuzluğu reva görmez. Bugün Türk-İş Başkanı, "**ben TEKEL işçisini Ankara'ya istemiyorum**" diye açıklama yapıyor ve çoğu sendikacı buna sesini çıkarmıyor.

Bu da yetmezmiş gibi bizleri bir suçlu gibi acımasızca devletin kolluk kuvvetlerinin kucağına attılar. İki gündür sendikamıza gitmeyi deniyoruz ancak "asla" diyorlar "sizi burada öldürürüz ancak Türk-İş'e sokmayız!" ve dediklerini yaptılar, acımasızca saldırdılar. O kişilerden bir tanesi de benim, nasibi aldım ve sendikamdan utanıyorum. Ancak Türk-İş içerisinde gerçekten mücadele eden ve safını sınıftan yana belirleyen insanlara değil tabi lafım. Bizden sonrakiler bunu iyi sorgulasınlar. "Geçmişte bizi böyle sattılar, böyle pazarladılar" desinler ve nasıl ihanet edildiğini iyi öğrensinler. Biz iki gündür bunu gördük.

Aslında bunun evveliyatı var, biz daha önce Ankara'ya geldiğimizde de bunu gördük. Türk-İş ile zoraki bir birlikteliğimiz olmuştu. Haklı taleplerimizi bütün dünya kabul ettiği için destekliyormuş gibi yanımızda göründüler. Ancak sonrasında ilmek ilmek direnişi bitirmek adına ne gerekiyorsa yaptılar. Biz işçiyiz, bir şeyleri yeni yeni öğreniyoruz, bizim önderlerimiz olması gereken sendikacılar "**bize alanı boşaltın**" dedi ve bize desteğe gelen insanlar orda yalnız kaldılar. Ben bundan utanıyorum. Ölsem bile ben bu ayıbı unutamam ama kendi adıma değil sendikacılar adına. İşçi bilinçsiz olduğu ve sendikacılar da sınıf sendikacısı olmadığı için işçiyle maalesef istedikleri gibi oynadılar. Ancak bundan sonra kendi adıma bunun olmasına izin vermeyeceğim ve yılmadan bıkmadan gelecek adına, sınıfım adına ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım.

"Mücadele hepimizin!"

Aygün Taşkın (Diyarbakır): Olaylar Ankara'ya gelişte başladı, herkesin yolları kesildi. AŞTİ'nin de her yerini tutmuşlardı, bir kişiye 5-6 polis düşecek şekilde çevik kuvvet yığılmıştı. Resmen olağanüstü hal ilan edilmişti. Benim anlamadığım şu; ben neden kendi sendikama\evime giremiyorum. Bu hakkımızı da elimizden aldılar bizim. Korkuları herhalde işçi içeri girerse bir daha çıkmaz şeklindeydi. Bu kadar yoğun önlemlerin alınmasını da sanırım Mustafa Kumlu istemiştir.

Dün yaptıkları açıklamalarda basın açıklaması yapılmasına izin verilmezse burada kalacağız denilmişti, ancak bugün siz de duydunuz yapılan açıklamayı. Eylem kararları değiştirildi. 2 Mayıs'ta buraya gelecektik ancak bu 26 Mayıs'la birleştirildi. Haziran'da 3 gün geleceğiz deniliyor ancak bugün beni buraya bırakmayan Haziran'da daha çok önlem almaz mı? O zaman demek ki Ankara'nın bütün sokakları adım adım polislerle dolacak. Ancak biz yine de direnmeye devam edeceğiz. Bu mücadele hepimizin mücadelesi oldu. 9 yaşındaki çocuğun bile hakkı var bizim mücadelemizde. Tekrar söylüyoruz; ölmek var, dönmek yok!

Devrimci kadın değişimi kendinden başlatacak

Yıllarca devrimci mücadele içinde yer almasına rağmen birçok kadın geleneksel kadın kimliğinden kopuşu tam anlamıyla gerçekleştirememektedir. Bu hem kendine bakabilmeyi başaran kadınlarca hem de kolektifin somut durum üzerinden yaptığı değerlendirmelerde ortaya konulmaktadır. Toplumsal cinsiyetin yansımalarının esnetilmiş, inceltilmiş halleriyle devrimci saflarda yaşam bulması sorunun fark edilmesini güçleştirmektedir. Hal böyle olunca, azımsanmayacak oranda yaşanan bu sorun hak ettiği esaslı bir sorgulamadan da geçirilmemektedir. Bunda sorundan doğrudan etkilenen kadınlar kadar kolektifin eksik ele alışının payı da büyüktür.

Devrimci saflardaki kadının yerinde saymasına, gerilemesine neden olan geleneksel kadın kimliğinden sıyrılarak devrimci kimliği kazanması nasıl sağlanır peki? Bunun için öncelikle, kadının kendine yönelip değişme, ilerleme eksenli mücadele vermesinin yanında kolektifin bu konuda sistemli bir politika oluşturması, tüm örgütlülüğünü bu doğrultuda şekillendirmeyi hedeflemesi gereklidir. Ama işin esası yine sorunun öznesi olan, tüm yakıcılığıyla sorunu yaşayan kadına düşmektedir. Bu hem kendi bireysel eksiklikleri, zaafları, yanlış ele alışlarını hem de kolektifin yanlışlıklarını mahkum ederek, düzelterek olacaktır. Yani kendisini değiştirirken dışındakini de değiştirebilme çabasını vererek…

Sorunun toplumda olduğu gibi kaba haliyle değil de biçim değiştirmiş haliyle yaşanması devrimci kadın tarafından bunun etkilerinin görünmesini zorlaştırdığı kadar soruna müdahale edilmesini de zorlaştırmaktadır. Mücadeleye katılmasıyla birlikte geri yanlarından kurtulduğu, özgürleştiği yanılsaması yaşayan kadının, geleneksel kadın kimliğinin hangi görüngüler altında yaşam bulduğunu görebilmesi zaman alır. Bunun fark edilmesiyle birlikte hem bireysel hem de kolektifin müdahalesi ve sorunla esaslı bir mücadelesi zorunludur. Tabi burada her iki müdahalenin de mekanik bir şekilde değil diyalektiği işleten bir ele alışla yapılması verimli bir sonuç almak bakımından oldukça önemlidir.

Öncelikle devrimci kadına sık sık ayak bağı olan sorunlardan birkaçını kısaca sıralayacak olursak; başta özgüvensizlikleri, inisiyatifsizlikleri, edilgen olmaları gelmektedir. Yine geleneksel kadının toplumda takdir gören yanlarının olumlanması (mesela, toplumda olumlanan hamarat ya da ağırbaşlı değerlendirmelerin devrimci bir kadın için de yapıldığında orada şöyle bir durulması gerekmektedir) ya da bunlardan dolayı kendilerini hiçleştirmeleri, aşırı duygusallıklar, alınganlıklar, sorunlarla baş edemediğinde hayıflanmaları, içe kapanmalar, duyarsızlıkların-ilgisizliklerin artışı, altüst olan psikolojiler ve dönem dönem tekrarlayan şekillerde bunların yaşanabilmesinin normal olduğunu kabullenen bir anlayışın olması (elbette kişinin kendisini aşma sürecinde zikzaklı bir hatta ilerlemesi kaçınılmaz olarak yaşanacaktır. Ama sıçrama yaşanıncaya kadar bu zikzakların olabileceğini kabul etmek, onları meşrulaştırmakla aynı şey değildir), teoriye olan ilgisizlik, siyasal gelişmeleri takip etmede gösterilen zayıflık, araştırma-inceleme, merak ve sorgulama yanlarında yaşanan eksiklikler… Bunlar gibi onlarca sorun sayılabilir daha. Bu sorunların nasıl yaşanmakta olduğunu örneklerle biraz daha açalım. Mesela; karşısına zorlu bir iş çıktı mı, kendisini önermekten ziyade geri çekilme, yapabileceğine inanmama herhangi birinin yönlendiriciliği altında (ki bu çoğu zaman erkek olur) seve seve yardımcı rolü üstlenme, teorik çalışma dendi mi fellik fellik kaçmaya çalışma, bu alanda yaşanan eksiklikler kendini dayatmaya başladığında önüne sıra sıra çalışma programları koyma, daha sonra eften püften gerekçelerle bu çalışmaları askıya alma ya da en başından gerekli motivasyon sağlanamadığından istenilen verimi alamama haliyle teorik çalışmayı da bu işin altından daha rahat kalkabilecek olanlara havale etme (ki bu da daha çok erkek yoldaşlar olmaktadır nedense!?) Kadın, günü, anı kurtarabilecek kadar bilgi ve deneyime sahipse bununla yetinebilme daha ötesine gitme ihtiyacı duyumsamamaktadır. Yönetilen, yönlendirilen olmayı içselleştirmiş olmak, yöneten, yönlendiren olunmasının önünde en büyük engellerdendir. Zor ile karşılaştığında, sorunla baş etmek, kendi gücüne güvenmek yerine çareyi ya gelecek destekte aramakta ya da işi oluruna bırakmakta, kararlı adımlar atma cesaretini gösterememektedir. Yani toplumda herhangi bir kadının sorunla karşı karşıya kaldığında, çözümü kendi dışından beklemesinden esas olarak pek de farklı olmayan bir yaklaşım göstermektedir. Özgürleşme yolunda ilerleyen kadınla henüz bu yola çıkmamış olan kadının sorunlar karşısında benzer tavır almaları çelişkili değil mi? Tabi bunun ekseri her iş, görev, faaliyet karşısında böyle olduğu söylenemez. Elbette ataklık gösterdiği, aktif, müdahaleci olduğu, karar aldığı, düşüncesini ortaya koyduğu, karşı çıktığı, desteklediği durumlar da söz konusudur. Ama damgasını vuran hangisidir? Devrimci özellikler mi yoksa geleneksel kadın özellikleri mi?

Burada yaşanmakta olan sorunların ortaya konması önemlidir. Bunu kadının ortaya koyabilmesi daha da önemlidir. Fakat asıl sorunu çözücü ve ilerletici olan kendinden başlayarak bu yönde atılacak olan adımlardır. Mesela kadının kendine güvensizliğini nasıl aşabileceği, teoriye olan uzaklığın nasıl ortadan kaldırılabileceği, araştırmaya-incelemeye merakın nasıl geliştirilebileceği, yapılan işlerin yanında yöresinde olmaktan ziyade merkezinde nasıl olunacağına dair yapılması gerekenler üzerine soru sorulmalı, kafa yorulmalıdır.

Kadın kendini değiştirmek ve yaşadığı geriliklerden kurtulmaya niyetlenmişken bu arada devrimci erkek ne yapmaktadır? Seyirci olarak kalmaya devam mı edecektir? Erkek egemen anlayışın yapması gerektiği gibi erkeğin olumsuz yanlarına vurarak geleceğin erkeğini yaşatma yolunda ilerlemek için ne zaman harekete geçecekler? Kadındaki geleneksel yanları inceden inceye destekleyerek pekiştirilmesindeki paylarını, kadının zayıflıklarını baştan kabul ederek yüzeysel olarak esirgemedikleri "toleranslarının" kadın yoldaşların gelişimini değil de erkek egemen anlayışın erkeğe sunduklarından faydalanmak olduğunu kabul ederek bu pratiklerini mahkum eden bir sorgulamaya ne zaman başlayacaklar? Yoksa "hele kadınlar şu aradaki mesafeyi kapatsınlar, bizimle eşitlensinler, sonra biz omuz başlarındaki yerlerimizi alırız" diye bekleyecekler mi?

Yüzyılların deneyimi bize göstermektedir ki, kadın erkeğe oranla inandığı bir şeyi daha üst boyutta sahiplenmiştir hep. Onun için sınıf mücadelesinde kadınların mücadelenin yardımcıları değil, özneleri, sahiplenicileri olduğu gerçekliğine inanmaları sağlanmalıdır. Bu erkek yoldaşların omuz başlarındaki eksikliği hissetmemeleri için olduğu kadar mücadelenin büyütülmesi için de zorunludur.

(Gebze Hapishanesi'nden bir İK okuru)

"At sizin, silah sizin, şeref sizin, namus belasına döktüğünüz kan bizim"

Her gün ortalama üç kadının babası, eşi, sevgilisi, kardeşi ya da kendisinde hak gören bir erkek tarafından öldürüldüğü ve kadına yönelik şiddetin son 7 yılda yüzde bin dört yüz arttığı Türkiye'de kadın örgütlenmeleri şiddete dur demek için sokaklara çıkıyor.

31 Mart günü **Adana Kadın Platformu**, İnönü Parkı'nda yaptığı bir açıklamayla Şubat ve Mart aylarında kadına yönelik şiddet raporunu duyurdu. 1 Şubat-31 Mart tarihleri arasında 46 kadın ve 2 travestinin öldürüldüğü, 6 kadının intihar ettiği, sayısız kadının da şiddete ve cinsel tacize maruz kaldığı açıklandı. Platform adına açıklama yapan **Av. Sevil Arıcı**, bu çeteleyi tutmanın yanında şiddet olayları ile ilgili davaları da takip etmeye çalıştıklarını söyledi.

İzmir'de ise **Feminist-iz** üyeleri **3 Nisan** günü İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde biraraya gelerek Türkiye'de kadın haklarının korunması için yeterli sayıda sığınma evlerinin olmadığı ve kadın haklarının korunmadığına ilişkin basın açıklaması yaptı. "Namusumu kaybettim, bulmayacağım" sloganlarının atıldığı eylemde Feminist-iz üyesi Gülizar Aytekin, 1 Mayıs'tan sonra her gün saat 21.00'de sokağa, balkona, pencereye çıkıp bir dakika boyunca düdük öttürerek kadın cinayetlerine karşı ses çıkaracaklarını belirtti.

Sosyalist Feminist Kolektifi ise İstanbul'da **4 Nisan** günü Taksim Metro çıkışında bir basın açıklaması yaptı. "Kadın cinayetleri politiktir", "Kırılan kol ev içinde kalmasın", "Cahillik değil, sistematik" vb. dövizler taşıyan kadınlar "Jin jiyan azadi" ve "Ar değil, zar değil, mal değil, kadınız" sloganlarını attı. Kadınlar adına açıklamayı okuyan **Ayşe Toksöz**, AKP iktidarı süresinde yükselen muhafazakârlık ve cinsiyetçilik ile kadın düşmanlığı ile kadın cinayetlerinin yedi yılda yüzde bin dört yüz oranında arttığını kaydetti. Basın açıklamasının ardından kadınlar Mis Sokak'a kadar sloganlarla yürüyerek eylemine son verdi.

8 Nisan Perşembe günü ise **Dünya Kadın Yürüyüşü Türkiye Koordinasyonu,** Taksim Tramvay durağında yaptığı bir basın açıklamasıyla artan kadına yönelik şiddet olaylarını ve kadın katliamlarını protesto etti.

Adana'da, 29 Kasım 2009'da, eski sevgilisi tarafından 28 yerinden bıçaklanarak öldürülen Tuğçe Anlaş'ın 1 Nisan günü görülen duruşmasının ardından Adana Kadın Platformu bir basın açıklaması düzenledi. Kadın cinayetlerinin toplumsal bir sorun olduğuna dikkat çekilen eylemde, devletin kadınları koruyamadığı vurgulandı. **(H. Merkezi)**

YORUMSUZ

31 Mart: Adana-Kozan'da, 14 yaşındaki **E.K** ve **H.A,** okudukları okulun müdürü tarafından tacize uğradılar.

31 Mart: Batman'da, 20 yıl önce eşinden boşanmış ve yıllardır yalnız yaşayan **Dilşah Yeboğa**, evinde bıçaklanarak öldürülmüş bir şekilde bulundu.

31 Mart: Tekirdağ'da yaşayan **Lütfiye Dümen**, kredi borçları yüzünden tartıştığı polis eşi tarafından tabancaya vurularak öldürüldü.

31 Mart: Diyarbakır'da, 24 Nisan 2009'da ahırda tavana asılı bir şekilde bulunan ve intihar ettiği açıklanan 14 yaşındaki **Havva E.**'nin, akrabaları tarafından tecavüz edildikten sonra öldürülmüş olduğu açığa çıktı.

1 Nisan: Aydın-Söke'de yaşayan **Hafize Topluca**, kendisini aldattığından şüphelenen eşi tarafından av tüfeğiyle vurularak öldürüldü.

1 Nisan: Denizli-Güzelköy'de yaşayan **Saniye Yıldız**, tartıştığı eşi tarafından, evden ayrımak istediği için çocuklarının gözü önünde av tüfeğiyle vurularak öldürüldü.

1 Nisan: Mersin'de yaşayan **Esra Güler**, akrabası tarafından "aşkına karşılık vermediği" gerekçesiyle bıçaklandı.

2 Nisan: Muğa-Bodrum'da yaşayan 11 yaşındaki **E.B**'nin, kiracısı oldukları ev sahibi tarafından birçok kez cinsel tacize uğradığı ortaya çıktı.

5 Nisan: Mersin-Güneykent'te yaşayan **Aslıhan Yılmaz**, sevgilisi tarafından, hamile kalarak çocuğunu doğurmak istediği için kurşunlanarak öldürüldü.

6 Nisan: Aydın-Çine'de yaşayan **Aysun Uslu**, boşandığı eşi tarafından çocuğunun velayetini kazandığı mahkemenin ardından tüfekle vurularak öldürüldü.

8 Nisan: Urfa-Siverek'te yaşayan, 4 aylık hamile olmasına rağmen 3 gün önce "koyun otlatmaya gitmediği" gerekçisiyle eşinden şiddet gören **Gülistan Kaya**, karnındaki bebeğin ölmesinin ardından kendisi de zehirlenerek yaşamını yitirdi.

8 Nisan: Muğla-Bodrum'a, Iğdır'dan iş aramak için gelen için gelen **S.Y**, kendisini iş bulma vadiye kandıran bir garson tarafından kaçırılarak, üç kişinin tecavüzüne uğradı.

Koca Döver, Devlet Korur!

Bir yandan devlet yetkilileri kadınları korumak adına yeni uygulamaların yürürlüğe konduğundan, kadına yönelik şiddet olaylarının azalacağından bahsederken yaşamın pratiği birçok alanda olduğu gibi onları yalanlamaya devam ediyor. Bunu son zamanlarda yaşanan kadın cinayetleri, şiddet olayları vb.lerinden de görmek mümkün.

Devlet kurumlarının kadına yaklaşımında yapılan şekilsel değişiklikler erkek egemen zihniyeti kırmak bir yana daha da perçinliyor. Bir yandan şiddet gördüğünüzde polise veya jandarmaya başvurun denilirken buralara başvuran kadınlar ya şiddet gördükleri kişilere geri teslim ediliyor ya da direkt bu kurumlar tarafından tehdit ediliyor veya buralarda da bu şiddete devam ediliyor.

Geçtiğimiz günlerde yaşanan bir olay ise yukarıda bahsettiğimiz olayların yalnızca sözden ibaret olmadığının tipik bir kanıtı niteliğinde!

4 Nisan günü Kars merkeze bağlı **Çığırgan** köyünde yaşayan 6 çocuk annesi 40 yaşındaki **Yosma Altunbey** ile eşi **Mirsevdi Altunbey** arasında tartışma çıktı. Tartışmaya o sırada evde bulunan kayınbiraderi **Recep Altunbey** de karıştı. Yosma Altunbey eşi ve kayınbiraderi tarafından tekme tokat dövüldükten sonra bıçakla burnu kesildi. Sonrasında babasının evine sığınan ve buradan da Kümbetli köyündeki Jandarma karakoluna başvuran Yosma Altunbey hastaneye kaldırıldı. Hastane yolunda eşinden ve kayınbiraderinden şikâyetçi olmaması için Jandarma Uzman Çavuş K.T tarafından da şiddete uğrayan kadına yönelik tehditler hastane koridorlarında da devam etti. Acil servste tomografisi çekilen ve tedavisi yapılan kadının vücudunun çeşitli yerlerinde darp izleri olduğu belirlendi. Burada Yosma Altunbey, "Eşim ve kayınbiraderim tarafından şiddet gördüğüm yetmiyormuş gibi jandarmadan da dayak yedim. Jandarma şikâyetçi olmamam için beni yumrukladı ve tehdit etti. Eşim, kayınbiraderim ve jandarmadan şikâyetçi oldum. Köyde can güvenliğim yok" dedi. Olaydan birkaç gün sonra Yosma Altunbey'in amcasının oğlu Ramazan Şut, Mirsevdi Altunbey'in 4 akrabası tarafından kazma sapıyla dövüldü. Kafasına aldığı darbeler sonucu bayılan Ramazan Şut hastaneye kaldırıldı. Kendisini döven kişilerin "Neden Yosma'yı gazetelere haber yaptırdınız?" dediğini söyleyen Şut'un kafasına üç dikiş atıldı.

Yaşanan bu olay sistemin en küçük yapı taşına kadar işleyen ve kadının hayatını tam bir abluka altına alan anlayışın en çarpıcı örneklerinden birini oluşturuyor. Kadının kendisine dayatılan her şeye sessiz kalmasını ve evinde oturup kabullenmesini isteyen bu anlayış değiştirilmediği sürece ise böyle olaylar daha çok yaşanacağa benziyor.

(H. Merkezi)

"Kadınız, anayız, taşerona karşıyız!"

Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde taşeron temizlik işçisi olan **Fatma Baytar**, 7 aylık hamileydi. Hamilelik, yani yeni bir yaşam meydana getirmek mutluluk verici bir olaydır, değil mi? Ama Baytar için hiç de öyle olmadı! Gözü, elde edeceği kârdan başka bir şey görmeyen sistem, Baytar için hamileliği işten çıkarma sebebi olarak kabul ediyor!

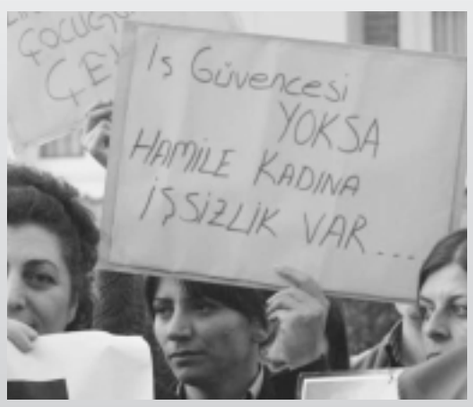

Türkiye'nin her yanına virüs gibi yayılan taşeron sistem tarafından, her türlü hak gaspına erkek işçiler gibi maruz bırakılan kadın işçiler; elbette burada da cinsiyetlerinden kaynaklı bir ayrımcılığa, sömürüye daha uğruyorlar. Baytar örneğinde olduğu gibi: Baytar, hamileliği için rapor almak isteyince taşeron şirket tarafından 26 Mart'ta işten atıldı. Ancak işine devam etmek isteyen Baytar'a, hastane idaresi ve güvenlik görevlileri engel oldu ve hastaneden çıkardılar.

Bunun üzerine Baytar'ın da üyesi olduğu Dev-Sağlık İş ve SES 31 Mart günü hastane önünde "Sizi de bir anne doğurmadı mı?" diyerek bir eylem yaptı. Egemenlerin temsilcilerinin "üç çocuk doğurun" dediğinin hatırlatıldığı açıklamada, Baytar'ın işe geri alınması istendi. 3 Nisan günü hastane önünde bir araya gelen Mersin Kadın Platformu da durumu protesto ederek, yapılanın bir insanlık suçu olduğunu söylediler. 5 Nisan'da da Ankara'da DİSK Ankara Kadın Komisyonu tarafından yapılan bir eylemle, Baytar'ın işten atılması protesto edildi. Hastanenin daha önce de hamile bir işçiyi işten çıkarma girişiminde bulunduğu hatırlatıldı.

(H. Merkezi)

Fatma Baytar'a Bursa'dan destek

Hamile olduğu için işten çıkartılan Dev Sağlık-İş üyesi Fatma Baytar'a destek için Bursa'da eylem gerçekleştirildi. Dev Sağlık-İş Bursa Temsilciliği tarafından 30 Mart günü Orhangazi Parkında yapılan basın açıklamasında taşeron sistemine son verilmesi, Baytar'ın işine geri dönmesi ve kadın işçilere şirket yetkililerince sistematik olarak uygulanan baskılara son verilmesi istendi. Açıklamaya KESK, Halkevleri, Partizan ve BDSP de destek verdi.

(Bursa)

Mücadele de güçlü bir duruş için; Yoldaşlara ve halka sevgi, düşmana kin...

'95 yılında ilk olarak tanıştım Fehiman yoldaşla; 2. OPK sonrasında yapılan görev değişimi ile görevlendirildiğim alanlardan birinde, profesyonel faaliyet yürütüyordu.

Parti tarzında tavizsizdi. Değerlerin korunması, profesyonel çalışmasına rağmen ekonomik konularda kendini sınırlaması ve duyarlılığı diğer olumlu özellikleri olarak kolayca görülebiliyordu.

Alandaki yoldaşlarla sadece örgütsel meselelere ya da teorik meselelere ilişkin değil, aynı zamanda onların yaşamlarına ilişkin de konuşması, alandaki yoldaşlar tarafından, öncesinde tanışmamalarına rağmen, kısa sürede sevilmesini beraberinde getirmişti. Hatalarına karşı mütevazılığı, kabullenip özeleştirel yaklaşımı, doğrulardaki ısrarcılığı, ikna etmeye çalışması, kitleyle kısa sürede ilişki kurabilmesini sağlıyordu.

Verilen görevleri yerine getirme noktasında da tereddütsüzdü. Belki de tüm özellikleri içerisinde en olumlu olan yanıydı. Tecrübesiz olduğu askeri konularda dahi verilen görevi yapması, çıkan olumsuzluklara rağmen yerine getirmesi bunu en somut göstergesiydi. Sağdan ve soldan darbelenmenin, tasfiyeciliğin yarattığı tahribat bu noktada pek çok yoldaş üzerinde etkisini şu ya da bu oranda göstermesine rağmen, yoldaşın verilen görevleri eleştirse de yerine getirmesi, Partiyi, Partili yaşamı ne denli güçlü kavradığını gösteriyordu. '96 yılı sonunda alandan alınıp gerillaya katılacağı söylendiğinde mutluluğundaki tarifsizlikle birlikte hüznü de yaşıyordu. Ancak diğer taraftan tereddütsüzdü. Nihayet istediği yerde olacağı için. **Parti'nin ihtiyaçları belirleyiciydi elbette ve merkezi görev son bir kaç yıldır yer almak istediği alandı.**

'97 baharında, barınak çıkışında görmüştüm tekrar. Sıkıca sarılmıştı. İlk sorduğu sorulardan biriydi geldiği alan. "Ayrılırken yoldaşlara güvenlik nedeniyle söyleyemediğim için vedalaşamadım, burada olduğumu tahmin ediyorlar mı? Vedalaşamadığım için kızıyorlar mı?" vb. vb. diyordu. Parti ilke ve kurallarını ihlal edemezdi, diğer taraftan yoldaşlarla vedalaşamamak da vardı. Elbette ilki yapılmalıydı. Öyle de olmuştu, ancak yoldaşların bunu anlayabileceğini düşünürken, diğer yandan belki bir daha hiç görüşemeyeceği yoldaşlarla vedalaşamamak onu da hayli üzmüştü.

Olumsuz yanlarından birisi karanlıktan korkmasıydı. Eleştiren yoldaşlara "yoldaş farkındayım, ancak aşamıyorum. Aşmak için aşağıdayken Materyalizm ve Ampriokritisizm'i bile okumuştum" diyordu. Diğer bir olumsuz yanı arazi bilgisiydi. Bir bölgeden ya da aynı yoldan bir kaç kez geçmesine rağmen bir sonrakinde karıştırıyor, bulamıyordu. '97 bahar ortalarında bu yanını da aşmayı başarmıştı. Birliğin renkli simalarından birini oluşturuyordu Hatice yoldaş. Zaman zaman yaptığı küçük sakarlıklar da eklenince kimi zaman oldukça komik durumlar ortaya çıkıyordu. Sakarlıklarına kendisinin de güldüğü oluyordu. Zorlu doğa koşullarına çok uyum sağlayabildiğini söyleyemesem de bundan yakındığını da hiç duymadım.

Zaman zaman kendisine kızardı "niye düştüm, daha dikkatli olmalıydım" diye. Bakış (Özgür Kemal Karabulut) yoldaşın ihbarcısının cezalandırıldığı ve komutanlığını Emine (Ayfer Celep) yoldaşın yaptığı gruptaydı. Yorgun ama mutlu bir yüz ifadesi vardı yüzünde, geldiğinde.

Anlamaya çalışıyordum, mücadelede onu bu denli güçlü tutanın ne olduğunu. Her ele alışta, her farklı parçayı değerlendirmede "sevgi" çıkıyordu karşıma; yoldaşa, Parti'ye, halka olan sevgisi... Düşmana olan kini... Güçlü kılıyordu bunlar yoldaşı.

Derdim birliği gitmeden bir süre önce Parti üye adayı önerisi götürülmüş ve o da büyük bir mutlulukla kabul etmişti.

Gözlerinizden, yüreklerinizden, tetik çeken ellerinizden öpüyoruz, rahat uyuyun… (**Bir yoldaşı**)

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞTİLER!

Dersim-Ovacık Mercan Vadisi şehitleri

25 Nisan 2000 tarihinde Dersim Ovacık Mercan Vadisi'nde Halk Ordusuna bağlı bir gerilla birliği, düşmanın kurduğu pusuya düştü. Bunun sonucunda düşmanla girdikleri çatışmada gerillalardan **Yusuf Ayata,** Hasan Akyol, **Fehiman Bozkurt,** Umut İl, **Fikret Vural,** Zeynel Erdoğan ve **Mustafa Toptaş** ölümsüzleşti.

Yusuf Ayata: 1971 yılında Ovacık Yeşilyazı'da Kürt ve Alevi kökenli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Partizanlara yakın bir çevrede büyüyen Ayata, örgütlü mücadeleye İstanbul'da 1988-89 döneminde başladı. 1990'da gerillaya katıldı. Halk ordusunun düşmanla girdiği birçok çatışmaya katılmış bunlardan birinde ağır yaralanmıştır. Bekaa Vadisi'ne askeri eğitim için giden Partizanların arasındaydı. Dersim'e gidecek olan birliğin komutanı olarak önemli bir rol oynadı.

Hasan Akyol: 1978 yılında Elazığ'ın Karakoçan ilçesi Akkuş köyünde Kürt ve Alevi kökenli bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Orhan Bakır'ın bölgedeki faaliyetlerinin etkisiyle Partizanlara yakın bir çevrede büyüdü. Örgütlü faaliyete İstanbul Ümraniye'de lise yıllarında başladı. '96 yılında gençliğin çağrısı üzerine Karadeniz'deki gerilla birliğine katıldı.

Umut İl: 1975 yılında Dersim'in Pertek ilçesine bağlı Pınarlar köyünde doğdu. Partizanlarla örgütsel ilişkiye Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde geçti. Sorumlusu Eyüp Güllen'in gerillaya katılmasından çok etkilendi. Gerillaya katıldığında artık gerillanın doktoruydu.

Zeynel Erdoğan: 1972 yılında Sivas'ın Kangal ilçesine bağlı Kürekli köyü Dedeler mezrasında Kürt ve Alevi kökenli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Çocukluğunu köyde geçiren Erdoğan 18 yaşında ekonomik nedenlerden dolayı İstanbul'a göç etti. 99 baharında Karadeniz'deki gerilla birliklerine katıldı.

Fikret Vural: 1971 yılında Balıkesir'in Türk ve Alevi kökenli yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Partizanlarla İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Matematik Bölümü'nde okurken tanıştı. '91 yılında gençlik içinde örgütlü faaliyete başladı. '93'te Dersim'deki gerilla birliklerine katıldı.

Mustafa Toptaş: Dersim'in Nazimiye ilçesine bağlı Sarıyayla köyünde Kürt ve Alevi kökenli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Mustafa Toptaş,1996 yılında gençliğin semt alanında örgütlendi. '98 yılında Karadeniz'deki gerilla birliklerine Münire Sağdıç ile birlikte katıldı.

Tokat-Serkiz şehitleri

21 Nisan 1999'da Tokat Serkiz'de bir ihbarcı halk düşmanının verdiği bilgiler doğrultusunda köy halkına sezdirmeden gizlice köyün belirlenmiş birkaç evine düşmanın yerleşmesiyle atılan hücre pususu sonucu çıkan çatışmada halk ordusu gerillaları **Erol Özel** ve **Özgür Güler** şehit düştü.

Erol Özel: 1968 yılında Çorum Mecitözüne bağlı Dağsaray köyünde Alevi kökenli yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Özel, çocuk yaşlarda ailesi ile birlikte İstanbul Gülsuyu Mahallesi'ne taşındı. Partizanların etkin olduğu bir bölgede büyüyen Özel, daha çocuk yaşta 1980 yılında mahallede düzenlenen kitle eylemlerinin içinde yer aldı. Örgütlü faaliyetine gençlik saflarında 1989'da başladı. Amasya Meslek Yüksek Okulu Elektrik-Elektronik Bölümü'nde okuduğu dönemde GB faaliyeti yürüttü. 91'de Karadeniz Bölgesi'ne çıkartılan ilk gerilla birliklerinde yer alan Özel; Ordu, Giresun kırsalına gerilla çıkarma hazırlıkları yapılırken gözaltına alındı ve tutuklandı. 1992 yılında ihbarcı işbirlikçi Necati Şanlı'nın Ordu'da cezalandırılması eyleminden dolayı idam cezasıyla yargılanırken Nevşehir Zindanı'ndan 1993 yılında firar ederek Karadeniz'deki gerilla birliklerine katıldı.

Özgür Güler: 1975 yılında Dersim/Hozat'a bağlı Lolan köyünde doğan Özgür Güler, Partizanlarla örgütsel ilişkiye Amasya Meslek Yüksek Okulu Turizm ve Otelcilik Bölümü'nde okuduğu dönemde geçer. 1996 yılında halk ordusuna katılır.

Arhoğ şehitleri

14 Nisan 1999'da Tokat Merkeze bağlı Arhoğ (Yeşilalan) köyünde düşman güçleri ile halk ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada **Seyit Külekçi** ve **Doğan Altun** şehit düştü.

Seyit Külekçi: 1961 yılında Maraş'ın Elbistan Gücük köyünde dünyaya geldi. Ailesiyle birlikte göç ettikleri Ümraniye 1 Mayıs Mahallesinde tanıştı Partizanlarla. 1990 yılına kadar işçi alanında faaliyet yürüttü. Gerçekleşen operasyonda gözaltına alınarak tutuklandı. 1996 ÖO ve SAG direnişinde Ümraniye Hapishanesi'nde Partizanların temsilcisi olarak Ölüm Orucu direnişçisi oldu. 7 yıllık tutsaklık sürecinin ardından özlemini duyduğu gerillaya katıldı.

Doğan Altun: 1972 yılında Erzincan Tercan'a bağlı Kızılmağara köyünde Alevi kökenli Kürt ulusuna mensup bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 1993 yılında İstanbul'da gençlik alanında örgütlendi. Soğanlı ve çevresinde faaliyet yürüttü. 1996 yılında Halk Ordusunun Karadeniz'deki gerilla birliklerine katıldı.

Gızori şehitleri

21 Nisan 1987 tarihinde Dersim-Hozat Gızori köyünde halk ordusu gerillaları ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada gerillalardan **Ali Mete, Fecire Yıldırım** ve milis **Müslüm Yıldırım** şehit düştü.

Ali Mete: 1957 yılında Erzincan Tercan Kürt Kaçağı köyünde dünyaya geldi. 1975 yılında Partizanlarla tanıştı.

Fecire Yıldırım: Dersim Hozat Zankirek (Karaçavuş) köyünde 1962 yılında dünyaya geldi. Eylem kod adlı Yıldırım 1985 yılında gerillaya katıldı.

Müslüm Yıldırım: 1964 yılında Gızori köyünde dünyaya gelen Müslüm Yıldırım, milislik görevini sürdürüyordu. Yaralı Partizanların infaz edilmesine karşı çıktığı için orada bulunan yüzbaşı tarafından kurşuna dizilerek katledildi.

***Nurettin Gül* (Bereta):** 1941 yılında Dersim Mazgirt'e bağlı Kızılcık köyünde doğan Nurettin Gül, Çukobirlik'te işçi olarak çalışıyordu. İşçi ve semt alanındaki çalışmalarda aktif olarak yer aldı. Adana Narlıca'da 26 Nisan 1980'de sosyal faşistlerin kurduğu pusuda şehit düştü.

Ömer Naci Güven: Liseli gençliğin aktif faaliyetini sürdüren bir militandı. Bahçelievler Lisesi'nin önde gelen devrimci-demokrat öğrencilerinden olan Ömer Naci Güven kısa sürede düşmanın baş hedefi haline geldi. 21 Nisan 1977'de okuldan çıkan öğrencilerin üzerine ateş açan faşistlerin saldırısında şehit düştü.

Elif Ataklı: Elif Ataklı Partizanların dostu ve yoldaşı olarak devrim mücadelesinde yer alırken 26 Nisan 1981'de Almanya'da geçirdiği bir kaza sonucu yaşamını yitirdi.

İsmail Hanoğlu

Tokatlı olan İsmail Hanoğlu, yoksul bir köylü çocuğuydu. Bir kardeşi MHP'liydi. İsmail Hanoğlu bir süre PDA (Aydınlık) saflarında ortaöğrenim gençliğinin örgütlenmesi içinde yer aldı. 1975 yılında Partizanlarla ilişki kuran Hanoğlu iyi bir propagandist, ajitatördü. Fabrika ve inşaat işçileri ile yoksul emekçi semtlerinde yoğun ilişkileri vardı. Aynı zamanda iyi bir örgütçüydü. İstanbul Gültepe'de Şerif Nedim adında bir faşist hakkında parti organı ölüm kararı çıkarır. Eylem bir askeri komiteye verilir. Komite bu görevi yerine getirmeyince Hanoğlu "**Parti kararı ve görevi geciktirilmez**" diyerek tepki göstermiş ve kararı uygulamaya gitmiştir. Faşistlerin arasına dalarak Şerif diye yüksek sesle seslenip arkasını dönüp bakması ile alnının ortasından yere serer. Faşistlerle çıkan çatışmada 20 Nisan 1978'de şehit düşer.

Nergiz Gülmez

1970 yılında İstanbul Maltepe'de dünyaya geldi. Zorluklar içinde büyüyen Nergiz inatçı ve titizdi. Okulda başarılı bir öğrenciydi. Nergiz devrimci düşüncelerle ve devletin gerçekliği ile Metris'te tutsak bir Partizan olan abisinin aracılığı ile tanışır. 1989-90 sürecinde Kartal Halkevi ve Yeni Demokrasi Dergisi çalışanıdır. 1993 yılında gerçekleştirilen bir operasyonda düşmanın eline geçer. Düşman karşısında boyu eğmeyenlerdendir. Uzun süre basın alanında faaliyet yürütür. Adapazarı, Sağmalcılar ve Ümraniye hapishanelerinde tutsaklık yaşar. Ölüm Orucu direnişinde sorumluklar alır. 19 Aralık katliamı sırasında dört gün süren direnişin içinde Nergiz de vardır. Götürüldüğü Kartal Devlet Hastanesi'nde Ölüm Orucu direnişine başlar. Ve bu şanlı direnişin 123. gününde **11 Nisan 2001** tarihinde partinin ilk Ölüm Orucu şehidi olarak ölümsüzleşir.

Pusula

İncelemede derinleşmeli, pratikte yaratıcı olmalıyız!

Genel ve günlük devrimci çalışmada karşılaştığımız sorunları çözmek için önce sorunları nedenleriyle birlikte anlamaya çalışmamız gerekir. Yine yapılan en uç değerlendirme ve eleştiriler karşısında her türlü tepkisel tutumda uzak durmalıyız. Çünkü tepkisel yaklaşımlar, anlama ve dinleme sanatını sakatlar; sorgulamayı zayıflatır. **Dinleme ve sorgulama eylemindeki zayıflık sorunları çözme sürecine gereken hizmeti sunmaz.**

Bu demektir ki; sorunların çözümü, sorunları anlamakla, ona yol açan ideolojik, siyasal, örgütsel nedenleri ortaya çıkarmakla mümkün olabilir. Bu da ideolojik yeterliliği, inceleme ve araştırmada, tecrübe kazanmada bir birikimi, derinliği gerektirir. Eğer bu konularda zaaflı bir durum varsa hataların, başarısızlıkların nedenlerini ortaya çıkarmak daha da zorlaşır. Ve tam da burada zor olana yönelmek yerine sonuçlardan hareketle değerlendirmeler yapmak, yargılara varmak sorunu daha da karmaşık hale getirir. Çünkü incelemeden, öngörüden yoksun, sonuçlara endekslenmiş bir yaklaşım tarzı sınıf savaşımında ön açıcı bir rol oynayamaz. Keza araştırma, inceleme bir öğrenme eylemidir. Ve her öğrenme eyleminin bir hedefi olmalıdır. Proleter devrimciler açısından siyasal iktidar mücadelesi perspektifine oturmayan, plansız, hedefsiz bir incelemenin sınıf savaşımı açısından bir değeri yoktur.

Proletarya Partisi'nin dogmatizme vurgu yapması, inceleme ve araştırmanın zorunluluğuna dikkat çekmesi, planlı ve hedefli çalışmanın bir tarz haline getirilmesi gerektiği sorunları üzerinde bu kadar durması bir rastlantı değildir. Bilakis karşılaşılan sorunların çözümü için yukarıda altı çizilen noktalarda MLM bir anlayışın ve çalışma tarzının oturtulmasıyla ilgilidir. **Bu konularda atılacak her ileri adım, aynı zamanda sorunların çözümüne, sorunların yanıtlanması sürecine hizmet eder.** Bu da ancak proletaryanın ideolojik kaynağından beslenmekle sağlanır. Bu kaynağa dayanılmadan ne dogmatizm aşılabilir ne de inceleme ve araştırma eyleminde yol alınabilinir. Devrimci teori ve pratiğin uyumu da ancak bu kaynaktan beslenmekle mümkün olabilir.

MLM'yi somut duruma indirgemek, bilimsel bir yönteme dayanan, inceleme ve araştırmayla mümkün olabilir. **İncelemeye, araştırmaya diğer bir ifadeyle öğrenme eylemine yaklaşımda zaaflı bir duruş içinde olan hangi kadro hangi militan bugünün karmaşık sorunlarını çözme gücüne, zorluklarla savaşma kudretine sahip olabilir?** Bu soruya hiç kimse gönül rahatlığıyla evet diyemez. Ve bu zaaflar aşılmadığı sürece de, sorunlar karşısında sendeleme, hazır reçeteler peşine düşme anlayışları yeşermeye başlar. Hazır reçete arama anlayışının temelinde yatan inceleme ve araştırmadaki zayıflıktır, özgüvensizliktir; devrimci yaratıcılıktaki yoksunluktur. Yine devrimci bir militan, çalışma alanındaki tüm başarısızlıkları, olumsuzlukları öndersizliğe, perspektif yoksunluğuna kısacası dış faktörlerle açıklamaya kalkarsa, orada ciddi bir problem var demektir. Kavgada özne olma, yaratıcılık erdemleri burada yara almıştır. Sorumluluk alma eylemi zayıflamıştır vb.

Dün olduğu gibi bugün de hiçbir devrim hazır bir reçetenin ürünü olmayacaktır. Elbette ki her mücadelenin başlangıcında ortaya genel yaklaşımlar ve perspektifler konulur. Ve her devrim bu genel doğrulardan hareketle kendi somut reçetesini pratik içinde şekillendirir. Bu, dar deneycilik değildir; bu geneli somutla birleştirme, ona yerel rengi verme eylemidir. Gelişme ancak böyle olur. Zaferin yolu buradan geçer. Tersi yönde izlenecek her pratik dogmatizm duvarına toslar. Oysa MLM bir dogma değil, bir eylem kılavuzudur. Her dönemde somut koşulların analizini zorunlu kılar. Dolayısıyla onun değişen, gelişen özüne aykırı her duruş, sınıf mücadelesini ileriye taşımanın değil, geriye götürmenin teminatı olur. Şu bir gerçek ki; dogmatizm, somut kavramının önündeki en büyük engeldir. Dogmatikler inceleme ve araştırma yapma, somut gelişmelere uygun olarak politika belirleme zahmetine katlanmazlar. Her şeyin gelişme ve değişme içinde olduğu bütünsel bakış açısı onlar için bir anlam ifade etmez.

MLM kadro ve militanlar sınıf mücadelesi içinde yeni fikirlere, önerilere açık olmalıdır. Yeni fikirlere açık olmak, yeni diye sunulan her şeyi kabullenmek, savunmak anlamına gelmez. Bugün uluslararası komünist hareketin saflarında dahi yeni ambalajlar içinde MLM ilkelerin sulandırılmaya çalışıldığı bir dönemde ilkelerde, ilkeli duruşta sebat etmek olmazsa olmazdır.

Pratik çalışmalarda karşı karşıya kalınan diğer önemli bir sorun ise; uygulanan taktikler veya atılan pratik adımların sonuçsuz kalmasından hareketle politikaya duyulan güvensizliktir. Farklı yöntemler geliştirme veya uygulamada ısrarlı bir çizgi izleme yerine geri bir pozisyonda konaklama durumudur. Elbette ki ortada bir başarısızlık varsa, onun mutlaka nedenleri vardır. Bunun içinde uygulanan taktiğin yanlışlığı da olabilir. Bizim itiraz noktamız; başarısız olunan her pratiğin, öngörülen politikanın yanlışlığının ispatı olmadığı gerçeğidir. Bu durumda koşullar ve en önemlisi de uygulayıcıların ideolojik, siyasal, örgütsel duruşları, uygulamadaki ısrarları vb. tüm faktörler göz önünde bulundurulmak zorundadır.

"Lale devrimi" ile gelenler 5. Lale döneminde gittiler

2005 yılının Mart ayında adına ABD'nin Orta Asya ülkeleri için çizdiği proje çerçevesinde "**Lale Devrimi**" denilen bir darbeyle başa geçen ve 5 yıl boyunca Kırgız halkına yolsuzluk ve yoksulluktan başka bir şey vermeyen **Bakiyev dönemi**, yine bir lale mevsiminde sona erdi. Ülkede 1 haftadan kısa süren isyan sürecinde 100'e yakın insan ölürken, resmi kurumlar muhalefetin eline geçerek geçici hükümet kuruldu.

Gittikçe artan yoksulluğa başkaldırı olarak başlayan ve elektrik, su ve elektrik gibi temel ihtiyaçlara getirilen yüzde 300'lük zamlarla tetiklenen isyan, ülkenin Talas kentinde başlamış ve daha sonra başkent Bişkek ve Narın kentlerine yayılmıştı.

ABD projesinin bir parçası olarak yaşam bulan 2005 darbesi ile başa gelen Bakiyev döneminde halkın yoksulluğu katbekat artar ve işsizlik oranı yüzde 50'nin üzerine çıkarken, yolsuzluklar ve Bakiyev'in ailesinin servetlerinin katlanarak yükselmesi de halkın tepkisinin hedeflerinden biriydi.

Ocak ayında muhalefet liderlerinden İsmail İsakov'un yolsuzluk gerekçesiyle 8 yıl hapis cezasına çarptırılması üzerine muhaliflerin yürüttüğü açlık grevi de bu süreci hazırlayan bir eylem olarak gerçekleştirilmişti.

İsyanını sokaklara yansıtan ve polisle çatışan muhalefet liderliğindeki halk, polisle çatışırken polisin de muhalefet tarafına geçmesiyle tüm resmi binalar işgal edildi. Kaçan Başkan Bakiyev saklandığı yerden istifa etmeyeceğini açıkladı.

Kırgızistan'da 5 yıl önce "Lale Devrimi" ile başa geçen ve liderliğinde **Kurmanbek Bakiyev**'in bulunduğu Kırgız yönetimi, yine bir lale mevsiminde Nisan'ın ilk haftasında yine karşı bir "devrimle" devrildi.

ABD'nin Orta Asya operasyonu sürecinde hatırlanacağı gibi bu bol renkli ve çiçek isimli "Kadife" ama daha çok bilinen adıyla "Soros Devrimlerinden" üçüncüsü gerçekleşmişti Kırgızistan'da. "Devrimler" geçidinin 2003 sonlarında **Gürcistan** (Gül Devrimi) ve 2004 sonu, 2005 başında **Ukrayna**'nın ("Turuncu Devrimi") ardından üçüncü ayağı oluşturmuş ve tüm dünyaya ABD menşeili ideologlar tarafından "demokrasi şöleni" olarak takdim edilmişti.

Ki bu üç ülke RSE'nin yıkılmasının ardından 1991'de kurulmuş olan Bağımsız Devletler Topluluğu'nun en tipik Moskova yanlısı ülkeleriydi. Gürcistan'da **Eduard Şevardnadze**, Ukrayna'da **Leonid Kuçma** ve Kırgızistan'da **Aşkar Akayev** yönetimleri stratejik olarak Rusya yanlısı alanda yer alarak bu emperyalist ülkenin "yakın çevresini" oluşturuyordu.

Dünya üzerinde çatışma alanları

Rus Sosyal Emperyalizminin yıkılışının ardından "tek süper hegemonik" güç sıfatı yakıştırılan, dünyanın tek hakimi ilan edilen ABD emperyalizminin dünya üzerindeki stratejik hedeflerinin esasını mevcut hegemonik gücünü pekiştirmek üzere özellikle de Ortadoğu ve Avrasya'daki enerji kaynaklarını ve yollarını kontrolü altına almak ve (böylece ve/veya bunun için) diğer emperyalist güçleri (başta da Rusya ve Çin'i) kuşatmak oluşturuyordu. Nitekim 11 Eylül sonrası süreçte bu amacının açık adımlarını olayların perde arkasına dahi bakma ihtiyacı hissetmeksizin çıplak gözle görmek mümkündü. Ki **Afganistan** ve **Irak işgal saldırıları** bu adımların en uç ve hassas noktalarıydı ve Ortadoğu'ya hakimiyeti açısından belirleyici nitelikteydi. Elbette hiçbir emperyalist plan kağıt üzerinde ya da bilgisayar oyunlarındaki kadar kolay olmuyor/olamaz da. Ortadoğu hakimiyeti strateji oyununda da hesaba katılmayan **direniş**, ABD emperyalizmini hiç de küçümsenmeyecek bir batağa çekmekte gecikmeyecekti.

Ancak yine de tek çatışma alanı elbette Ortadoğu değildi. "… *ABD'nin küresel hakimiyetinin zayıflaması ve diğer küresel aktörlerin sahneye çıkışıyla birlikte Kafkasya, Afrika, Doğu Avrupa (füze kalkanı), Kuzey Kutbu, Latin Amerika yeni çatışma alanlarına dönüştü…*" (**M. Sönmez**)

Asya'da ise ABD için tehlike kapsamındaki iki güç kuşkusuz Rusya ve Çin emperyalistleridir. Özellikle 1996 yılında Çin'in **Şanghay Beşlisi** adıyla Rusya, Kazakistan, Kırgızistan ve Tacikistan ile birlikte kurduğu ve ardından 2001'de Özbekistan'ın da katılımıyla **Şanghay İşbirliği Örgütü** adını alan oluşum, ABD emperyalizminin bölgeye dönük hesaplarında ileriki dönemler açısından önemli bir tehlikeyi işaret ediyordu. Nitekim, örgüte Pakistan, Hindistan, Moğolistan ve İran'ın gözlemci sıfatıyla katılması ve hatta daha da ileri giderek ABD'nin örgüte gözlemci olarak katılma talebinin kesinlikle reddedilmesi ABD'nin kaygılarının hiç de yersiz olmadığını gösteriyordu. Aralarında kesin bir işbirliği ve ittifaktan söz edilemeyecek olan bu iki ülkenin (Rusya ve Çin) ABD'nin arka bahçesi Latin Amerika'yla ticari ve hatta askeri ilişkilerini geliştirmeye dönük adımları, Çin'in Afrika'ya uzanan etkisi, Rusya'nın Kafkaslar, Orta Asya ve Ortadoğu'daki enerji kaynakları üzerinde hakimiyet yarışına girmesi vb. vb. ABD açısından kaygı verici boyutlardadır.

Bu kaygılarla hareket eden ABD (daha sonra 1992'de hazırlandığı ortaya çıkacak olan) 2000'lerin stratejik "savunma" konseptinde adı geçen dört bölgede (Batı Avrupa, Ortadoğu, Doğu Asya ve eski SSCB bölgesi) çıkarlarını tehdit edecek küresel güçlerin gelişimini önleyecek adımlarını da derhal atmaya başlamıştı.

İşte Rusya ve Çin'i kontrol altına alma ve bölgedeki etkinliğini geliştirip sağlamlaştırma hedefiyle perde arkasından bu boyalı "devrimleri" gündeme getiren de bu adımlardı.

2005 "Lale Devrimi"

Orta Asya'nın yoksul ve küçük (5 milyon nüfuslu) ülkesi Kırgızistan'da yukarıda ana hatlarıyla ve genel olarak bahsettiğimiz bir konjonktürde 2005'in Mart ayında yoksulluk ve sefalet içinde kıvranan Kırgız halkını da bu durumunu kullanarak arkasına alan darbe girişiminin başında bugün devrilen Kurmanbek Bakiyev bulunuyordu. Ancak tek isim o değildi. İddialara göre Şubat 2004'te bir dizi isim Washington'a çağrılarak bir ay kadar boyunca "eğitim" almış ve "bir dizi konuda" "bilgilendirilmişti". Bu isimler arasında Bakiyev dışında Amangeldi Muraliyev, Ömürbek Tekebayev, Emil Aliyev ve Muratbek İmanaliyev vardı. Bu isimlerin hepsi Bakiyev'in hükümetinde çeşitli bakanlıklar alarak görevlerini gerçekleştirmek üzere işe koyulmuşlardı.

Zira daha önceki yönetiminin ABD açısından suçu büyüktü. ABD'nin Irak saldırısına destek vermemiş, başkent yakınındaki askeri üssünü bölge için merkezi bir üs konumuna getirmesine izin vermemiş, Rusya ile ilişkilerini daha da yakınlaştırmıştı vb. vb. Kısacası tek zenginliği olan jeo-stratejik konumunu (Kırgızistan diğer ülkelerin aksine enerji kaynaklarına sahip bir ülke değildir) ABD ve Rusya arasındaki çelişkiyi hesaba katarak kullanmak istemişti.

ABD için stratejik önemdeki bu bölgede bu küçük ülkenin halkı renkli devrimlerden nasibini alarak yeni bir yönetimle yoksulluğuna son verileceği umudu ve hayaliyle ABD eğitimli yönetimin yanında yer alarak seçimlerde Bakiyev'i büyük çoğunluğu sağlayarak başkanlığa taşımıştı. Ancak bu umutlarının ne kadar boş olduğunu ve kendi payına düşenin sadece yoksulluk ve açlık olduğunu kısa sürede görmek durumunda kalacaktı.

Lale Devrimi dönemi

ABD'nin çıkarları doğrultusunda biraraya gelen Lale Devri yönetimi, kendinden önceki devrimlerde (Gürcistan ve Ukrayna) olduğu gibi ABD için istenilen verimi verdiğini söylemek mümkün değil. Zira Gürcistan'ın, Güney Osetya'ya saldırısının ardından Rusya işgaline uğradığında yalnız başına kalması Rusya'nın bölgede elini güçlendiren bir hamle olarak kalması ve yine Ukrayna'da da seçimlerle turuncu devrimin rengi değişmesi ABD'nin projesinin fiyaskosu olarak da adlandırılabilir. Son olarak bu zincire Kırgızistan da eklenmiş oldu.

Lale devri yönetimi, iktidarda olduğu süre boyunca hem kendi içinde sürekli bir çatışmaya sahne olurken, diğer yandan yolsuzluk, yoksulluk ve zamlarla halkın da hedefi haline geldi kısa süre içinde. Devrik lider Akayev'in bakanları bir blokta toplanarak muhalefet oluştururken, Bakiyev hızla yalnızlaşarak yolsuzluklarıyla baş başa kaldı. Halkın üçte ikisi yoksulluk sınırının altında yaşarken aylık ortalama gelir düzeyinin ise 130 dolar olduğu söyleniyor.

Bu süre içinde başbakanı sürekli değişen Kırgız yönetimi Rusya ile ABD varlığını dengeleme çabası gösterse de ve hatta geçtiğimiz yıl Şubat ayında ABD üssünü kapatma kararı alsa da Washington'un ödediği kira bedelini yükseltip 60 milyon dolar vermesiyle bu karar da tersine dönüverdi. 2005'te devrik başkan Akayev'in Rusya'nın kurmasına izin verdiği tam teşekküllü askeri üssün Kant'ta faaliyetine devam etmesi ise ayrı bir sorun olarak varlığını devam ettirmekteydi.

Sonuç olarak güneyde yaşayan halkın büyük tepkisini alan, en son muhalefet liderlerinden birinin "yolsuzluk" iddiasıyla tutuklanmasıyla sabrı taşıran, böylelikle de muhalefetin elini güçlendiren Lale Devri yönetimi geldiği gibi, yine bir lale mevsiminde iktidarına elveda ya da şimdilik hoşça kal dedi.

Kırgızistan'da şimdiki durum

Nisan'ın ilk günlerinde başlayan, iktidarın polisinin açtığı ateş sonucu yüze yakın kişinin öldüğü olaylar sonucunda tüm resmi binaları işgal ederek başkan Bakiyev'in kaçmasını sağlayan muhalefet, geçici hükümeti kurdu. Bu olaylar sırasında Rusya Kant'taki üssüne 150 paraşütçü indirirken, ülkeye "barış" gücü gönderebileceğini açıkladı. ABD ise Afganistan'daki işgalinde kullandığı Manas hava üssünden Afganistan'a personel sevkiyatını durdurduğunu duyurdu.

Yönetimin sözcüsü durumundaki **Rosa Otunbayeva**, Bakiyev'in kasayı bomboş bıraktığını açıklayarak uluslararası destek istedi. "**Yarın emekli maaşlarını ödemek zorundayız. Sorun ciddi**" derken, yardımcısı Almazbek Atambayev ise mali yardım almak için Moskova'ya gitmiş durumda.

Ancak yine de bu yeni hükümetin tamamen Rusya yanlısı bir politika yürüteceğine kesin gözüyle bakmamak gerek. Zira 2005'te de "Lale Devrimi"nin önderlerinden olan ve Bakiyev hükümetinin dış işleri bakanlığını yapan **Rosa Otunbayeva**, bazı kaynaklara göre ABD için güvenilir bir müttefik olarak görülüyor. Bu kaynaklar kanıt olarak da Lale Devri döneminde dışişleri bakanlığı da yapan Otunbayeva'nın, dönemin ABD Dışişleri Bakanı **Condoleezza Rice**'tan aldığı sözü hatırlatıyor: "*ABD hükümeti Kırgız hükümetinin ülkedeki demokratik süreci ilerletmesine yardım etmeye devam edecek!*" Yine Gürcistan'daki "devrimin" lideri **Mikheil Saakaşvili**'nin Mart 2005'teki şu sözleri de bu kanıtı destekliyor: *"Rosa Otunbayeva geçtiğimiz yıllarda Tiflis'te çalışmıştı ve Abhazya'daki BM ofisinin başıydı… Gül Devrimi sırasında Gürcistan'daydı ve olan biten her şeyden haberdardı…*"

Yine son sürecin aktörlerinden Ömürbek Tekebayev'in adının, yukarıda bahsedilen ABD seminerine katılan isimlerin arasında da yer alması dikkat çekici bir başka yandır. Zaten bugün iktidarı ele geçiren muhalefetin liderlerinin hemen hemen tümü Bakiyev yönetiminde önemli bakanlıkları yapmış isimlerdir.

Bunun yanı sıra nasıl 2005'teki "Lale Devrimi"nin yönetimi Rusya ile ilişkilerini belli bir dengede tutmaya çalışıp ABD-Rusya çatışmasından yararlanmak üzere hesaplar yaptıysa, her iki ülkenin üssüne de yeşil ışık yaktıysa, bu yeni yönetimin de ABD ile ilişki içinde olacağını, direkt Rusya hakimiyeti altında hareket etmeyeceğini öngörebiliriz.

Bu noktada da yine yoksul Kırgızistan halkının durumuna dikkat çekmek gerekiyor. Zira muhalefetin arkasından kendi talepleri için ayağa kalkan ve yönetimin devrilmesinde esas gücü oluşturan halkın payına bu "devrimden" de yoksulluktan başka bir şey düşmeyecektir.

Belki daha da kötü bir senaryo olarak daha yoksul ve muhafazakar güney ile daha az yoksul ve seküler kuzey arasında ileriki süreçlerde bir çatışma yaşanması da muhtemeldir. Her ne kadar etnik ya da dini bir fark olmamasından kaynaklı bu olasılık daha düşük görülse de emperyalistlerin çıkarları için halkı birbirine kırdırma ve "böl parçala yönet" politikalarında bir piyon olarak kullanma hamlelerinin sonucunun buraya evrilmesi kimseyi şaşırtmayacaktır.

IRAK'TA ABD SEÇİMİ!

TC bir yandan Irak'la "ekonomik çıkarları üzerinden yakın ilişki kurmaya çalışırken diğer yandan trilyon dolarlık petrol rezervinin Kürtlerin denetimine geçmesinin ve bunun Kürt ulusal sorununda Türkiye Kürdistanı'na dönük olası yansımalarının tedirginliğini yaşamaktadır.

Irak'ta işgal sonrası ikinci ulusal seçim 7 Mart'ta gerçekleştirildi. ABD'nin hem bölgedeki kontrolünün güçlenmesi hem de yeni işgal planlarını hayata geçirebilmesi işgali altındaki ülkelerde sağlayacağı "istikrara" doğrudan bağlı durumdadır elbette. Irak seçiminin sonuçları da bu anlamda ABD'nin istediği doğrultuda yani gruplar arasında belirli bir denge sağlanarak belirlenmiştir. Seçimde bu sonuçların alınması kadar bundan sonrasında hükümet kurma işlemi sırasında yaşanacak pazarlıkların ne yönde ilerleyeceği ülkenin "iç istikrarını" kabul edilebilir seviyede tutmak için önemli olacaktır. Öyle ki bu grupların anlaşamaması ülkeyi, bütün bölgeyi etkiyecek derin bir çıkmaza sürükleyip parçalanmaya götürebilir. Bu bir seçenek olsa da şu dönem işgalcilerin ve kimi bölge ülkelerinin yaşam bulmasını istediği bir seçenek değildir. İşgalcilerin istedikleri bölge zenginliklerini yağmalayıp ülkelerine aktarırken en az sorunla gerçekleştirebilecekleri bir ortamı sağlamaktır.

Irak seçimlerine dönersek seçimlerde en büyük hayal kırıklığını Kürt cephesi yaşadı dersek abartılı bir yaklaşım olmaz. Irak'ın zenginliklerinin büyük bir bölümünü barındıran Kerkük, Musul vd. tartışmalı bölgelerinin geleceği, yıllardır bir sonuca bağlanamamakta, belirsizliğini korumaktadır. Kürtler bu bölgelerin kendilerine ait olduğunu iddia edip Kürdistan Federasyonu topraklarına dahil etmek istese de ülkedeki diğer güçlü etnik gruplar bu zenginliklerden alınacak payı Kürtlere bırakmak niyetinde değil. Bu süreçte gelinen noktada bunun böyle olmadığı da açıktır.

Hazırlanan seçim yasasının da etkisiyle güç kaybına uğratılan Kürtlerin (2005'i 2. olarak tamamladıkları seçimlerden bugün 4. sıraya düşürüldüler) bu bölgeler üzerindeki pazarlık ve baskı gücünü zayıflatmıştır. Yine Kürtlerin 2005 seçimlerinde 275 sandalye sayısına çıkan parlamentoda temsil sayısı 58 iken bugün 325 sandalye sayısına çıkan parlamentodaki temsil sayısı 56'ya düşmüştür. "Musul, Kerkük, Xanegin, Diyala gibi eyaletler bu açıdan dikkat çekiyor. Kürt listelerinin Xanegin'de hiç varlık gösterememesi Diyala'da sadece 1 parlamenter çıkarması, Musul'da 8 sandalyeyle yetinerek hezimet yaşamaları, 'Kürdistan kalbi' dedikleri Kerkük'te ancak yarı oranında sandalye sayısı kazanmaları" (Günlük Gazetesi, 30 Mart 2010) Irak'ın "istikrarı" için işgalcilerin uygulamak istediği planla örtüşen bir özellik taşıyor. Nitekim İyad Allawi'nin lideri olduğu listenin sürpriz denilecek bir şekilde iki sandalye sayısıyla (91) Nuri el Maliki'nin liderliğini yaptığı koalisyonu (sandalye sayısı 89) geride bırakması da bunu destekler nitelikte. Her ne kadar Maliki seçim sonuçlarını kabul etmeyip hile vb. nedenlerle oyların yeniden sayılmasını istese de ne seçim kurulunun ne esas belirleyen olan ABD'nin ne de BM Irak temsilciliğinin seçim sonuçlarıyla ilgili açıklamaları Maliki'nin talebini olumlar niteliktedir. Aksine seçim sonuçlarından oldukça memnunlar ve herkesin bu sonuçları kabul etmesi gerektiğini dillendiriyorlar.

Kürtlerin seçimlerdeki güç kaybından en fazla memnun olan ülkelerin başında TC olduğunu biliyoruz. Dışişleri Bakanlığınca yapılan açıklama da bunu doğruluyor. Açıklamada "Türkiye Irak'ta seçimlerle başlayan bu dönemde yeni hükümetin halkın özgür iradesini yansıtacak şekilde bir an evvel kurularak ülkenin bekleyen sorunlarının siyasi yöntemlerle çözümüne eğilmesini temenni etmektedir… Bu vesileyle demokrasiyi sahiplenen tutumu nedeniyle Irak halkını bir kez daha kutlarız" denilerek (Taraf Gazetesi, 28 Mart 2010) seçim sonuçlarından duyulan memnuniyet ifade edilmiştir. TC bir yandan bu ülkeyle "ekonomik çıkarları üzerinden yakın ilişki kurmaya çalışırken diğer yandan trilyon dolarlık petrol rezervinin Kürtlerin denetimine geçmesinin ve bunun Kürt ulusal sorununda Türkiye Kürdistanı'na dönük olası yansımalarının tedirginliğini yaşamaktadır. Bu nedenle petrol alanlarında (özellikle Kerkük'te) Kürtlerin etkinliğini kırmaya ya da azaltmaya dönük faaliyet yürüttüğü bilinmektedir.

Seçimlerin Irak'taki dengelerin yeniden kurulmasının bir aracı olduğunu düşünerek ABD'nin bu seçimlerde neden **Allawi'**yi öne çıkardığının yanıtını vermeye çalışalım. Ama bundan önce bir önceki seçim döneminde başbakan olarak neden Maliki seçilmişti sorusunun yanıtı üzerinde duralım.

ABD, Irak'ı işgal ettikten sonra iktidarı Kürtler ve Şiiler arasında paylaştırmıştı. ABD'nin Şiileri iktidara getirmesinin önemli nedenlerinden biri Saddam döneminde yoğun baskı altında tutulan Şiilerin Saddam'ın devrilmesinden çıkarının olması, onları ABD'yle iş yapabilir hale getirmesi, ikincisi ise ABD'nin Irak'taki Şiileri İran'a karşı saflarına katmak, Şiileri bölerek İran'ın tecridini artırıp bölgede zayıflatmak istemesiydi. Ancak bu konsept Irak'ın ya da bölgenin bütününü düşününce başarısız oldu ve yeni seçenek olarak Allawi öne çıkarıldı. ABD Allawi aracılığıyla daha kapsayıcı bir Irak yönetimi peşinde. Allawi'nin öne çıkarılmasını ABD'nin yanı sıra Türkiye (Türkmenlerin oylarını yönlendirerek) ve İran'la olan çelişkisi nedeniyle Suudi Arabistan da desteklemiştir.

Allawi yeni konseptin uygulayıcısı olarak ülkede belli etkinliğe sahip bütün grupların içinde olduğu kapsayıcı bir hükümet kurma peşinde. Grupların birbirleriyle olan çelişkilerinin en azından şimdilik rafa kaldırılıp ortak çıkarlarda buluşup buluşamayacakları, hükümeti kimlerin nasıl kuracağı, hassas dengeler üstünde ömrünün ne kadar olacağı da yakın zamanda ortaya çıkacaktır.

ÖLÜMCÜL TUZAKLAR

Kathny Bigelow adlı kadın yönetmenin "Hurt Locker"/"Ölümcül Tuzak" adlı savaş filmi, 82. Oscar Ödül Töreninde en iyi film ve en iyi yönetmen de dahil toplam altı ödül aldı.

Bu ödüllendirmenin en çok konuşulan yanını, ilk kez bir kadın yönetmenin, "en iyi yönetmen" olarak ödüllendirilmesi oluşturdu. Filmin kendisi, böylece yönetmenin gerisinde kalmış oldu. Ancak film üzerine yine de epeyce yazıldı-çizildi. Filmi doğru okuyanların ortak noktasını ise ödülün filmden ziyade (işgale) **savaşa** verilmiş olduğuydu.

Tıpkı Nobel Barış Ödülü'nün işgal savaşlarını yaygınlaştırma eğilimini gizlemeyen, bu eğilimi hayata geçirmeye dönük adımları hızlandıran, ABD tarihinin en büyük savaş bütçesine onay veren Obama'ya verilmesi gibi. **İşgal savaşları bu kez de "Ölümcül Tuzak" ile kutsanmış oldu.** Ölümcül Tuzak'ın ne anlama geldiğini dünya mazlum halkları artık çok iyi biliyor. Çünkü emperyalistler ve onların yerli işbirlikçi ve uşakları her fırsatta halklara "ölümcül tuzaklar" kurmayı sürdürüyorlar. Özellikle de Ortadoğu halkları, işgallerle ölüm tuzaklarına düşürülüyor. Afganistan ve Irak işgallerinde kurulan ölüm tuzaklarında her gün onlarca-yüzlerce Iraklı, Afgan yaşamını yitirmeye devam ediyor. 2001'de 11 Eylül saldırılarının ardından "terörle mücadele" adı altında hız verilen işgal politikalarının, uzunca zamandır Af-Pak Projesi kapsamında genişletilmeye çalışıldığı, işgalin Pakistan'ı da içine alacak şekilde yayılmak istendiği biliniyor. Özü halkların-direnen halkların "terörist" ilan edilmesi olan "terörle mücadele" bahanesi ile Pakistan aylardır ABD tarafından bombalanıyor, iç çatışmalar kızıştırılıyor.

Kaybetme politikası, egemen sınıfların muhaliflerine dönük on yıllardır hayata geçirdiği politikalardan biridir. Bu politika en yoğun olarak, 70'li yıllarda çok sayıda Latin Amerika ülkesinde hayata geçirildi.

Ancak Pakistan'da yaşananlar sadece bunlar değil. Geçtiğimiz günlerde "terörle mücadele" adı altındaki saldırıların başladığı 2001'den bu yana, Pakistan'da kaybedilen insan sayısının 8 binden fazla olduğu bilgileri yansıdı kamuoyuna. Bunların büyük bölümünden gözaltına alındıktan sonra bir daha haber alınamamış. 750 kişinin ise Afganistan'daki ABD'ye ait Bagram Üssü'ne götürüldükten sonra akıbetleri hala ortaya çıkmamış. "Kayıp" olanların birçoğu, işkence merkezlerinde, aynı dönem buralarda tutulanlar tarafından görülmüş. Bir bölümünün işkence merkezleri arasında dolaştırıldıktan sonra "kaybolduğu", bazılarının da helikopterlerden atılarak katledildiklerine dair güçlü kanıtlar olduğu söyleniyor.

Ancak ne kanıtlar ne de tanıklıklar kayıpların akıbetlerinin açığa çıkarılmasına yetmiyor, yetkililere yapılan tüm girişimler sonuçsuz kalıyor. Ama şimdilik!

Çünkü Afganistan'da kaybedilenlerin yakınları, yakınlarının akıbetlerini öğrenmek için örgütlenmeye başlamışlar. Kayıplara ilişkin yukarıdaki bilgileri, kayıpların varlığını kamuoyu geçenlerde onlardan öğrendi. Yakınlarının akıbetinin açığa çıkarma çabalarına hız verdiklerini ilan ettiler.

Kaybetme politikası, egemen sınıfların muhaliflerine dönük on yıllardır hayata geçirdiği politikalardan biridir. Bu politika en yoğun olarak, 70'li yıllarda çok sayıda Latin Amerika ülkesinde hayata geçirildi. Şili, Arjantin, Uruguay gibi ülkelerde, emperyalist müdahalelerle işbaşına gelen-getirilen faşist askeri vb. diktatörlükler CIA ile işbirliği halinde yaptıkları operasyonlarla on binlerce muhalifi "kaybettiler". Kayıp olanların büyük bölümü, gizli işkencehanelerde ya işkencede ya da uçaklardan okyanusa atılarak katledildi.

Bu ülkelerdeki kayıpların varlığından da dünya kamuoyu kayıp yakınlarının sayesinde haberdar olmuştu. Özellikle de Arjantinli Plaza De Mayo anneleri uzunca yıllar gerçekleştirdikleri eylemlerle, kaybetme politikasının teşhirinde, bu politikadan geri adım atılması da önemli bir rol oynadılar. Dahası kayıplar mücadelesinin simgesi oldular.

MART KIZILLIĞINI, TARİHE NOT DÜŞÜLEN DİRENİŞİNDEN ALIR...

Sınıf mücadelesi içerisinde tarihin ilerleyen zaman dilimine her daim not düşülür unutulmamak için. İşte ülkemiz açısından da Mart ayının bu yönlü önemi vardır. Topluma unutturulmaya çalıştırılan izler silinmek istense de bu bilincin önemli olduğunu biliyoruz. Bu bağlamda DEKÖP Ulm olarak Mart ayında yaşanmış olan katliam ve direnişleri unutmamak ve yeni nesillere taşımak için seminer düzenlendi.

Bir saat süren sunumu yapan yoldaş şu konulara değindi; 12 Mart 1971 Askeri Darbesi, 30 Mart 1972 Kızıldere katliamı, 16 Mart 1978 Beyazıt katliamı, 13 Mart 1982 idam sehpasına giden üç devrimci (Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar), 16 Mart 1988 Halepçe, 12 Mart 1995 Gazi Direnişi ve Newroz.

Gösterilen sinevizyon ve konuşmacılara verilen söz hakkıyla seminer son buldu.

(**Ulm Mücadele okurları**)

Evrensel Bakış

Batı Avrupa'daki çalışmalarımıza kısa bir bakış -2-

"Kapı dışarı edilme" fikri yalnız yerli halklar içinde olan yaygın bir düşünce değildi. Kapitalistler hemen bunun pratik uygulamasına geçmişlerdi. Örneğin 1983 yılında Almanya'da "**geriye dönüş teşvik yasası**" çıkarılarak işsiz ve yaşlanmış olan yabancılara bir daha gelmemek üzere geri dönüşler için maddi yardımda bulundular. Bununla da kalmayarak çalışma ve oturma haklarında kısıtlamaya gidildi.

Bu pratik adımlar "yabancı işçiler", "misafir statüsü" tanımlamalarına uygun adımlardı. Göçmen işçilerin, yerli halklarla kaynaşmaması, sınıfsal eksenli bir dayanışmanın yaratılmaması, öngörülen bu politikaların hayat bulmasını daha da kolaylaştırıyordu. Her şeyden önce göçmenlerin "geçici işçi" olarak görülmesi hem onlara karşı mesafeli bir duruşa yol açıyordu hem de kriz ve işsizlik dönemlerinde ilk kurtulmak gereken topluluklar olarak görülmesini sağlıyordu. Nitekim bu yaklaşım süreç içinde yabancı düşmanlığına evrilecek ve yaşanan işsizliğin nedeni emperyalist-kapitalist sistemin krizine değil **göçmen işçilerin** varlığına bağlanacaktı. Bu da kaçınılmaz olarak ırkçı-şoven saldırıların artmasına neden olacaktı.

"*Yaşamın sadece 'konukluk' düzeyinde algılanması, doğal olarak göçmenlerin o ülkenin sosyal, kültürel ve politik yaşamına katılmalarını da engelledi. Böylece, yerli halktan kopmuş, kendi benzerleri (memleketlileri) ile 'geçmişi' yapay bir biçimde yaşatarak 'kesin dönüş' yapacakları günü beklemeye başladılar. Bu kesin dönüş umuduna saplanıp kalanlar, göç sürecinin karmaşık sorunlarına yanıt aramaktan kaçtılar ya da sorunları erteleyen, dışa kapalı bir yaşam modeli geliştirdiler. Bu kapalı ya da içe dönük yaşam modelini benimseyip de yerli kültüre açılanların çoğu da gerekli bilgi ve birikimlerden yoksun oldukları için sosyal ve kültürel süreçlerde ve bu süreçleri belirleyen karar organlarında maalesef fazla etkin olamadılar. Bu model -özellikle Türkiyelilerde- içinden kopup geldikleri ve 'bir gün geri dönecekleri'ni umdukları ülkelerinin ahlaki, kültürel ve dinsel normlarını, değer yargılarını çok daha tutucu bir biçimde barındıran bir tür sırça köşke benziyordu. Birinci kuşak göçmenler, içinde büyüdükleri toplumun normlarını benimsemeye başlayan yeni kuşakları da bu 'sırça köşkte' yaşamaya zorladılar.*" (**Age. Sf.8**)

Yukarıdaki anlayış çerçevesinde tartışmaları biraz daha somutlayacak olursak; Her şeyden önce göçmen işçiler ile yerli halk arasında var olan kültürel ve dini farklılıklar, kültürel ve dini anlaşmazlıklara neden oldu. Dil sorunu anadilde eğitim talebine gereken olumlu yanıtın verilmemesi ve eğitimde fırsat eşitliğinin yaratılmaması, işsizlik olgusundan en çok göçmen işçilerin etkilenmesi ve zor işlerde çalıştırılması vb. nedenler aralarında var olan güvensizliğin daha da derinleşmesine yol açtı. Aralarındaki bu kopukluk, var olan içe kapanıklığı körükledi. Tüm bu faktörler göçmenleri içe dönük bir yaşama sevk etti. İçe kapalılık geldikleri ülkelerde edindikleri **tüm geleneklerin bağnaz bir tarzda korunması** anlamına geliyordu. İslami örgütlenmelerin bu denli geniş kitlelere ulaşmasının nedenlerinden biri bu kapalı yaşam tarzının sunduğu imkanların oynamış olduğu roldür.

Açık olan şu ki; daha çok dini ve feodal değer yargılarıyla harmanlanmış kültürel bir şekilleniş kendi dışında olan herkese kuşkuyla kaygıyla yaklaşır. Kuşku ve kaygıların devamı diğer halklardan uzak durma anlamına geliyordu. Bu duruş objektif olarak ırkçı-şoven yaklaşımların gelişmesine, bu yönlü yürütülen karşı propagandaların etkin olmasına hizmet ediyor. Çünkü tanıma eylemi karşılıklı bir iletişimle olur. İletişimin olmadığı bir yerde tanıma ve anlama eylemi de sakatlanır. Nitekim göçmen işçiler içinde kuşaklar değiştikçe, bulundukları ülkenin halkıyla ilişkiler daha da gelişmeye başladı. Dil sorununun çözülmesi ile kurulan sosyal ilişkiler yaşanan kültürel etkilenmeler, günlük yaşamın üzerindeki etkileri de kaçınılmaz hale getirdi.

Hiç şüphesiz bu değişime en çok itiraz edenler içe kapanık yaşam tarzına hapsedilmiş, ahlaki, dini ve kültürel değerleriyle yaşamayı vazgeçilmez bir hayat tarzı olarak gören aile büyükleri ve eski kuşağın temsilcileridir. İşte **kuşak çatışması** tam da burada başladı. Kuşak çatışmasını eski ile yeni arasında bir çatışma olarak görmek yanlıştır. Kuşak çatışmasının temelinde yatan eski gelenekleriyle yaşamak isteyen kuşak ile buna uygun yaşama uyum sağlamayan yeni kuşaklar arasındaki bir çatışmaydı. Yeni kuşak yaşadığı ülkenin yerli halkıyla daha iç içe ve geleceğini bulunduğu bu zemin üzerinde ararken, eski kuşak tüm bunlara itiraz ediyordu. Bu durumu değerlerine yabancılaşma olarak algılıyordu. Bu da çatışmaları ve kopuşları beraberinde getirdi. Özellikle kapitalizmin "özgürlük" adı altında şekillendirdiği bencil bireyci yaşam tarzı, yeni kuşaklara daha cazip geliyordu. Bunun en büyük nedenlerinden biri geleneksel aile yapısı içinde baskılanmış yaşam tarzının yarattığı ortamdı. Bu ortama tepki özellikle gençliği bir arayışa, **yaşadığı toplumun bir parçası olma pratiğine** sevk ediyordu. Bu kendi içinde anlaşılır bir durumdu.

Şöyle ki sınıf bilincinden yoksunluk, toplumsal sorunlara karşı duyarsızlık burjuva bireyciliğini körükler. Okulda, işyerinde görsel medyada bu düşünüş tarzıyla şekillenen gençliğin, geleneksel bir aile ortamına uyum sağlaması veya ileri düzeyde sorumluluk alması oldukça zordur. Özgürlüğü emek mücadelesinde, ezilenlerin kurtuluş mücadelesinde bir damla olma zemininde değil, bireysel maddi değerlerde ve eğlenmede arayanlar böyle bir yaşamın olduğu ortamlarda kendilerini bulmaları gayet anlaşılır bir şeydir.

Özet olarak eski kuşak ile yeni kuşak arasında değişen düşünüş tarzı, özlem ve istem farklılığı karşılıklı bir çatışmanın zeminini yarattı. Bu çatışmanın doğru bir zeminde yükselmediği kesindir. Yani geleneksel değer yargıları ve yaşam tarzıyla burjuva yaşam tarzından beslenen bireyci yaşam arasındaki mücadelede ortaya her halükarda olumlu sonuçlar çıkmayacağı kesindir. Ve yaşanan da budur. Bu yaşamın ortaya çıkardığı diğer bir olguysa, ikinci yolu seçenlerin ortak geleceklerini her bakımdan bulundukları ülkelerde aradıkları gerçeğidir. Tüm yatırımlar geleceğe dönük planlar bu eksen de odaklanmıştır. Tabiî ki bu geldikleri ülkelerle her yönüyle bağlantılarının koptuğu anlamına gelmez. En azından belli kesimler için bu çok açık ve net olan bir olgudur.

Net olan diğer bir olguysa, yeni kuşaklar ailelerinin mensup oldukları halkın ulusal, dinsel, kültürel kimlikleri ile bulundukları ülkelerin değer yargıları ve yaşam tarzı arasında sıkışmış olmalarıdır. Bu durum gençliğin belli bir kesimini ulusal ve dinsel kimliklere odaklanmasına vesile olurken kimi kesimlerde ise, ailelerinden bir kopuşa neden olmaktadır. Bulundukları ülkelerdeki gençliğin yaşam tarzına uygun bir yaşam tercih edilmektedir. (**Devam edecek**)

YÜRÜYÜŞ DERGİSİ VE PC'YE YANIT 2

NAFİLEDİR YALAN VE YANILTMA, GERÇEKLER ACIDIR, ACITIR!

Söylediklerini yapmak, yaptıklarını savunmak...

PC, özeleştiri ruhuna aykırı davranmakta ve sadece ölülere ait "hatasızlık" ile övünmektedir! Diyalektiği, yaşamın canlılığını propaganda uğruna bir cümlede öldüren bu yaklaşım basit bir göz aldatma pratiğidir. Hatayı, zaafı "benden değil" deyip dışlayacaksın ve yoluna güya hatasız devam edeceksin, buna da herkesi ikna ettiğini sanacaksın!... Bu yabancısı olduğumuz bir ele alış değil… "Yaptığını her hal ve durumda savunmak" PC'nin sorunlu özelliklerinden birisidir sadece. Ancak bu tartışmayı çok da gerekli görmüyoruz. Şimdi gündeme getirmemizin nedeni, bir yanlışı, kendine övgü içeriğindeki propagandaya malzeme yapmasıdır. Devrimci ahlakla örtüşmeyen bu üslubu teşhir etmek gerekmektedir.

Evet, biz hatalarımız olduğunu kabul edenlerdeniz. Zaaflarımızla da savaştığımızı savunuyoruz. "Her yaptığımızı savunuruz" diye dogmatik bir düşünüşe karşıyız. Yaptıklarımızı eleştirir, hatalarımızdan arınmaya gayret eder; bunun için özeleştiriyi varlığımızın temel araçlarından biri sayarız. Özeleştiri vermek sorumluluktur, ciddiyet göstergesidir. Kendinizi "söylediklerini yapan, yaptıklarını savunan devrimciler" olarak tanımladığınızda aldatma oyununa girmiş olmaktasınız. Bu, sorumsuzluğu da beraberinde getiriyor. Yaşadığınız da öz itibariyle bunun sonucu değil midir?

Hapishane direnişi ne ÖO eleminden ibaret görülebilir ne de ÖO salt PC'nin ve hatta o eylemde şehit düşenlerin/can feda edenlerin silahı olarak kavranabilir. Her ne kadar ÖO'na başlanması ve devamında PC'nin izlediği politika belirleyici olmuşsa da böyle bir sonuç çıkarmak doğru değildir. Bu manada ÖO'nun saldırılara barikat oluşturma bakımından taşıdığı değerde PC'nin hanesine yazılabileceklerin çok daha fazlası, eylemin erken başlatılmasından yanlış tutumlarla sürdürülmesine kadar bir dizi olumsuzlukta devreye girmek zorundadır.

Komünistler, hapishane direnişlerinin her zaman en önünde yer almıştır ve politikasında asla teslim olmak veya ölümden korkmak/çekinmek bulunmaz… Bu direnişlerdeki eylem biçimleri çeşitlidir. ÖO belli koşullarda gündeme sokulacak etkili bir silahtır. Ama ÖO için "belirleyici bir yere sahiptir" tespiti yapmak doğru değildir. Son direnişlerdeki beklenmedik derecede uzun süreli ÖO, önemli bir kesim nezdinde bu eylemi olması gerekenden farklı bir noktaya taşımış olabilir. Ama bu doğru bir düşünce değildir. Bunu temel alan bir politika sürdürülebilir de değildir.

Biz komünistler için bu eylem bir son tercihtir ve genel olarak kesin hatlara sahip olmalıdır. PC ise eylemlerini ölümden korkmamanın, dolayısıyla direnişin de tek ölçütü kabul eder gibi tartışıyor, eleştiriyor, saldırıyor. Politik bakımdan bir acizleşmedir bu. Çünkü bu, **hareket sahasını daraltan, bütün süreci kavramaktan ve ona göre konumlanmaktan uzak bir duruşu** beraberinde getirir. Olası saldırıların çeşitliliği ve devamlılığı karşısında bu duruş (sonuç olarak) yenilmeye mahkum olur! Şimdi saçılmakta olan saldırı ifadeleri, suçlamalar ve hatta aşağılamalar ise bu aciz duruşun sonuçlarıdır sadece…

Şöyle deniyor söz konusu yazıda; "Aslında direnişe nasıl başladılarsa, öyle de bırakmışlardır. Sürecin zorlamasıyla direniş saflarına savrulanların, direniş saflarından kopuşu da benzer bir savrulmayla olmuştur. Ödenen bedellerin ağırlaşması, direnişin yıllara yayılmasıyla birlikte, bu kez bir başka savrulma yaşayıp direnişten uzaklaşmışlardır. Fakat bu gerçeklerden bahsedilmiyor. Peki ama Nergiz'in uğruna ölümsüzleştiği direnişin akıbetinden (ne kadar sürdü, kaç şehit verildi, kimler bıraktı, kimler sürdürdü???) bahsetmek, öncelikle Nergizler'e karşı duyulması gereken bir sorumluluk değil midir? Öyledir! Ama bunu yapmıyor, yapamıyorlar.(…) Devrimci politika, yerinde, zamanında alınmış direniş kararlarıyla, politik ve pratik önderliğiyle Nergizler'in gücünü, yenilmezliğini açığa çıkartıp devrimi ve sosyalizmi savunmuştur Büyük Direniş boyunca." (Sayı: 193)

Yukarıda sözünü ettiğimiz acizliğin bir yansımasıdır buradaki cümleler. Bu anlayışa bakılırsa direniş sadece ÖO eleminden ibaret ve ÖO da sadece "Büyük Direniş"in (BD) bir aracı! Başka bir direniş yok, arkadaşlar, "BD dışında ÖO yok" demektedir. Bu propagandayı sadece kendilerine yapıyor olmalılar. Aslında sorumsuzluk bu yaklaşımın kendisindedir! Sözü geçen kitabın amacı, içeriği, "BD"yi anlatmak değil ki! Hangi akla hizmet "eksik anlatım"dan bahsediyorsunuz? Kitabın amacı ve konusu adından bellidir oysa. Nergiz'in hangi politikanın sonunda eylemci olduğunu ve şehit düştüğünü bu şekilde karartma hakkına sahip değilsiniz ve asla olamazsınız. Kendilerine göre saptanmış bir içerikten yola çıkarak kitapta olmayanlardan söz etmek ve tek bir akımın yol göstericiliğini, politikasını, pratiğini propaganda edip kitabı horlamak, değindiğimiz aciz duruşun basit bir sonucudur. Bu, onun ne derecede geri bir duruş içerdiğini de somutlaştırmıştır. Geri ve zaaflıdır.

Direnişe "savrulma" ve "terk etme"...

Geridir; politikayı tek tipleştirip dayatmacılığı esas almaktadır. Zararlıdır; dayanışmaya tek yanlı bakmaya neden olmaktadır; "beni takip edin" öncülüğünü meşrulaştırmaktadır. Alıntıladığımız cümlelerdeki dikkat çekici kelimelerden biri "savrulma"dır. Bu kavramı kullanan arkadaşlar ya dönemin tartışmalarını, belirlenen farklı politikaları, direniş biçimlerini bilmiyorlar ya da bilmezden geliyorlar! Şimdiki eleştirilerde daha net görüldüğü gibi arkadaşlar tek bir direniş biçimi olduğu iddiasındalar ve dönem boyunca bunu dayattılar, sonuçta bu nedenle birliği de yıkıma uğrattılar. Sözünü ettikleri *"direniş saflarına savrulma"* yani ÖO eylemine katılım, iddia ettikleri gibi tasarlanmamış ve kendiliğinden gelişen bir tutum değildir. Çok daha önceleri ve belli şartlarda başvurulması gereken eylem biçimi olarak saptanmış bir tutumdur.

ÖO'dan çekilme kararı koşulların bir gereği olarak ileri sürülmüş, çoğunluğun da desteğini almış, üstelik doğruluğu kanıtlanmış, ayrıca gecikmiş/geciktirilmiş bir karardır. Süreci bütünlüklü olarak inceleyen ve bilenler belki eleştirebilir ama bir savrulmadan bahsetmezler. Hele *"direniş saflarına savrulmak"* ve *"direniş saflarını terk etmek"* gibi acizlik ürünü bu kavramları sadece garipserler. Zira bunlar kendini propaganda etmenin ürünüdür ve devrimci saflardan uzak kalması gereken bir tutumdur.

Direnişi tek bir akımın yol göstericiliği, eylemliliği, politikası ve pratiği olarak tanımlayıp Nergizlerin gücünü açığa çıkartmaktan bahsetmek ise, tüm yukarıdaki anlayışın devamı olarak sadece "basitlik" olarak tanımlanabilir. Kuşkusuz bu anlayış, sonuç olarak aynı koşullarda, aynı saflarda ve hemen hemen aynı biçimlerdeki direniş içerisindeyken bu aymaz tutumu savunduğunda ciddi bir çelişki içinde olduğunu da göremiyordur. Eğer sonuç buysa, bu kavramlar ve ithamlar, en azından ağır değil midir?

Az da olsa bir haksızlık, dolayısıyla subjektivizmden bahsetmek gerekmez mi? Kendini övmenin, övmek için her şeyi kullanmanın bir sınırı yok mu? Anlaşılan yokmuş! **O halde sınırı çizmek gerekir…** Devrimci hareket sizden ibaret değildir, direniş sizin tanımladığınızdan daha zengin ve derindir, şehitlerin gücünü açığa çıkartan aynı zamanda onların kendi bilincidir ve içinde bulundukları politikadır; sözünü etmekte olduğunuz direnişin akıbeti ise; bütün birlik çabalarını engelleme, olmadı sürüncemeye sokma, olmadı daha ilk anda sabote etme gayretlerinize rağmen sürmektedir.

Alıntıladığımız cümlelerdeki Nergiz'e dair kullanılan ifadeler onun bir "BD" eylemcisi olarak yorumlandığını göstermektedir. Zaten Nergiz ile siyasetini ayrı tutan başka cümleler okumak da mümkündür. Nergiz'e dair bu yorumlar öfke sebebidir. Arkadaşlar onun son direnişinden, eleminden ibaret olmadığını ve son direnişinde de hemen **her zaman yaptığı gibi** görevini yerine getirdiğini silikleştiriyorlar. Onun asla kopmadığı siyaseti ile arasına konan "mesafe"yi; direnişi, örgütlülüğü kavramayanların saygısızlığı olarak kabul etmek gerekir!

Direnişe, Nergiz'e dair yazılanlar aramızdaki büyük farkın **derinliğini** de göstermektedir. Bunun elbette **hep** farkındaydık. Bununla beraber kendini övmede, olumlulukları sahiplenip olumsuzlukları özeleştirisiz dışlamada bu seviyede uçlaşmanın bir nedeni olmalıdır. Aksi halde sokak eylemlerini anlatırken vicdanı tamamen terk etmeniz, bilinçli bir biçimde direnişleri horlamanız, omuz omuza direnişleri dahi bugün yalanlamanız açıklanamaz. Gerçekten de Bayrampaşa ve Ümraniye'de yaşananlar anlattığınız gibi midir? Direnmenin ölçütü olarak şehit aramanız ve dolayısıyla direnişlere şaibe sokmanız hangi amaca dönüktür ve ne derecede ahlakidir? Geçmişi muamma içinde bırakmak geleceği karartmaktır, bilmiyor musunuz?

b) Şadi'nin Röportajı

Bayrampaşa ve Ümraniye'deki direnişler hakkında PC'nin ileri sürdükleri gerçekten vahimdir ve üzücüdür. Üzerinde durup amaç açığa çıkartıldığında ise cevap gerektirecek denli öfkelendiricidir. İlgili bölümleri söyleşi ve yazılardan aktaralım ve bunları değerlendirelim; PC'nin "gerçekler"den neyi kastettiğini görelim, amacını anlayalım.

Kendisiyle söyleşide Bayrampaşa'daki direnişi anlatan Şadi Özpolat şunları söylüyor "… *Bu andan itibaren, koridorun en başındaki 1. Koğuşta kalan kadın yoldaşlarımızdan ve 2 ile 11. Koğuş arasında kalan diğer siyasetlerden tutsaklardan haberimiz olmadı. Fakat, kadın yoldaşlarımız* burada (1. Koğuştan söz ediliyor/bizim notumuz) *yakılıyorken, çok sayıda kadın yoldaşımız yanarak ağır şekilde yaralanırken, diğer solun bulunduğu koğuşlarda ciddi bir yaralanma bile olmaması, buralarda yaşananlar hakkında da fikir vermeye yeterlidir…*

"*Eğer hapishanelerde tutsaklar teslim alınacaksa, bunun yolu DHKP-C davası tutsaklarını teslim almaktan geçtiğini devlet açık biliyordu…*

"… 19 *Aralık öncesi dışımızdaki siyasetlerin çoğunluğunun F tipi saldırısına karşı direnme kararlılıkları yoktu, bunu ölüm orucu direnişinden kaçarak gösteriyorlardı. 19 Aralık günü de durum değişmedi, saldırı karşısında etkisiz bir tavır içinde oldular. Düşman onlara özel olarak katletme hedefiyle saldırmadı, onlar da başta aldığımız geniş alana yayılma kararlarının aksine, pasif bir direniş içinde oldular.*" (Yürüyüş, 13.12.2009, sayı 198)

Bu anlatım ve söylem PC'nin gücünü gerçeklerden değil ama propagandadan almaya odaklanmış kültürünün çıplak dışa vurumunu temsil etmektedir. Özpolat'ın bu kültürü ifade etmede yeterince heveskâr, iştahlı davrandığını görmek, direnişte onunla aynı saflarda yer almış *"diğer sol"*un üyeleri için ayrı bir ıstırap olsa gerek. Bu, sırtından hançerlemek gibi bir şey! Sadece bir husus bu ıstırabı bir an olsun dindirebilir: Bu kültürü tanıyor olmak!...

Benzer kültürü/söylemi "Nergiz" adlı kitaba yönelik "değerlendirme"lerde, Ümraniye'deki direniş için okumuştuk; "… *Cepheli tutsakların bulunduğu yerlere, Nergiz'in de vurguladığı gibi yoğun olarak yöneliyorlardı. Bunun böyle olacağını bilen diğer grupların tavrı ne olmalıydı peki? Elbette, ÖO direnişçilerini savunmak temelinde bir karşı koyuş sergilenmeliydi. Ama içinde TKP/ML'nin de olduğu gruplar, direniş boyunca Cepheli tutsakların bulunduğu koğuşlardan uzak kalmayı tercih etmişlerdir. Direniş sırasında şehit düşenlerin hepsinin Cepheli tutsaklardan oluşunun bir nedeni de budur…*" (Sayı 193)

Bu cümlelere yansımış "benci" kültürün PC'deki yaygınlığı çok açık. Devrimciler arasındaki tartışmaların kimi zaman bu karaktere bürünmesi elbette ki can sıkıcıdır. Ancak bunun sınıf mücadelesinin bir gerekliliği ve sonucu olduğunu unutmamalı, soğukkanlı davranmalıyız. Kısacası, öncelikle bunun yabancı olmadığımız, defalarca karşılaştığımız küçükburjuva kültür olduğunu bileceğiz. İkincisi, bu kültürü büyük bir "başarıyla" temsil etmekte olan Yürüyüş'e soğukkanlı yaklaşacağız!

Varlığını DHKP-C'ye borçlu olmanın dayanılmaz ağırlığı...

Değerlendirmeye Özpolat'ın "eğer" ile başlayan cümlelerinden başlayalım. Zira buradaki ifadeler kafa karıştırıcı ya da kafası karışık olanların etkileneceği cümlelerdir. Özpolat *"devletin açık olarak bildiği"* bir olgudan bahsediyor, yani "olgu" düşman bilgisi ile destekleniyor: "*Tutsaklar teslim alınacaksa bunun yolu DHKP-C davası tutsaklarının teslim alınmasıdır*" (!!!) diyor Şadi Özpolat. Şunun net olarak belirtilmesi, hatırlatılması gerekir bu arkadaşa ve temsil ettiği anlayışa: Hiçbir devrimci hareket DHKP-C'nin varlığıyla kendini var etmiş değildir. DHKP-C'nin varlığı diğerlerinin varlığına basit bir neden bile değildir.

Direniş, devrimcilik, ölümüne mücadele vs. DHKP-C ile var olan kavramlar olmadığı gibi, bu kavramların "en üstün" temsilcisi de DHKP-C değildir. Bunların aksini içeren iddialar "zafer çığlıkları"nın özündeki aldatıcılıktan muzdariptir. Bu nedenle *"düşmanın açık olarak bildiği"* şey, ucuz bir "kendini övme", propaganda cümlesidir sadece. Devrimci hareketin, hapishanelerdeki devrimci tutsakların, özelde (üzerinde tartışma yürütüldüğü, Nergiz ve megafon olayı nedeniyle öne çıkartıldığı için) TKP/ML'nin DHKP-C'nin "teslim alınması" durumunda direnmeyeceği/direnemeyeceğini ileri süren bu propaganda pervasız bir küstahlıktan beslenmektedir. Bunu bütünüyle tartışmaya kalkmak pervasızlığı ciddiye almak olacaktır, oysa yukarıda da değişik vesilelerle değindiğimiz gibi kısa bir tarih taraması bile bu propagandayı tuzla buz etmeye yetecektir…

F tipi saldırısı karşısında politikasız/plansız/kararsız olunduğu iddiası PC'nin "direniş=ÖO eylemi" anlayışının bir sonucudur. Hâlbuki bu saldırıya karşı politika ve direniş planları çok öncesinde hazırdı. DHKP-C ve diğer örgütlerle yapılan tartışmalar da bunun sonucuydu. Direniş içinde ÖO eylemi de bulunmaktaydı. Eylem biçimleri ve ÖO ekipleri de saptandığı halde savunduğumuz direniş tarzı DHKP-C'den farklıydı. Onun politikasızlık/plansızlık/kararsızlık dediği, dayatmasına karşı olmamızdan başka bir şey değildir. Onların önerisi başarısına güvenilmediği, kitlelerin katılımını esas almadığı, başka eylem biçimlerini etkisizleştireceği, zayıflatacağı ve mücadeleyi "tek muharebe"ye indirdiği için kabul edilmemiştir.

Sonuçlar da bu yaklaşımı doğrulamıştır. Ama bizim şimdi üzerinde duracağımız konu, katliam saldırıları karşısında pasif kalındığı, hatta DHKP/C koğuşlarına yönelik saldırılara maruz kalmamak için buralardan uzak durulduğu, direnişin geniş alana yayılması taktiğinin bilinçli olarak uygulanmadığı iddialarıdır. Eminiz ki süreci bire bir yaşayanların büyük öfkesini kazanmıştır bu iddialar. Ama öfkeyi dizginlemek ve şunu hatırda tutmak gerekir; bunlar sadece iddiadır. Gerçekler, iddialarla ne ortadan kalkar ne de uzun süreli karartılabilir.

Yalan ve iftiralar serisi, Bayrampaşa...

Verdiğimiz alıntılarda Şadi Özpolat, 2. ve 11. Koğuşlar arasında ne olduğunu bilmediklerini ama 1. Koğuşta yaşananların sonucu ile diğer yerlerdeki sonucu karşılaştırdıklarında pek de direnilmediğinin anlaşıldığını ileri sürüyor. Bayrampaşa'da 6 DHKP-C'li kadın tutsağın yakılarak katledilmesi halen öfkemizin bir doruğunu temsil ediyorken Özpolat'ın ucuz bir propagandaya bu olayı malzeme yapması itiraf edelim ki canımızı sıkmıştır!... İki kadın koğuşunda yaşananların kısa bir anlatımı Özpolat'ın bu kötü propagandasının gerçeklere rağmen yapıldığını gösterecektir.

Aynı havalandırmaya açılan iki koğuşa saldırı aynı biçimde ve aynı zamanda başlamışken, iki koğuş da silahla taranmıştır. Bu ilk saldırıda ölen veya yaralanan olmamıştır. Ardından, önce 2. Koğuştan başlamak üzere çatının delinmesine geçilmiştir. Çatıdan yapılan saldırının esas nedeni koğuş kapılarının barikatlarla kapatılmış olmasıdır. Maltayı elde tutma amacı en baştan yitirildiğinden tutsaklar, koğuşlarda direnişi sürdürmek zorunda kalmışlardır.

Direnişi koğuşlarda ve birbirinden yalıtık sürdürmek zorunda kalan tutsaklar, saldırının alt katta yoğunlaşacağı düşüncesiyle hareket edip üst katlara çıkmış, fakat bir süre sonra çatının delinmekte olduğuna tanık olmuşlardır. Bu noktada 1. ve 2. Koğuş arasındaki fark gelişmelerin de farklı olmasına yol açmıştır. Üst katlara yönelik, çatıda açılan deliklerden yapılan saldırıya karşı 1. Koğuştaki kadın tutsaklar alt kata yöneldiklerinde kurdukları barikat engeliyle karşılaşmışlardır. 2. Koğuştaki kadın tutsaklar ise, aynı barikatı kurmayı başaramadıklarından alt kata geçmeyi kısa sürede gerçekleştirmişlerdir.

Bu barikat farkı, sonucun da farklı olmasında en önemli etkenlerden biri olmuştur. Ayrıca 2. Koğuş hücrelerden meydana gelen bir koğuştur ve ateşe verildiğinde bir bütün olarak alevler içinde kalmamıştır. Saldırı 1. hücrenin üzerinde delik açılarak başladığında tutsaklar geridek hücrelere çekilmiş; aynı girişim orada da başladığında, iki ateş arasında kalacaklarını düşünüp alt kata, barikat da kurmadıkları için görece hızlı bir şekilde inebilmişlerdir. 1. Koğuştaki tutsaklar ise koğuşun birden alevler içinde kalmasına tanık olmuşlardır. Alt kata yöneldiklerinde ise kurdukları barikat hızlı geçişi engellemiştir. 6 kadın tutsak bu şartlar altında şehit düşmüştür.

Düşmanın özel bir yönelimi ya da 2. Koğuştakilerin pasif direniş göstermeleri söz konusu değildir. İki koğuştaki saldırı ve direniş arasında bir kıyaslama yapmadan önce koşulların ve olayların oluş tarzının ortaya konması gerekirdi. Ama PC ve temsilcileri Şadi tarafından propaganda uğruna ve bütün olarak direnen kadın tutsaklar arasında pasif-aktif ayrımları yapmak pahasına buna ihtiyaç duyulmamıştır. Çünkü gerçekleri aktarmak gibi bir dertleri hiçbir zaman olmamıştır.

2. Koğuşta kalan kadın tutsaklar alt kata "ateş içinde kalmamak" için indiklerinde karşı koğuşta henüz yangın yoktu ve onlar oradayken karşı koğuşun birden alevler içinde kaldığını görüyorlar; gördükleri manzaranın dehşet verici olduğu şüphesizdir, bunları yaşayan onlardır: "*Koğuş bir anda ateş topuna döndü. Olduğumuz yerden olanları çok net göremesek de yatakların tutuştuğunu fark ettik. Ardından, yavaş yavaş değil birden tüm koğuşun yanmaya başladığını gördük.*"

1. Koğuştaki yangın bir süre sonra yoğun bağırışlardan, sloganlardan ve düşmanın kahkaha ve küfürlerinden sonra söndürüldüğünde oradaki kadın tutsaklar havalandırmaya çıkabiliyorlar. Kısa bir süre sonra da tüm kadın tutsaklar bir araya gelebiliyor. Bir süre daha direniş 2. Koğuş ve havalandırmada sürüyor…

Şadi Özpolat bu bilgilerden nasılsa "mahrum" biçimde direnişi, kahramanlığı ve "pasifliği" anlatıyor. Yanarak can veren ve yaralanan, direnişten hiç vazgeçmeyen DHKP-C'li kadın tutsakların özverisine tanıklığımız tartışılmazdır. Ancak şehit düşmeyen, yanık yarası olmayan diğer devrimci direnişçilerin, kadınların özverisini, teslim olmayışını inkâr etmek ve buna tanıklığı reddetmek çok kuşkulu bir duruşu gösterir; değil tartışmayı, böyle bir duruş lanetlenmeyi gerektirir.

Gerçeklere hamur muamelesi...

Devrimci hareketlerin gerçekliğini, direnişin özünü ve mücadelenin olabildiğince birlikte ve güçlü örülmesi perspektifini olumsuzlayanlar, siyasi açıdan geri hedefler güden (kendini propaganda etmek için siyasi hedefleri düşürmek) Özpolat ile yapılan söyleşiden medet ummaktadır. "Diğer sol" dediği devrimci hareketlerdeki F tipi saldırısına karşı direnme kararlılığını görmekten, kavramaktan tabiatı gereği mahrum olan Şadi Özpolat "*başta aldığımız geniş alana yayılma kararlarının aksine pasif bir direniş*"in bu hareketler tarafından tercih edildiğini iddia etmektedir. Böylece hem kendi anlatımıyla çelişmektedir hem de gerçeği kendini propaganda etmek için hamura çevirmektedir. Ona olduğundan farklı biçimler vermeye kalkışmaktadır!

Saldırı olasılığına karşı hazırlık yapıldığını, bu hazırlık için örgüt temsilcileri ile toplantılar yapıldığını belirten Şadi Özpolat bir kararsızlıktan, F tiplerine götürülmekte esasen bir sakınca görmeyenlerden bahsederek gerçeklikle propaganda arasında gezinir hale düşüyor söyleşisinde. Özpolat'ın anlatımı o kadar açık bir tutarsızlık göstermektedir ki, hem "*siyasetlerin çoğunluğunun F tipi saldırısına karşı direnme kararlılıkları yoktu*" diyor hem de "direnme kararlılığı"nın ispatı için temsilciler toplantısının kararlarını referans vermektedir. Kararlılığa sahip değillerse o kararları kimler aldı?

Şu nettir: "Diğer devrimci siyasetlerin temsilcileri" F tipine götürülmek üzere yapılacak saldırıya karşı ortak bir direniş biçimi planlamıştır. Olması gereken de direnme kararlılığının bu şekilde ortaya konmasıydı. Olmaması gereken ise bu plan ve gerçeklere rağmen temsilcilerden birinin, Özpolat'ın o toplantının ruhunu şimdiden inkâr etmiş olmasıdır!

Şadi Özpolat "*geniş alana yayma kararlarının aksine pasif direniş içinde oldular*" diyerek gerçeğe hamur muamelesi yapıyor. Evet, geniş alana yayma kararı uygulanamamıştır. Peki neden? Pasif direniş tercih edildiğinden mi? Öyleyse eğer, aynı kararları DHKP-C'li tutsaklar neden uygulamadılar? Şu cümleler de aynı sözcüye ait; "… *Bayrampaşa Hapishanesi'nde geniş bir alanı denetimimiz altına alamadık. Birkaç yoldaşımız, kurşun yağmuru altında, bunun koşullarını zorlama için koridorda ilerlediler, fakat koridoru denetime alma koşulumuz yoktu. Koğuşların içleri, koridor kurşun yağmuru altında idi.*" (Sayı 198) Şadi Özpolat'ın aklına gerçekler kendi kahramanlıklarını anlatırken geliyor anlaşılan. Konu "diğer siyasetler" olduğunda gerçekler sisler ardında kalıyor, hamura dönüşüp konuşanın elinde farklı biçimlere giriyor!

Saldırıyı gözetlemekle görevli nöbetçiler "operasyon" haberini verdiklerinde

neredeyse hiç zaman geçmeden alt ve üst malta asker ile doluyor. Daha ilk andan itibaren direniş koğuşlara çekilmiş oluyor. Kuşkusuz DHKP-C koğuşları da en geri noktalarda olduğundan kısmen bir zaman ve düşük derecede bir avantaj söz konusu olmuştur. Ama bunun neredeyse hiçbir önemi yok. Hemen tüm koğuşlar için maltaları denetime almak ilk elden imkânsızlaşmıştı. Öz itibarıyla gerçekler Şadi Özpolat'ın kendilerinden söz ettiği durumda anlattığı gibidir. Bu cümlelere "Maltalara (alt ve üstte) asker dolmuştu"yu ekleyebiliriz! Operasyon saati ve hazırlıkları Maltaları denetime alacak olanağı yok etmişti. Tüm devrimci hareketler, bu nedenle kaldıkları koğuşlarda direnmeye mecbur oldular…

Şadi Özpolat 2. ve 11. Koğuşlar arasından bahsettiğinde, ister istemez belli belirsiz bir gizem oluşmaktadır. 3. ve 4. Koğuşlarda TKP(ML) -şimdiki MKP-, TKP/ML ve TİKB'li tutsaklar kalmaktaydı. 5. Koğuşta MLKP ve 6. Koğuşta da PKK'li tutsaklar kalmaktaydı. 11. Koğuşta birçok örgüt, TKEP/L, Direniş Hareketi ile kalmaktaydı. Bu koğuşlardan sadece 3. ve 4. Koğuşlar bütün olarak direnebilme olanağına sahipti. Diğerleri, PKK'li tutsaklarla ortak havalandırmaya çıktıkları ve PKK tutsakları bu saldırıya karşı koymadıkları için dezavantajlı durumdaydılar. Bu nedenlerle oralarda düşman kontrolü daha çabuk oldu. Ayrıca operasyon tüm koğuşlarda yakın zamanlarda sonuçlandı. Maltaların denetiminin sağlanamaması operasyonun görece hızlı sonuçlanmasında etkili oldu.

Saldırıya karşı olabildiğince ve esasen omuz omuza karşı konmuştur. 2., 3., 4. ve 5. Koğuşlarda "pasif" direnişten söz edilemez. Buralarda ölümün olmaması daha çok tesadüftür. Feda eylemleri zaten buralarda bulunanlarca tercih edilen, onaylanan bir eylem türü olmamıştır. Bu sonuçtan hareketle Şadi Özpolat'ın iddia ettiği "*pasif bir direniş içinde oldular*" eleştirisi gerçeğe, dolayısıyla devrimci harekete çirkin bir saldırıdır sadece! Ne yazık ki bu türden saldırılarına alıştığımızı söylemek zorundayız!

Ümraniye...

İçeriği aynı olan çarpıtma ve saldırı, Ümraniye'deki direniş için de geçerlidir. "Nergiz" isimli "değerlendirme"sinde PC, "*… içinde TKP/ML'nin de olduğu gruplar, direniş boyunca Cepheli tutsakların bulunduğu koğuşlardan uzak kalmayı tercih etmişlerdir*" diyerek "kahramanca" direnenlerle "korkakları", "pasifleri" ayırdığını sanmaktadır. Oysa gerçekten ayrıldığı bir şey vardır: devrimci ahlak, kültür!

Ümraniye Hapishanesi'ndeki direnişin baştan ortak bir inisiyatifi temsil eden komite tarafından yönetildiğini arkadaşlar unutuyorlar… Oradaki direniş, gerçekleşirken de, sonrasında da DHKP-C'nin değil, hapishane konseyinin direnişi olarak, devrimci siyasi tutsakların direnişi olarak kabul görmüştür. Direniş son geceye kadar bir arada yürütülmüş ancak son gece yine komitenin inisiyatifi ile ikiye ayrılmak zorunda kalmıştır. Yürüyüş, bu ikiye ayrılmayı siyasal bir tercihmiş gibi ve kendileri dışındaki devrimcilerin bir kararıymış gibi algılatma amacındadır. Bu bir aldatmacadır, gerçeği inkârdır! İkiye ayrılma sürdürülebilir olması için direnişi yönetenlerin bir taktiğidir ve koşullardan kaynaklıdır. Yoğun olarak devam eden saldırıya direnmenin, onun başarısını daha da geciktirmenin koşulu geri çekilip, direnişi daha uygun mekânlarda, düşmanın rahat kullanamayacağı, girmekte zorlanacağı alanlarda sürdürmektir.

Direnişin geriye çekilerek iki alanda devam ettirilmesi gündeme geldiğinde, ÖO direnişçilerinin, en başından beri olduğu gibi gene bir arada olmasına ve yoğunluklu olarak PC'li arkadaşların bulunduğu alanda olmalarına karar verildi. Bu kararda, saldırıya uğrayan/uğrayacak olan koğuştan uzak kalmak diye bir düşüncenin izlerini aramak sadece gafletir. Çünkü nerede olunursa olunsun saldırıya uğranılacağı bellidir, zaten saldırı altında karar alınmaktadır. Ayrıca ÖO direnişçilerinin kalacağı alan görece daha avantajlıdır. Özel durum göz ardı edilmeden tercihler yapılmıştır.

Gene ÖO direnişçilerinin kalacağı alana diğer devrimci örgütler, yoldaşlarından bazılarını, gruplandırarak göndermişler, orada görevlendirmişlerdir. Megafon olayını anlatırken bahsettikleri *"hayli ezildikleri"* söylenen *"birkaç TKP/ML'li arkadaş"* orada, PC'li arkadaşların arasında tesadüfen değil, görevlendirilmiş olarak ve elbette kendilerinin bilinçli tercihleri ile dayanışmanın, direnişi ortak bir iradeyle sürdürmenin gereği olarak bulunuyorlardı.

ÖO direnişçileri PC'li arkadaşların bulunduğu alana, yanlarında diğer örgütlerden direnişçilerle beraber ve görece daha uygun görülerek çekildiler. PC'nin iddia ettiği, *"Cepheli tutsakların bulunduğu koğuşlardan uzak kalma"* tamamen bir uydurmadır ve ortak direnişe sürülmüş bir lekedir!... Orada olan şey gerçekte; mümkün oldukça bir arada olma, direnişi ortak bir iradeyle sürdürme, koşullardan ötürü iki alana çekilme söz konusu olduğunda da ÖO'nda olmayanlardan seçilen direnişçilerden oluşmuş gruplarla PC'li tutsakların çekildiği alana katılımdır…

Megafonla çağrı olayı anlatılırken kullanılan *"birkaç TKP/ML'li"* ifadesindeki *"birkaç"* kavramı bunun bir tesadüf olduğu yanılsamasını hedefliyor olmalı! Ancak hayır, o arkadaşlar uygun ve yeter sayıda, üstelik diğer devrimci örgütlerden de benzeri şekilde katılanlarla birlikte, ortak direnişin ruhuna uyularak görevlendirilmiş arkadaşlardır… PC gerçekleri saptırmayı, kendine övgüler dizmek için mübah görmektedir. Övüngenliğin gerçekleri aşması, onu biçimlendirmesi devrimci kültür içindeki burjuva zehirdir; onu atmak için **yalın gerçeğe sadakat** yeterlidir. PC gerçeğe sadakati öğrenmelidir!

PC bu direnişte de şehitler meselesine "kanıt" olarak sarılıyor; şehitlerin PC'li oluşunu *"uzak kalma"* tercihiyle açıklıyor… Doğru değil. Ölümler, ikiye ayrılmak zorunda kalan direnişin bir bölümünde olmuştur; diğer bölümde de ölümlere engel oluşturacak herhangi bir neden yoktu. Yaralananların ölmemesi bir tesadüftür. Kurşun yarası olanların, elleri kopanların ölmemiş olmasını PC'li arkadaşların yoğun olduğu alandan *"uzak kalma"*larıyla açıklamak övüngenliğin kötü bir sonucudur. Öyle bir direniş esnasında insanlar *"ölümler burada gerçekleşir"* diyerek iki direniş alanından birini seçmezler; devrimci tutsaklara bunu yakıştırmak, üstelik baştan son geceye kadar bir komite tarafından yönetilmiş bir direniş içinde bundan söz etmek şaşırmışlığın dik alasıdır…

Yürüyüş, eğer bu konuda gerçekten kafa karışıklığı yaratmak, kendini üstün kılmak ve övünmek için bir neden üretmek istiyorsa, son gece gerçekleşen çekilmeyi, direnişi sürdürebilmek amacıyla ikiye ayrılmayı olumsuzlamalıdır. Ya tümden geri çekilmek yanlıştı ya ikiye ayrılmak yanlıştı ya da esasen PC'li arkadaşların girdiği mekan yanlıştı… İkiye ayrılmak, koşulların zorlamasına uygun ortak bir karardır. PC'li arkadaşların bir alanda yoğun olması süre giden direnişin tabiatının doğal bir sonucu ve gene herkesin iradesini içeren bir durumdur. Uzun süredir ÖO'nda bulunan arkadaşların bir arada olması baştan beri sürdürülen kararlılığın sonucudur. Diğer örgütlerden devrimcilerin yoğun olarak diğer alanda bulunması da gene ortak iradenin onayı, kabulü arasındadır. Hiçbiri kendiliğinden gerçekleşmemiş bu durum ve sonuçları olmadık yorumlara kanıt olarak göstermek, malzeme yapmak ahlaki bir davranış değildir. Bu gerçekleri süreci yaşayan her arkadaş olmadık yorumlara başvurmadan açıklayabilir!

c) "Direniş, Zafer ve Sol" İsimli Yazı Dizisi

PC, daha önce de vurguladığımız gibi, kendi temsil ettiği çizginin dışında var olan direnişi yok saymakta, üstüne üstlük, oldukça pervasız bir şekilde *"direniş kırıcılığı"*yla suçlama cüretinde bulunabilmektedir. PC, düşmanın 19 Aralık 2000 tarihinde başlatmış olduğu F tipi tecrit-tretman saldırısına karşı, çeşitli parti ve örgütlerin mücadelesini –ÖO ve fiili direniş tavrını yok sayarak, kendi kafasından bir "tarih" yazıyor ve diğer bütün olayları bu "tarihe" tabi kılıyor! Düşmanın, devrimci tutsakları teslim alma ve kişiliksizleştirme amacının somut bir ürünü olan F tipi tecrit-tretman saldırısına ve buna karşı gerçekleştirilen ÖO ve fiili direniş eylemleri başta olmak üzere, takınılan farklı tavırları "açıklama" iddiasında olan bu değerlendirme de pek çok açıdan ilgiyi hak ediyor!

Bu çizginin özellikle hapishaneler merkezli yaşanan kimi tarihsel sürece yaklaşımı ve tarihi çarpıtması bizim açımızdan elbette bir "yenilik" teşkil etmiyor. PC çevresinin; tarihsel sürece ve meselelere yaklaşımı, temsil ettiği küçük burjuvazinin benmerkezci, subjektif ve sol sekter çizgisiyle uyum halindedir. Dolayısıyla bizim açımızdan, bu çevrenin, düşmanın F tipi saldırısına karşı direnişi karalama, gözden düşürme ve *"direniş kırıcılığı"* gibi mesnetsiz iddialarla, kendi küçük burjuva politikasını haklı çıkarma yaklaşımı kabul edilemezdir. Ancak PC'nin gelinen aşamada kendi tabanına yönelik olarak, geçmiş süreci değerlendirme adı altında bir şeyler söyleme ve pratiğini olumlama çabası içinde olması "anlaşılır"dır.

Burada anlaşılmayan nokta, PC'nin kendi tarihini anlatma adına, kendisi dışındaki devrimci yapıları ve onların direnişini karalamasıdır! PC neden buna ihtiyaç duyuyor? Çünkü geçmişiyle yüzleşmede ve özellikle hapishaneler mücadelesinde kendi kendine bile hesabını veremediği küçük burjuva aceleciliğiyle bulaşık sekterizminin, devrimci yapıların birliğini bölücü ve parçalayıcı pratiğinin hesabını veremiyor. F tipi sürecindeki uyarılarımızı, devrimci tutsakların, başta ÖO olmak üzere fiili direnişlerle beraber saldırıları karşılayacağı ancak "dışarısı" hazırlanmadan nihai sonuca ulaşılamayacağı yönlü yaklaşımlarımızı ve daha bir dizi uyarımızı vb. bugün hatırladığı için mi böyle saldırgan ve gerçekleri çarpıtan bir tavır içindedir?

Ancak kuşkusuz ki bu durum, PC çevresinin, ödemiş olduğu bedellere, vermiş olduğu onlarca şehit ve yüzlerce gaziye rağmen, tarihsel süreci ve yaşananları çarpıtma, kendince bir tarih yazma ve kendi dışında da (evet "maalesef") bir ÖO ve fiili direniş politikası olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Ve en önemlisi de PC, hapishaneler mücadelesinde –bir dönem kendi yanına aldığı yapılarla birlikte- başvurduğu eylem dışında yürüyen direnişe yönelik olarak kara çalma, ipe sapa gelmez iddialarda bulunma ve artık bu kadar da olmaz dedirtecek biçimde kendisi dışında mücadele eden, şehitler ve gaziler vererek bedel ödeyenlere yönelik olarak "direniş kırıcısı" gibi ağır ve haddini aşan ithamlarda bulunmaktadır.

PC, eleştirme kisvesi altında, politik yenilgi ve başarısızlığını kendisi dışındaki devrimci örgütlerin tutumları ile açıklamaya çalışıp, onları suçlayacağına, aynaya bakmalıdır! Şehitlerimiz konusunda belli bir noktada durmalı ve kalemden kağıda dökülenin ne anlama geldiğinin farkında olunmalıdır. Bu hassasiyetimiz ("PC şehitleri" de dahil olmak üzere) tüm şehitler için geçerlidir. Hele ki bu direnişte büyük bedeller ödenerek, onlarca şehit, yüzlerce gazi verilmişse ve halihazırda düşmanın F tipi tecrit-tretman saldırısı karşısında tutsakların direnişi (evet direnişi!) devam ediyorsa, PC de dahil olmak üzere bu tür tarihi (ve güncel) değerlendirmelerde daha dikkatli bir üslup kullanmak ve eleştirinin dozajını iyi ayarlamak gerekir. Yoksa parti ve örgütlerin birbirlerini *"mücadele kaçkını", "direniş kırıcısı"* olarak ilan etmesinden daha kolay ne olabilir ki?

Türkiye Devrimci Hareketi (TDH) açısından hapishaneler mücadelesi gibi yakın tarihin ve hatta içinde bulunduğumuz somut koşulların yakıcı ve bir o kadar da öğretici dersleri fazlasıyla şey öğretti. Bunların en başta geleni de PC gibi, hapishaneler direnişinde "nevi şahsına münhasır" anlayışların, kendi küçük burjuva çizgilerini, devrimci harekete dayatmaları ve hatta hapishaneler direnişini, kendi sakat çizgilerinin bir ürünü olarak göstermeleridir. Elbette bu denli önemli bir sorun üzerinde uzun uzun durulması gerekirdi. Direnişi çarpıtan, kendi politikasızlığını politika olarak sunan ve nihayetinde bugünden bakıldığında başarısızlığa uğramış olan bu çizgiyi teşhir etmek gerekir. Bu vesileyle söz konusu dizi yazısında ileriye sürülen bazı noktaları ele almamız zorunlu olmuştur.

Küçük burjuvazinin sınıfsal çıkarları...

Her şeyden önce şu gerçeği vurgulayalım. PC kendince bir tarih yapıyor, "tarihini" yazıyor! Bu tür bir tarih anlayışının diyalektik-materyalist tarih anlayışı ile uzaktan yakından ilgisi yoktur. PC gerçeği olgularda aramamaktadır. Kendince bir tarih tasavvur edip, sonra da bunun üzerinden "teorisi"ni oluşturmaktadır. Bu tarih teorisinde kabul edilmelidir ki, kendileri dışında kimse yoktur. Var olanlar ise hasbelkader yoldan geçerken hapishanelere düşmüş "kader mahkûmlarıdır.". Dolayısıyla PC dışında diğer devrimci yapıların bir "önemi" yoktur. Varsa da bu durum başarısızlıkların, hataların, yenilgilerin faturası kesilmek için vardır!!! Yani bu tarih yazımı, su katılmamış idealist bir yaklaşımla yoğrulup biçimlendirilmektedir.

Bu çevreyle aynı anlayışı taşımadığımız çok açık. Çünkü söz konusu siyasetin temsil ettiği anlayışla, her ne kadar geniş perspektiften baktığımızda aynı pencerede/aynı safta olsak da "aynı" değiliz! PC'yi halk saflarında değerlendiriyoruz. TDH içinde onların temsil ettiği anlayış elbette belli bir yer tutmaktadır. Ancak sonuçta onlarla meselelere, olaylara, gelişmelere aynı gözle bakmıyor, değerlendirmiyoruz. Küçük burjuva siyasetin temsilcilerinden biri olan PC çevresiyle birlikte hareket etme, ortak iş yapma koşulumuz her zaman bulunur. Ancak bu durum meseleleri ele alışta benzer yaklaşımlar sergileyeceğimiz anlamına gelmemektedir. Farklı sınıfların temsilcileri olduğumuz için de meselelere bakış açımızda farklılıkların ortaya çıkması kaçınılmazdır. Sonuçta bir yanda proletaryanın bakış açısı, diğer yanda ise küçük burjuvazinin bakış açısı bulunmaktadır. Demek istediğimiz; bu çizginin zindanlardaki mücadelesi ve pratik duruşu ile bunu değerlendirmesinde kullandığı üslubun, kendi sınıfsal bakış açısıyla, temsilcisi olduğu küçük burjuvazinin bilinç ve algı dünyasıyla eşgüdüm içinde olduğudur.

Bu gelenek, sınıfsal hastalıklarını her vesileyle açık etme konusundaki cömertliğini "sol" karakterine borçludur. Meselelere fena halde benmerkezci ve subjektif bir bakış sunmakta; sol "sekterizmi" en iyi solculuk sanan bir anlayışla olaylara yaklaşmaktadır! Açıktır ki bu yaklaşımıyla, dün olduğu gibi bugün de "hapishaneler değerlendirmesi" adı altında tam da bu sınıfsal bakışına uygun bir tefrika kaleme alınmıştır.

PC, hapishaneler cephesinde düşmanın F tipi saldırısına karşı devrimci ve komünist tutsakların teslim alınamamasını haklı olarak bir olumluluk olarak değerlendirirken, hâlihazırda somut bir kazanım elde edilememiş olunmasını, düşmanın tüm araç ve yöntemleriyle F tipi uygulamasını devam ettiriyor olmasını, kendi kitlesine açıklayamamakta, çaresizce sağa sola saldırmakta, kendisi dışında farklı şekilde direnenleri aymazca *"direniş kırıcısı"* ilan etmektedir! Bu ele alış küçük burjuvazinin tipik umutsuz ruh halinin, hazımsızlığının ve benmerkezciliğinin yansımasıdır. PC bu nedenle, kendisi dışında bir direniş programı olan, bu programı ÖO başta olmak üzere, fiili direniş yöntemleriyle sürdüren ve bugün de sürdürmekte olan devrimci ve komünistlere yönelik saldırganlaşmakta, tahammülsüzleşmektedir.

Tarih çarpıtıcılığı ve günah keçileri...

Birilerinin bu arkadaşlara kendi kendine yazmış olduğu tarihin gerçekte TDH içinde belirleyici bir önemi olmadığını, tarihi ele alış tarzlarının TDH içinde artık kanıksanmış bir gerçeğe karşılık geldiğini ve bu anlamıyla da yapmış oldukları değerlendirmelerin kendi statü ve ciddiyetini sürekli aşındırdığını hatırlatması gerekir. Evet, tam da PC'nin yazmış olduğu gibi; hapishaneler direnişinde bir yanda PC'nin temsil ettiği çizgi ve ona yedeklenenler diğer yanda ise TDH'nin çeşitli parti ve örgütleri bulunmaktadır. PC, bu türden değerlendirmelerle, TDH bileşenleri üzerinde, hiç de sandığı gibi bir etki bırakmamakta, tam aksine "PC bu, yazar"(!) biçiminde ifade edilebilecek bir durum yaratmaktadır. Bu tarzıyla ilericileri, devrimcileri ve halkımızı ikna edebileceğini düşünüyorsa fena halde yanılıyor. Bu tarzıyla sadece bir süreliğine kendi tabanını motive edebilir ve belki de belli bir süre için hoşnutsuzlukları, eleştirileri savuşturabilir. Ancak uzun vadede gerçeklerin ortaya çıkışını engelleyemez.

Bu çizginin dünyaya bakış açısı, direnişi sadece ama sadece ÖO eylem biçimiyle sınırlı olarak algılaması ve kendi tabanına öyle propaganda etmesiyle uyumludur. Bu haliyle, küçük burjuvazinin meselelere/olaylara dar yaklaşımının, ufuksuzluğunun tipik bir temsilcisi olduğunu da ispat etmektedir. Direnişi ÖO'na endeksleyen bu küçük burjuva dar görüşlülük, beraberinde; düşmanın hapishanelerdeki saldırısına karşı direniş=ÖO eylemi, paradigması kurmasına neden olmuştur. Yani süreç, ÖO eylemi=direniş formülasyonuyla açıklanmaktadır.

Bu bakış açısı, ÖO=Direniş, Direniş=ÖO kısır döngüsüyle (fasit daireyle) kendisini sınırlamaktadır. Hal böyle olunca, temsilcisi olduğu çizginin dışında düşmanın saldırısına karşı ÖO da dahil olmak üzere farklı mücadele biçimleriyle, farklı taktik ele alışlarla ve farklı politik tutumlarla süreci karşılayan ve halen direnişi devam ettiren, pratiklerini ÖO=Direniş fasit dairesiyle ele almayanları oldukça kolay biçimde *"direniş kırıcısı"* olarak ilan etmektedir. Öyle ya düşmanın saldırısına karşı "tek direnen" bu çevredir! Diğer devrimci parti ve örgütler ise direnişi *"destekleyicidir"*! Böyle kaba, ipe sapa gelmez bir indirgemecimekanik mantık!? Ne kadar gizlerse gizlesin, ne kadar çarpıtırsa çarpıtsın, direnişte ortaya iki çizgi, iki farklı anlayış çıkmıştır.

Bunlardan birincisi; en rafine temsilcisinin PC olduğu, küçük burjuvazinin tipik tek yanlı, panik ruh halli, aceleci ve bu nedenle de F tipi saldırısından önce en önemli silahlardan biri olan CMK örgütlenmesini dahi dağıtan ve birliği fiili olarak baltalayan, küçük burjuvazinin benmerkezci sekterizminden malul çizgidir. İkincisi ise ÖO'nun gerekliliğini kabul etmekle birlikte, sadece bu eylemi yeterli bulmayan ve en önemlisi de bu saldırının yalnızca devrimci ve komünist tutsakların direnişiyle karşılanamayabileceği öngörüsünde bulunan ve dışarıdaki mücadelenin de örgütlenmesi gerektiğini ileri süren çizgi. F tipi saldırısı öncesinde hapishaneler cephesinde (çeşitli farklılıklar olmakla birlikte) ortaya çıkan iki ana çizgi kabaca budur. 2000'den 2010'a kadar yaşanan sürecin, yüzlerce şehit ve gazi pahasına gelinen aşamasında, hangi çizginin doğruyu temsil ettiği çok açık biçimde görünür olmuştur. Artık anlamama halini iyi niyetli yorumlamak da zorlaşmıştır…

"En iyi savunma saldırıdır" yaklaşımıyla, yanlış politikasını örtmeye çalışan bu ele alış, doğallığında sadece kendini merkeze koymakta ve "en iyi ben direndim", "en öngörülü benim", "en, en en…" ön sıfatlarıyla birçok cümle kurar. Doğal olarak bu ruh halinde, diğer devrimci parti ve örgütler ise ya yoktur ya *"düşmandır"* ya da en iyi ihtimalle figürandan öteye gitmeyen *"destekçi"*dirler. Ya da PC'nin esasta mesul olması gereken başarısız ve sıkıntılı sonuçlarda günah keçisi ilan ettiği öznelerdir. Her konuda; sıkıntılarına, başarısızlıklarına dair bir gulyabani bulmakta oldukça maharetlidirler. F tipi tecrit-tretmanın kendi ÖO'nun sonlanmasına rağmen olduğu gibi devam etmesine neden olan "gulyabani" de kendi dışındaki tüm devrimci parti ve örgütlerdir. O, kolayından iyi yere tezgâh kurma gibi alışkanlığını ısrarla ve "kararlılıkla" sürdürmeye devam ediyor.

Kendi kafalarında yaratmış olduğu dünya ile somut olgular uyuşmayınca, bu kez kendileri dışında bir çizginin var olabileceğini kabullenemiyor ve diğer devrimci parti ve örgütlerin direnişini, "asıl direnişi" kırmak olarak ilan etme aymazlığında bulunuyorlar. Öyle ya onlara göre, düşmana karşı tek direnen çizgi, temsilcisi olduğu çizgidir: "*Direniş kırıcıların pratikleri ise bunun tersi olmuştur. Direnişi, bırakın destek vermeyi gündemlerinden bile çıkarırken, direnişe ve direnişçilere saldırıyı çeşitli boyutlarda sürdürmüşlerdir.*"(!) (Yürüyüş, sayı 202)

Onlara bu sözleri söylettiren direnişi sadece ve sadece ÖO eylemiyle sınırlayan, bu mücadele biçiminden başka direniş öngörmeyen küçük burjuva dar görüşlülüğü ve tutuculuğudur. PC, hapishaneler cephesinde en üst mücadele-direniş biçimlerinden biri olan ÖO eylemindeki takıntılı ruh halini ve o bildik "en iyi savunma saldırıdır" yaklaşımıyla kendi yanlışlarını aklayabilmek adına kolayca ve pervasızca tarihi çarpıtıyor. Kendi politikası, kendi direnişi ve biçimleri dışındaki tüm politikaları ve direnişleri bir kalemde yok sayıyor. Yetinmiyor, bunları direniş çizgisinin dışında, *"teslimiyetçi", "direniş kırıcısı", "direnme kaygısı taşımayan"* yaklaşımlar olarak başka bir kategoriye yerleştiriyor. Elbette bunlar kendi takdirlerinde olan değerlendirmelerdir.

Kendi küçük burjuva siyasetinin panikleyen ruh halinin somut yansıması olarak, devrimci güç birliğini ve eylem ortaklığını baltalayan, sol sekter, benmerkezci bir politika izleyen PC; politikasızlığını "politika", inatçılığını "kararlılık" olarak propaganda etmeyi tercih ediyor. Ve en önemlisi de mücadele süreci içinde geriye çekilişleri, taktiksel hamleleri vb. vb. *"teslimiyet", "direniş kırıcılığı"* olarak ele alışının özeleştirisini vermek ve 2000-2007 sürecinin muhasebesini kendi tabanına, ilericilere, devrimcilere ve halkımıza açıklamak yerine her zaman yaptığını tekrar ediyor. İşin kolayına kaçıp "günah keçisi" arıyor…

PC, gelinen aşamada elle tutulur somut bir kazanım elde edememesine rağmen "zafer" tespiti yapıp altını bir türlü dolduramamanın sıkıntısı ile muzdaritir. Yaşanan sürece ve ödenen onca bedele rağmen gelinen aşamada elde edilenin sadece 45/1 no'lu genelge olması karşısında, ilerici, demokrat, yurtsever kitlelerdeki kuşku ve güvensizliğe karşı, diğer devrimci parti ve örgütleri işaret ediyor ve ekliyor: "İşte bu direniş kırıcıları olmasaydı ben 'gerçek' zaferi kazanırdım!" Kendi açmazını açıklamak adına; süreç boyunca yanlış taktik yaklaşımlardan dolayı daha ileri kazanımlara yol verecek fırsat ve olanakları nasıl heba ettiğini; bunları değerlendirmekten uzak; dar görüşlü ve tutucu yaklaşımların nasıl esiri olduğunu açıklayamadığı noktada, bunların üstünü örtmek için diğer devrimci parti ve örgütlere faturayı kesmektedir. Ve küçük burjuvazinin o bilinen savunma mekanizmasına işaret ediyor! "Ben değil, diğeri."(!)

PC'ye sormak gerekiyor: Madem dışınızdaki devrimci parti ve örgütlerin tavrı bu kadar önemliydi, o zaman neden sürecin başında, devrimci parti ve örgütlerin birliğini baltaladınız? Aceleniz neydi? Neden F tipi saldırısına karşı, kaçınılmaz bir biçimde gündeme gelecek olan ÖO gibi bir silahı erken devreye soktunuz? Çabuk sonuç alıcı bir "zafer" mi bekliyordunuz yoksa? Acaba saldırının mahiyetini kavramada, tek yanlı bir tutum içinde olabilir misiniz? Ya da neden ÖO dışında diğer eylem biçimlerine başvurulması gerektiği ve özellikle de dışarıdaki kitlelerin hazırlanması önerilerini dikkate almadınız? Yangından mal mı kaçırıyordunuz? Bu sorular çoğaltılabilir. Tüm bunlar zamanında ilgilileriyle ve özellikle de sürecin başında, şu veya bu şekilde tartışıldı. Ancak sonuçta ortaya iki farklı çizgi, iki farklı eğilim çıktı. Bunlar biliniyor…

(**Devam edecek**)

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umut Yayımcılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazıişleri Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: SM Matbaacılık Sanayi Cad. Altay Sk. Yenibosna/İSTANBUL Tel: (0212) 452 23 02

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sokak No:17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

ESENYURT'TA DİRENİŞ VE BUMERANG ETKİSİ!

Esenyurt Belediyesi'nde çalışırken sendikadan istifa etmedikleri için işten çıkarılan işçilerin direnişi Belediye Başkanı **Necmi Kadıoğlu**'nu epeyce kızdırmışa benziyor.

Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube üyesi işçilerin sendikalarına sahip çıkması üzerine Kadıoğlu sendikaya olan tahammülsüzlüğünü vakit kaybetmeden işçileri işten çıkararak gösterdi. Toplamda 16 işçiyi işten çıkaran Kadıoğlu, bununla da yetinmeyerek işçilere saldırdı, hakaret ve tehdit etti. Ancak öfkesi yine de dinmedi! Çünkü işten çıkarılan işçiler sendikanın önderliğinde direnişe geçmiş ve gerçekleştirdikleri eylemler Esenyurt halkından destek almıştı. İşçilerin işlerine sendikalı dönmek hedefi ile geliştirdiği direniş devrimci ve ilerici kurumların da desteği ile Esenyurt halkının gündemine girmeyi başardı. İşçiler bir yanda yerelde oluşturdukları platform ile Esenyurt halkını direnişleri hakkında bilgilendirirken diğer yandan eylem ve direnişlerin değişmeyen siması haline geldi. Direniş güncesine basın açıklamaları, yürüyüş ve dayanışmanın yanında bir de Boğaziçi Köprüsü'nü keserek militan bir sayfa karalamayı da ihmal etmediler. Bunun sonucunda Kadıoğlu işçileri işe geri almak zorunda kaldı. İçerdeki işçilerin de Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube'ye geçmeye başlaması ile Kadıoğlu "kontrolden çıktı." İşçileri tehdit eden, sorgu odalarında zorla sözleşme imzalatan ve sendikadan istifa etmeleri için rüşvet dahi teklif eden Kadıoğlu ve ekibi toplamda 69 işçiyi işten çıkardı.

Ancak tüm bunlar bile Kadıoğlu ve arkadaşlarının öfkesini yatıştıramadı. Aksine işçilerin bu defa daha kitlesel bir şekilde sürdürdükleri direniş ve son olarak sınıf dostları ile gerçekleştirdikleri miting bardağı taşıran son damla oldu.

İşçilerin miting için yürüttüğü etkili çalışmanın sonucunda Kadıoğlu'nun pek de övünülmeyecek icraatları duymayanların bile kulağına ulaştı.

Mitingin hemen sonrasında korumalarını, çevik kuvvet ve sivil polislerini de yanına alarak işçilerin yanına gelen Kadıoğlu, direnişin yarattığı hazımsızlığı gözler önüne sererek işçilerin pankartına saldırdı ve parçaladı. İşçilere hakaret eden Kadıoğlu ve ekibi daha da ileri giderek işçiler hakkında da suç duyurusunda bulundu. Ne var ki Kadıoğlu direnişi kırmak niyeti ile işçilere ne zaman saldırsa direniş daha da güçlenmekte, bununla birlikte işçi ve emekçiler "saygıdeğer" belediye başkanlarının ne kadar alçalabileceğine böylelikle tanıklık edebilme fırsatı bulmaktadır. Direniş Kadıoğlu üzerinde adeta bir bumerang etkisi yaratmaktadır. Bumerangı kurtulmak üzere ne kadar güçlü bir şekilde uzağa fırlatsa ivmesi artarak daha güçlü bir şekilde gelip yine kendisini bulmaktadır. *Nacizane tavsiyemiz bu oyuna bir son vermesidir*.

Kadıoğlu ve sınıf arkadaşları iş başında!

Ancak Kadıoğlu pek öyle çabuk iflah olacağa da benzememektedir. Yine sonu baştan belli sonraki eylemini **3 Nisan** günü gerçekleştirdi. Direnişin Kadıoğlu ve arkadaşlarına kazandırdığı yaratıcılık zorlanarak işçilerin kaldırımda durmasının yasak olduğu hükmü verildi. Kadıoğlu, 230 gündür direnişlerini kaldırım üstünde sürdüren işçilerin yasadışı bir eyleme imza attığına karar verdi. İşçilerin böyle bir hukuksuzluğu tanımaması ve karşı koyması üzerine istekleri gerçekleşmeyen padişah misali hiddetlenerek işçilere hakaretler yağdırmaya ve saldırmaya başladı. Korumalarının ve makam şoförünün de hücuma kalktığı bu saldırıda **İbrahim Çelik** ve **Fatih Albayrak** isimli işçiler aldıkları darbeler sonucu yaralandı. Adeta bir kabadayı edasıyla işçilerin üzerinde terör estiren Kadıoğlu ve arkadaşları tesadüfen oradan geçmekte olan Evrensel gazetesi muhabirini de teğet geçmedi.

Tahmin edileceği üzere bununla da yetinmeyen Kadıoğlu, o çok değer verdiği adaletine sığınarak işçiler hakkında suç duyurusunda bulundu. "Zavallı" Kadıoğlu ve "masum" arkadaşları işlerini isteme bahanesi ile orada bekleyen korkunç işçilerin gazabına uğramıştı! Bu çarpışmada hastaneden rapor alanların neden işçiler olduğu sorusu ise yanıtsız kaldı!

Esenyurt'ta bulunan devrimci ve ilerici kurumların ve sınıf dostlarının desteği ile Kadıoğlu'nun bu kendisine ve temsil ettiği sınıfa çok yakışan saldırısını kamuoyuna duyuran işçilerin işi de bir yanıyla kolaylaşmıştı. Kadıoğlu'nun hücum kıtası ile gerçekleştirdiği akın söze gerek bırakmayacak cinstendi! Farkında mıdır bilinmez ama Kadıoğlu ve "emret komutanım" ekibi bindiği dalı kesen Nasrettin Hoca'ya benzemektedir.

Seçimler sırasında AKP'den öğrendiği ve nasıl bir şey olduğu henüz öğrenilemeyen muhafazakar demokrat maskesini takan Kadıoğlu, her icraatı ile bu makyajının aktığının farkında mıdır? Belediye Başkanı olur olmaz ilk işi sendikalı işçilere saldırmak olan bu zat, anlaşılan o ki sınıfın gücünden bihaberdir. Ve neyin üzerine benzin döktüğünün de farkında değildir. Kendisine TEKEL işçilerinin 78 gün süren ve tüm ülke gündemini derinden sarsan direnişini incelemesini salık veririz. Esenyurt Belediye işçileri, TEKEL işçisi sınıf kardeşlerinin çizdiği direniş, mücadele ve kararlılık rotasında yol almaktadır.

Sendikanın öncülüğünde direnişlerini sürdüren işçilerin deyimi ile "böylesi saldırılar iyi gelmektedir". Her saldırı onların sınıf bilincini ve kinini bilemekte, kararlılıklarını artırmaktadır. Üç kişiyle başlayan direniş bugün 69 kişi ile devam etmekte, Esenyurt halkının da ciddi desteğini arkasına almaktadır.

Anayasal bir hak olan sendikalaşma hakkına sahip çıkan işçiler sendikaları önderliğinde direnişlerini sürdürmektedir. Ve bu mücadeleyi Esenyurt'un her mahallesine, her sokağına ve her evine sokmaya kararlıdır. Kadıoğlu ve yeniçerileri işçilerin haklı taleplerini kabul ederek yaşanan hukuksuzlğa bir son vermelidir. Bunun sonucunda yaşadıkları korku ve kaygının ve gördükleri karabasanların bir kısmından kurtulabilirler. Tüm bunlardan bir bütün olarak kurtulmalarının imkansız olduğunu da "üzülerek" belirtmeliyiz.

İşçilerin kararlı direnişinin onlara uzunca bir süre uykusuz geceler yaşatacağını hatırlatmayı da bir görev sayıyoruz!

Esenyurt işçileri Büyükşehir'e yürüdü!

Direnişlerinin 235. gününde Esenyurt işçileri sınıf kardeşleri ile birlikte saldırıları protesto etti.

Esenyurt işçileri "Size örgütlenmek yasak! Sendika hakkımız direnerek alırız!" yazılı pankart açarak "Zafer direnen emekçinin olacak", "Esenyurt'a sendika girecek, başka yolu yok" sloganlarını haykırdı.

Direnişteki **İSKİ işçileri**nin "**İşimi istiyorum**", **İtfaiye işçileri**nin de "**Halkımızdan güç alıyoruz, direniyoruz**" yazılı pankartla yürüdüğü eylem oldukça canlıydı. İstanbul Büyükşehir Belediyesi önüne gelindiğinde Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** basın açıklamasını okudu. Açıklamada Belediye Başkanı Necmi Kadıoğlu'nun sendikaya ve işçilere yönelik düşmanlığı bir kez daha dile getirerek, sınıf dayanışmasının yükseltilmesi gerektiğini ifade etti.

Eyleme maaşlarını alamadıkları için şantiyenin çatısını işgal eden **Samatya işçileri** de katıldı. (**İstanbul**)

"AKP yıkılsın, Necmi altında kalsın!"

Direnişin 237. gününde bir dayanışma ziyareti gerçekleştiren Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu üyesi işçiler, sınıf dayanışmasını yükseltti. 10 Nisan günü saat13.00'te direnişe yakın bir noktada toplanan işçiler "**Sendikalı olmamızdan dolayı Esenyurt Belediyesi'ndeki işten atılmalara karşı mücadele ediyoruz! Direnişimizin 237. günü**" yazılı pankart açarak direnişin sürdüğü Kültür Merkezi'ne doğru yürüyüşe geçti. "**AKP yıkılsın, Necmi altında kalsın**", "**Birlik-Mücadele- Zafer**" sloganlarını haykırarak yolun bir bölümünü kapatan kitlenin önü polis tarafından kesildi. Yapılan eyleminin kanun dışı olduğunu iddia eden polis ile sendika temsilcileri arasında bir süre gerginlik yaşandı. "**Baskılar bizi yıldıramaz**" sloganları ile bu duruma tepki gösteren işçilerin ısrarı ile yürüyüşe devam edildi.

Sloganlarla Kültür Merkezi önüne gelen kitleye hitaben kısa bir konuşma yapan Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**; gündemdeki anayasa tartışmalarına değinerek sözü edilen değişikliklerin bir aldatmacadan ibaret olduğunun Esenyurt'ta görüldüğünü söyledi.

Ardından destek için gelen deri işçileri adına Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı **Binali Tay** konuştu. Tay; AKP'nin yüzüne takmaya çalıştığı demokrat maskenin Esenyurt'ta döküldüğünü dile getirdi. Haber-İş Sendikası 1 No'lu Şube Başkanı **Levent Dokuyucu**'nun da söz aldığı basın açıklaması 5 dakikalık oturma eylemi ile sona erdi.

Coşkulu geçen eylemde Necmi Kadıoğlu'nun Esenyurt'un yerel gazetelerine verdiği "**Ben sendika ve işçi düşmanı değilim**" demecine de vurgu yapıldı.

(**İstanbul**)

DEVRİMCİ 1 MAYIS PLATFORMU ÇALIŞMALARINA BAŞLADI

Aralarında Partizan'ın da bulunduğu devrimci ve ilerici kurumlardan oluşan Devrimci 1 Mayıs Platformu bir basın toplantısı gerçekleştirdi. 5 Nisan Pazartesi günü saat 12.00'de TMMOB Makine Mühendisleri Odası'nda gerçekleştirilen basın açıklamasında Platform, 2010 1 Mayıs'ına yönelik yaklaşımını ve gündemini kamuoyu ile paylaştı.

İşsizliğin; güvencesiz ve esnek çalışmanın yaygınlaştırıldığını buna devletin baskı, yasak ve tutuklamalarının da eşlik ettiğini dile getiren Platform bileşeni kurumlar, 1 Mayıs'ın birleşik, kitlesel ve devrimci bir tarzda kutlanması gerektiğinin altını çizdi.

TEKEL işçilerinin işçi sınıfı ve emekçilerde önemli bir etki yarattığına da değinen Platform, TEKEL'in direniş ruhunun 1 Mayıs'a taşınması çağrısı yaptı. İstanbul'da 1 Mayıs gündeminin yer tartışmalarına sıkıştırılmasını da eleştiren Platform, Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğu ve önceki yıl ortaya çıkan tablonun da iyi görülmesi gerektiğini ifade etti. (**İstanbul**)

Konfederasyonlar 1 Mayıs'ı ortak kutlama kararı aldı!

İşçi ve memur sendikaları konfederasyonları 2010 1 Mayıs'ına ilişkin tutumlarını yaptıkları bir basın açıklaması ile kamuoyuna duyurdu.

9 Nisan Cuma günü Türk-İş, DİSK, KESK, Hak-İş, Memur-Sen ve Kamu-Sen 2010 1Mayıs'ı için bir görüşme gerçekleştirdi.

Görüşmenin ardından Türk-İş Genel Merkezi'nde kamuoyuna bir açıklama yapan Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu; iş güvencesi, insanca ve özgürce bir yaşam için eşitlik, adalet ve demokrasi için 1 Mayıs'ta alanlarda olma kararı aldıklarını belirterek kutlamaların tüm alanlarda ortaklaştırılacağını ifade etti. Konfederasyonlar İstanbul'da 1 Mayıs'ın Taksim Meydanı'nda kutlanacağını açıkladı. (**H. Merkezi**)

TEKEL İŞÇİSİNDEN TBMM BAŞKANI'NA PROTESTO

TBMM Başkanı Mehmet Ali Şahin, 9 Nisan günü çeşitli temaslarda bulunmak üzere gittiği Adıyaman'da, TEKEL işçilerinin protestosuyla karşılaştı.

Şahin'in gelişinin ardından Valilik binasının protokol girişinin karşısında toplanan TEKEL işçileri, "**İş ekmek yoksa, barış da yok**", "Her yer Tekel, her yer direniş", "**Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek**", sloganları atarak Şahin'i protesto etti. Valiliğe yaklaşmaları engellenen işçiler, sloganlarla tepkilerini sürdürdü.

Ziyaretlerinin ardından gazetecilerin sorularını yanıtlayan Şahin, "Özelleştirme 1992'de başladı(…) Şu anda dışarıdan sesi gelenlerin çalıştığı fabrikalar da özelleşti veya kapatıldı. Bu arkadaşların tamamı ortalama 40 bin lira tazminat aldı. Özel sektörde çalışsaydı ve fabrika kapatılsaydı bu insanlar sadece tazminatlarını alacak ve yeni iş bulamayacaktı. Ama devlet vicdanlıdır ve biz vicdanlı davranıp bunlara iş verdik. Gelin başvurun sizleri atayalım diyoruz, üstelik iyileştirmeler de yapıldı. Bu kadar işsiz insan varken, 500-600 liraya çalışmaya hazır insan varken, 900 liraya çalışmayacak bir de eylem yapacaksın. Bu bindiğin dalı kesmektir. Bağıra çağıra hak elde edeceklerini sanıyorlarsa, asla hak elde edemezler. Bunu bilmeleri gerekiyor."

Milletvekilleri maaşları yüksek değil!?

Şahin, bir gazetecinin asgari ücretin düşüklüğünden bahsederek, birçok milletvekilinin hem vekil hem de emekli maaşını almasının doğru olup olmadığı yönündeki soruya, "Şunu çok açık söyleyeyim ki, bizim milletvekillerimizin aldığı ücretler, diğer ülkelerdeki parlamenterlerden daha az. Adıyaman'ın bir köşesindeki emekli ile yasama görevi yapan milletvekilini aynı kefeye koymayın" diye konuştu.

Ziyaretin ardından Adıyaman Belediyesi'ne gitmek için Valilik binasından otomobili ile çıkan Şahin'i, dışarıda bekleyen TEKEL işçileri protesto etmeyi sürdürdü. Ellerine aldıkları ekmekleri havaya kaldırıp "**Bizi aç bıraktınız**" diye bağıran TEKEL işçileri, eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler.

MALATYA'DA TEKEL İŞÇİLERİNE SALDIRI

Sözde halk günleri düzenleyerek halkın sorunlarını dinlemek istediklerini iddia eden AKP, işçilere tahammül edemedi. Sorunlarını dile getirmek için AKP binasındaki halk toplantısına katılan TEKEL işçileri, karga tulumba dışarı atılmak istenmiş ve dışarı çıkmak istemeyen işçiler AKP'liler ve bina içindeki görevliler tarafından darp edilmiş ve gözaltına alınmıştır.

Olayın ardından 28 Mart Pazar günü bir araya gelen işçiler, bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Bizler de **Partizan** ve **İşçi-Köylü** okurları olarak TEKEL işçilerine haklı mücadelelerinde destek olmak için basın açıklamasına destek sunduk. Aynı gün akşam hazırladığımız yemeği direniş çadırına götürerek direnişteki işçilerle birlikte yedik.

(**Malatya**)

Ankara Valiliği TEKEL işçilerine dava açtı!

Ankara Valiliği TEKEL işçileri hakkında hazırladığı altı dosyayı savcılığa verdi. Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet etmek, polise mukavemet, açlık grevinde bulunmak, oturma eylemi yapmak gibi gerekçelerle 123 Tekel işçisi hakkında dava açıldı.

(**H. Merkezi**)

Türk-İş'i siyah çelenk

1-2 Nisan'da, Ankara'da hükümet ve Türk-İş'in "ortak çabaları" ile Türk-İş binası önüne bırakılmayan ve polisin saldırılarına maruz kalan TEKEL işçileri 3 Nisan günü Tuna Caddesi'nde bir araya geldiler. Sendika ağalarını ve saldırıları protesto etmek için Türk-İş önüne siyah çelenk bırakmak isteyen işçilere yine barikat kuruldu. Yaşanan tartışmaların ardından TEKEL işçisi iki kadın, çelengi Türk-İş önüne bıraktı.

(**H. Merkezi**)

EMEKÇİ KADINLAR DİRENEREK ÖZGÜRLEŞİYOR!

Üyesi olduğu Tez-Koop İş Sendikası'nın kararı doğrultusunda 4 Şubat'ta TEKEL direnişine destek vermek amacıyla bir günlük uyarı eylemine katılan Aynur Çamalan, bu gerekçeyle çalıştığı TÜBİTAK'tan atılmıştı. Çamalan, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde başlattığı oturma eylemine devam ediyor. Ankara Yeni Demokrat Kadın İnisiyatifi Çamalan'ı bu direnişinde yalnız bırakmadığını göstermek amacıyla Çamalan'ı ziyaret etti. Yeni Demokrat Kadınlar Postane Önünde yürüyüşe geçerek dövizleriyle, sloganlarıyla Çamalan'ın yalnız olmadığını haykırdılar. Eylem alanına gelindiğinde ise Yeni Demokrat Kadınlar adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada TEKEL direnişine katılmanın meşruluğu, Mehmetçik Lisesi'nde öğrencilerin bu gerekçeyle okuldan atılmaları, Aynur Çamalan'ın yaşadıklarının bir bütün olarak devrimci, ilerici, muhalif kesimlere yöneltilmiş bütünlüklü bir saldırı olduğu vurgulandı.

Ardından söz alan Çamalan ise öncelikle TÜBİTAK yönetiminin 4 Şubat gerekçesini reddettiğini, "biz zaten seni işten atacaktık ama tebliğe o gerekçeyi yazdık gibi" bir pişkinliğe düştüklerini ifade etti. Ziyareti çok olumlu bulduğunu ifade eden Çamalan dayanışmanın önemini vurguladı. Konuşmaların ardından eylem sloganlarla sonlandırıldı.

(**Ankara**)